

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHAIN OF LAKES SERIES

The
**HOME
MAKER**

JEWEL E. ANN

USA Today & Wall Street Journal
BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ev Hanımı

Göl Zinciri Serisi

Jewel E. Ann

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Jewel E. Ann

ISBN 978-1-955520-63-8

E-kitap Baskısı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuştur.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Kapak Tasarımı: Boja99designs

Fotoğraf: © Anna Shields

Photography Biçimlendirme: Jenn

Beach

Contents

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Epilog](#)

[Ön İzleme Günün Sonu](#)

[Teşekkür Jewel E.](#)

[Ann'in Diğer Eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Swifties'e

Playlist

1. **"Fortnight"** | Taylor Swift
2. **"Crazy"** | Patsy Cline, The Jordanaïres
3. **"My Girl"** | The Temptations
4. **"Dream A Little Dream Of Me"** | The Mamas & The Papas
5. **"Old Time Rock & Roll"** | Bob Seger
6. **"I've Got A Crush On You"** | Ella Fitzgerald
7. **"Put Your Head On My Shoulder"** | Paul Anka
8. **"Its Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka-Dot Bikini"** | Brian Hyland
9. **"How Sweet It Is (To Be Loved By You)"** | Marvin Gaye
10. **"Wonderful Tonight"** | Eric Clapton
11. **"Nasıl Bitti?"** | Taylor Swift
12. **"(Seni Seviyorum) Duygusal Nedenlerden"** | Nat King Cole
13. **"Unbreak"** | Camylio
14. **"As the World Caves In"** - Cover | Chloe Edgecombe
15. **"Stubborn Love"** | The Lumineers
16. **"All I Have to Do Is Dream"** | The Everly Brothers

Birinci Bölüm

Alice

Hepimiz burada bir rol oynamak için bulunuyoruz. Bu rolü iyi oynayın.

“Kocamın sikini emmeyin. Emilmeye gerek olmayan yaşlı bir sik, bunu açıkça belirtelim.”

Samimi bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Zengin insanlar, abartılı istekleri ve şaşırtıcı varsayımlarıyla en büyüleyici yaratıklardır. Yeni pozisyonumun görevleri, oral seks hariç her şeyi içeriyor.

Anladım. Zaten özgeçmişimde öyle bir şey yok.

Vera Morrison, kocası için bir "ev hanımı" arıyor. Benim de kalacak bir yere ihtiyacım var, çünkü kiram arttı ve patronum öldüğü için kişisel asistanlık işimi kaybettim. Patronum vefat etmeden önce beni "özel listeye" ekleme nezaketini gösterdi.

Minneapolis'te, yüzde birlik kesim, personel önerilerini paylaştıkları özel bir ağa sahip. Şoförlerden bahçıvanlara, dadıların seks vekillerine kadar her şey var.

Bu pozisyon, kazandığımın iki katı maaş veriyor ve iyi donanımlı, *kira ödemedemeden* kalabileceğim, daha güzel bir misafir evi de dahil.

şimdiye kadar yaşadığım hiçbir yerden daha fazla.

"Biraz daha çay ister misiniz?" Bayan Morrison, sesini kaybetmiş gibi ya da belki de Demi Moore gibi kısık bir sesle soruyor. Uzun siyah saçlarını bir kulağının arkasına kıvrarak büyük bir elmas halka küpeyi ortaya çıkarıyor ve biz de nazikçe pozisyonun görevlerini tartışıyoruz.

Cam tavanlı güneş odasında kusursuz beyaz mobilyalarla çevriliyiz, burası birinin penisinin yaşını tartışmak için bir yerden çok bir katedral gibi geliyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Yaklaşan kıkırdamamı gizlemek için boğazımı temizliyorum. Oral seks tartışmasını beklemiyordum, ama bu günümün en önemli anı.

Geçen hafta, ilk görüşmemde Bay Morrison ile tanıştım. O, cinsel hizmetler için kimseye para ödemesi gereken biri değil. Vera reddederse, o, her sabah spor yapan ve Minnesota'daki Lake of the Isles'da 15 milyon dolarlık bir evde yaşayan, 57 yaşındaki bir emlak geliştiricisi ve günlük borsa yatırımcısıdır ve memnuniyetle kucağını açacak çok sayıda kadın (ve muhtemelen birkaç erkek) vardır.

"Eğer misafir ağırlamaya karar vererseniz, lütfen misafirlerinize sokağa park etmelerini söyleyin. Ve biz burada değilsek, havuzu kullanabilirsiniz, ama kimseyi evimize almayın."

"Tabii ki. Kimseyi ağırlamayacağım. Şey, görüştüğüm bir adam var. Ama sadece geçici bir ilişki."

Bana merakla bakıyor.

"Seks." Kararlı bir şekilde açıklığa kavuşturuyorum. O oral seksten bahsedebiliyorsa, ben de sıradan seksten bahsedebilirim. "Çocukları yokken buluşuyoruz."

"Kulağa hoş bir düzenleme gibi geliyor." Çayını yudumlamadan önce alaycı bir gülümsemeyle, mükemmel bir duruş ve asil bir tavır sergiliyor. "Bu hafta sonu, kızım Blair ve nişanlısı San Francisco'dan geliyorlar. Düğünleri bu sonbaharda, Blair'in SoHo'da sanat stüdyosunu açmasından hemen önce olacak. Blair seramik sanatçısı. Her neyse, bu yaz bizimle birlikte 'da kalacaklar. Düğün için halletmemiz gereken birçok ayrıntı var." Vera fincanını ve tabağını kahve masasına koyar

. "Düşündüm de, eğer kızım seni sorarsa, pozisyonunu 'ev yöneticisi' gibi bir şey olarak adlandıralım. Kızım, babasının neden bir ev hanımı istediğini anlamayacaktır. O bir feminist ve babasının büyük üzüntüsüne, çok liberal biridir."

Kafamı sallayarak şakacı bir şekilde tsk diyorum. Ben apolitik biriyim. Mutlu bir cahilim. Sadece kendi işlerimi yoluna koymaya çalışıyorum. Feminizmin şu anki tanımının ne olduğunu bilmiyorum, ama bir eşe ve ev hanımına ihtiyaç duyan birinin feminizmi benimsemeyeceği kesin.

Ancak, unvanımı değiştirmenin bariz gerçeği gizleyeceğinden emin değilim, yani Vera'nın yapmak istemediği ya da belki de kendisine yakışmadığını düşündüğü işleri yapmak için işe alındığım gerçeğini.

Konserve

yapmak.

Bahçe işleri.

Ütü

yapmak.

Bay Morrison'ın büyükannesine ait gümüş eşyaları parlatmak.

Ben hiçbir şeyi *yönetmiyorum*.

"Tek bilmen gereken şey, benim kraliçe olduğum." O sırtıyor. "Ve kızım ve kocam aynı evdeyken siyasi tartışmalara izin vermem."

Birkaç kez başımı sallıyorum. Bu mükemmel bir kural.

"Sana bir kredi kartı alacağım, ama şimdilik benimkini kullanarak birkaç üniforma seçebilirsin. Sana göstereyim." Vera telefonunun ekranına dokunup bana doğru çevirir. Güçlü bir parfüm kokuyor, muhtemelen şık bir şişede Fransızca bir isimle satılan bir parfüm.

Günün daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, o benim yanıldığımı kanıtladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor.

Eminim bilmiyordur.

"Ama kocamın mutlu olması için bu gerekiyorsa, bence buna değer."

Elbiseleri inceliyorum. 1950'ler tarzı ev elbiseleri, düğmeleri, yakaları, ve manşetleri kısa kolları var.

ikinci bir deri gibi ince kıvrımlarına uyan kırmızı V yakalı elbisesinin omuzlarını düzeltiyor.

"Şimdi mi?" Ben de ayağa kalkıyorum. "Uh, tabii."

En iyi arkadaşlarmışız gibi kolunu koluma takar. Karı ve ev hanımı.

İkinci Bölüm

Alice

*Dünya tuhaf insanlarla dolu.
Onlardan ders alın.*

İlk resmi günüm saat beşte meditasyonla başlar, ardından göl çevresinde üç mil koşu, duş, beynimin düzgün çalışmasını sağlayan ilaçlarla birlikte protein shake ve sonra kapıdan çıkarım. Dokulu taş döşeli aydınlatılmış bir yol, kalın yeşil çimler ve mükemmel bir şekilde budanmış çitler konuk evini ana eve bağlar. Arka kapıya altı haneli şifreyi girip içeri giriyorum ve deri terliklerimi ayak bileği kayışlı keten topuklu ayakkabılarla değiştiriyorum. Saçlarımı ipeksi, düz bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve kızıl saçlarımı vurgulayan mavi renkli zarif, ince bir saç bandı takıyorum.

Hafif göz farı ve rimel.

Yanaklarıma hafif bir renk.

Kırmızı dudaklar.

"Günaydın, Bay Morrison," diyorum ve o, avludaki iki katlı, Yunan tanrıçası heykelleri olan çeşmeyi gören yemek odasında tek başına otururken, siyah kahvesini önündeki porselen fincan tabağına koyuyorum.

"Günaydın, Alice." Bacaklarıma ve bantlı ayakkabılarıma bakıyor, vücudumun geri kalanını incelerken hafif bir onay gülümsemesi ile karşılık veriyor. "Bu bir rüya gibi."

Masumca omuz silkiyorum. "Sadece bir Perşembe günü."

O altın kenarlı çay fincanından kahvesini yudumlarırken ve telefonunda gezinirken, ben de az pişmiş, otlarla beslenmiş bifteğini tavada kızartıp, üzerine turşu feta peyniri ekleyip, bahçeden topladığım böğürtlen ve çileklerle birlikte servis ediyorum.

"Söylesene Alice, politikadan anlar mısın?" diye soruyor, tabağı önüne koyduğumda peçeteyi bir bacağına sererek. On bin dolarlık İtalyan kaşmir takım elbisesine yakışan bir özgüvenle çenesini kaldırıyor.

"Güncel mi?" Kahvesini yeniden doldurmam gerekip gerekmediğini kontrol ediyorum.

Gülümser ve mavi gözlerinin ve gümüş çizgili kalın, koyu sarı saçlarının yoğunluğundan daha parlak olan flörtöz bir gülümseme gösterir. "Başka türlü var mı?"

"Tarihsel olarak konuşursak, evet." Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırdım.

"Touché. Bu, tarih meraklısı olduğunuz anlamına mı geliyor?" Yanındaki sandalyeyi işaret eder.

Bulaşıkları yıkamalı ve çamaşırları yıkamalı olduğum için oturmakta tereddüt ediyorum. Ama belki de kahve içerken politikayla ilgili bilgimi paylaşmak ev hanımının görevinin bir parçasıdır. Ayaklarıyla sandalyeyi masadan uzaklaştırdığında, kahvaltıda ona eşlik etmenin görevimin bir parçası *olduğunu* düşünerek oturuyorum.

"Biftekimi seninle paylaşacağım. Yemek yedin mi?" diye soruyor, az pişmiş New York strip bifteğini keserken.

"Teşekkürler, ama yedim."

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Yavaşça çiğnerken kaşlarını çatıyor. "Ah evet," diye mırıldanıyor, yutkunurken yumruğunu ağzına bastırıyor, "Tarih meraklısı mısın diye sormuştum."

"Hayır, değilim." Ellerimi kucağıma koyup beyaz önlüğü düzeltiyorum.

"Yazık," diyor Hunter, çatalını bir çileğe batırarak. "Ama demokrat mısın?"

Kirpiklerimi kırıştırarak, oynamak için işe alındığım rolü canlandırırım. "Sence?"

Kalpten gelen bir kahkaha atarak başını sallar. "Henüz senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hobilerin nelerdir?"

Gülümserim. "Yorgan dikmek. Sabun yapmak. Arıcılık. Ama balık tutmayı ve skeet atıcılığını da seviyorum."

Çiğnemeyi yarıda keser. Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra yutar, çatalını bırakır ve kendini toparlar. "Dikkatli ol. Ben evli bir adamım. Ve sabahın bu saatinde beni bu kadar tahrik etmek için biraz erken. Bunları sana Vera mı söyledi?"

"Hangi kısmına inanmıyorsun? Sabun yapımına mı, arıcılığa mı?"

Bay Morrison'ın yüzü, ben ellili yılların ev elbiseleri ve ayak bileği kayışlı ayakkabılarla atladığımda Vera'nın yüzünün aydınlandığı gibi aydınlandı.

Yavaşça başını sallar ve göz kırpar. "Senden hoşlanacağımı biliyordum, ama beş dakikadan kısa bir sürede tüm beklentilerimi aştın."

Şimdi, memnuniyetle gülümseyen benim. Onun sözleri ayakta alkışlanmakla eşdeğer.

"Günaydın, aşkım." Vera, beyaz tayt ve lüks bir spor giyim markasının fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ünü giymiş, saçlarını topuz yapıp yemek odasına girer. Sandalyenin arkasında durur, öne eğilir ve kocasının yanağına bir öpücük kondurur. Sonra bana bakar. "Çok güzelsin Alice. Kocam sana da onayını verdi mi?"

Ona bakarım.

Yaramaz bir gülümseme dudaklarına yayılır. "Alice bana ne kadar zeki ve yakışıklı olduğumu anlatıyordu."

Masadaki cam sürahidен hidrojenli su şişesini doldururken bana bakar. "Alice, canım, Hunter'a iltifat edemezsin. O bir bağımlı. Bu, köpeğe pastırma vermek gibi bir şey. Şimdi, ona daha fazla iltifat edene kadar dilini dışarı çıkararak peşinden koşacak."

" it a bit early for you to be up, darling?" Mr. Morrison sorar.

"Saat dokuzda antrenörümle buluşmadan önce, bu hafta sonu için Alice ile bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor."

"Çocuklar ne zaman geliyor?" diye soruyor, onlar benim üzerimde konuşurken.

"Cumartesi öğlen saatlerinde gelecekler."

Sandalyemden kalkıp mutfağa gidiyorum ve bulaşıkları lavaboya koyuyorum. Bulaşık makinesinde kirli bulaşıkları sevmedikleri için, benim naçizane, alt sınıf görüşüme göre, bulaşık makinesinin varlığının anlamını yitiriyor.

"Ah, Alice," diyor Vera, tezgâhın üzerindeki demetten yeşil bir muz almak için mutfağa girerken, "lavabonun altında eldivenler var. Onları giymelisin. Bulaşık yıkamak tırnaklarına çok zararlı."

Pembe lateks eldivenleri giyerim ve tırnaklarımı manikürlü tutmam gerektiğini zihnimde not ederim.

"Görüşürüz güzel bayanlar," diyor Bay Morrison, mutfağa girip kravatını düzelttikten sonra Vera'nın yanağına bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Kahvaltı için teşekkürler Alice." Bana göz kırpmıyor.

Aralarındaki beklenmedik şefkatli anı hayretle izledikten sonra hızla başka yere bakıyorum.

Vera onun poposuna bir şaplak atar. "Sen tam bir çapkınsın. Davranışlarına dikkat et, yoksa istifa eder."

"Rica ederim, Bay Morrison," diyorum kendinden emin bir gülümsemeyle.

O kapıdan çıkar çıkmaz, Vera gözlerini devirir. "Uzun sürmez. Haftada iki iş toplantısı var. Geri kalan zamanlarda ya golf oynuyor ya da borsa kapanana kadar çalışma odasında bilgisayarına yapışık kalıyor. Neyse..." Elini sallayarak Blair ve nişanlısının gelişine hazırlanmak için yapılması gereken uzun bir listeyi sıralar.

Onları ezberledikten ve son temiz bulaşığı yerine koyduktan sonra, Vera güneş gözlüklerini takar ve çantasını koluna asar. "Ve lütfen unutma," der, ben yatak odasına doğru yönelip yatağı yapmaya ve banyoyu ve dolabı toplamaya başlarken.

"Evet?" Dönüyorum.

"Senin iş unvanın ev yöneticisi. Blair kıyafetini sorarsa, lütfen ona senin tercihin olduğunu söyle."

"Elbette, Bayan Morrison."

"Blair, 1950'lerin ev hanımı gibi giyinen bir *ev işçisini* anlayamaz."

"Ev yöneticisi olsun." Bu işin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

Üçüncü Bölüm

Murphy

*Kalbin kusursuz bir hafızası vardır.
Buna göre plan yapın.*

Blair'in yaz boyunca ailesinin yanında kalmayı neden kabul ettiğini BİLMİYORUM. Annesi ile düğünü telefon, mesaj ve görüntülü sohbet yoluyla planlayabilirler. Minnesota'ya dönmekten şikayetçi olduğumdan değil. Burası dünyadaki en sevdiğim yer, ama Blair ve babası sürekli birbirlerine sataşıyorlar.

"Kibar ol," diyor Blair, arabanın kapısını açmadan önce uzun bir nefes vererek.

"Bana mı söylüyorsun?"

Bir gözünü açar. "Hayır. Kendime moral veriyorum. Sen iyisin. Ailem seni seviyor çünkü sinir bozucu derecede uyumlu birisin." Gülümser ve beyaz Mercedes SUV'den iner, dar kot pantolonunu ve pembe kolsuz bluzunu düzeltir.

Bagajları almak için arka kapıyı açarım. "Eskiden uyumluluğumu *sevimli* bulurdun. Ne oldu?"

"Bebeğim, benimle aynı fikirde olmanı istiyorum, babamla değil." "Babanla aynı fikirde değilim. Gördün mü? Bak, seninle

seninle tamamen aynı fikirde olduğumu gör." Bavulları yere koyup arka kapıyı kapatıyorum.

"Babamla olan tartışmalarıma karışmamak, onun gözünde onunla aynı fikirde olmakla aynı şey. Eğer benimle aynı fikirdeysen, bunu söyleyeceğini düşünüyor. O yüzden *çekinmeden söyle*."

"Ve bu yaz beni golf dördlüsünden atma riskini göze almak mı?"

Blair ön kapıya doğru yürürken, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve bana somurtarak bakar, yapay elmaslı terlikleri kaldırım taşlarına sürtünür.

Gülüyorum. Nişanlım ateşli ve çok seksi, ama babasının yanında nükleer bir savaş başlığı gibi.

"O kim?" Ön kapıdan birkaç adım uzaklıkta durur, güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırır ve sağa doğru bakar.

Sarı elbise ve beyaz önlük giymiş, budama makası ile donanmış bir kadın, pembe gülleri kesip küçük bir kovaya koyuyor. Makası yere bırakıyor ve , ipeksi, kızıl kahverengi at kuyruğunu düzeltirken bulutlara gözlerini kısıyor.

"Ben nereden bileyim?" diye soruyorum.

Blair elini alnından indirir ve bana kapıyı açar.

"Hayatım," der Vera, kollarını Blair'e açarak.

"Merhaba anne."

"Yolculuk nasıldı?" diye sorar Vera.

Onu kucaklamak için valizleri bırakıyorum. "İyiymiş, teşekkürler. Hunter nerede?"

Blair sorduğum için bana kaşlarını çatmış, ben de sırtıttım.

"Çalışma odasında," diyor Vera. "Valizlerini boşalt ve yerleş. Öğle yemeği hazır mı diye bakayım."

"Ön tarafta duran kadın kim?" Blair, giriş aynasında parmaklarıyla saçlarını tararken sorar. Kaliforniya'dan ayrılmadan önce, babasını kızdırmak için saçlarına birkaç koyu mor çizgi eklemiştir.

"Ev yöneticimiz."

"Ev yöneticisi mi?" Blair alaycı bir şekilde sorar. "Hizmetçi mi?"

"Hayır." Vera elmas yüzüğünü oynatır. "Rayne hala haftada bir kez gelip derinlemesine temizlik yapıyor. Yemek hazırlama ve bahçe işleri gibi daha sıradan işleri yapmak için birini tuttuk."

"Sen yaptın sanıyordum." Blair burnunu kırıştırdı.

"Yaptım, ama pek iyi olmadı. Babanın istediği kadar ev işlerine yatkın değilim, bu yüzden bir ev yöneticisi tutmanın buradaki gerginliği azaltacağını düşündük."

Vera gergin bir tip değildir, ama bir tuhaf görünüyor. Onu, sadece "*tuhaf*"dan öteye geçecek bir şeyleri belirtecek kadar iyi tanımiyorum. Blair'e ya da bana birkaç saniyeden fazla bakmıyor.

"Hadi, valizleri boşaltalım," diyorum Blair'e, valizleri ana kattaki misafir odasına taşıırken. Bu oda, ikinci katın çoğu yeni odaya dönüştürülene kadar ana yatak odasıydı. Yeni odanın göl manzarası yok, ama evin diğer tarafında, yani yaz boyunca Blair'in anne babasının seks seslerimizi duyup duymadığını merak etmeyeceğiz.

"Sence annem tuhaf mı davranıyor?" diye soruyor Blair, valizinden bir yığın giysiyi dolaba taşıırken. "Sence hasta mı? Tanrım, ya kanser ise ama düğünden sonraya kadar bir şey söylemek istemiyorsa? Ya ev yöneticisi aslında onun ölümünden sonra yerine geçmesi için seçtiği kadınsa?"

"Ne?" diye gülererek sordum. "Bence çok aceleci karar veriyorsun. Belki de o, onun beklediği tüm ev işlerini yaparak kendi boş zamanından ödün vermeden onu ve *ihtiyaçlarını* yatıştırmak istiyordur."

Blair köşeden başını uzatır. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki annem, babamın görüşüne bakmaksızın her zaman istediğini yapmıştır."

Omuz silkiyorum, kot pantolonumu çıkarıyorum. "Haklısın. İkimizin de düşündüğünü söyleyelim."

"Neymiş o?" Blair dolaptan seslenir. "Çok eşlilik."

"Kes şunu." O burun
kıvrır. "Seks terapisti
mi?"

"Murphy!" Blair kıkırdamaya devam eder.

"Ne bütün bu bu diye sorar, ayakta
kapının kapının

"Üzgünüm. Kızınızın hayal gücü çok zengin."

Vera köşeden dolaba doğru başını uzattı. "Öğle yemeği hazır."
O odadan çıkarken, "Hemen geliyoruz" diyorum.

"Sen hiçbir şey sorun sorun Murphy
Paddon." Blair kollarını belime doladı.

"Bu yüzden beni seviyorsun." Kafasının üstüne öpücük
konduruyorum.

Çenesini kaldırıp boynumu öper. "Seni seviyorum çünkü
seninle birlikteyken en iyi halim oluyorum. Hadi." Elimi tutar ve
beni yemek odasına götürür.

"Çocuklar," diyor Hunter, oval yemek masasının ucundaki
sandalyesinden kalkarken. "Hoş geldiniz."

"Baba," Blair isteksiz bir sesle cevap verir ve ona sarılır.

"Bay Morrison," diye elimi uzatırım.

Blair'i serbest bıraktıktan sonra, elini sallar. "Nişan hala
devam ediyor, ha? Etkilendim, genç adam," der Blair'e
sataşarak, çünkü bu onun üçüncü nişanıdır, ancak henüz
evlenememiştir.

Ya hayalperestim ya da üçüncü seferde şansın yaver
gideceğini umarak yaşayan en kendine güvenen adamım.

"Bana katlandığı için bir mucize." Nişanlıma gülümserim ve
"onun tarafını tuttuğum" için ekstra puan kazanırım.

"Salı günü düğün planlayıcısıyla görüşeceğiz," diyor Vera,
Hunter'ın karşısındaki masada otururken, ben Blair'in
sandalyesini çekiyorum.

"Harika görünüyor," diyor Vera, ev yöneticisi masaya bir
tepsi yemek getirdiğinde.

"Alice, bu bizim kızımız Blair ve nişanlısı Murphy. Çocuklar, ev
sahibemizle tanışın," diyor Hunter.

Blair başını onun yönüne çevirir. "Ev yöneticisi mi?"

Vera boğazını temizler. "Ev yöneticisi."

"Canım, tek yönetici sensin," diye yanıtlar Hunter, ona meydan okurcasına yan gözle bakarak. "Annen onu benim için aldı. Erken bir doğum günü hediyesi olarak. Sanırım şöyle bir şeydi: 'Eğer bir ev hanımı istiyorsan, belki de sana bir tane tutmalıyım. ' Ben de 'Bana uyar' dedim.'" Hunter zafer dolu bir gülümsemeyle omuz silker.

Şimdi Vera'nın Blair'in yeni yardımcısını sorgulaması konusunda neden gergin olduğunu anlıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," der Alice, tepsiyi masanın üzerine koyarken.

Başımı kaldırıp ona iyice bakıyorum, çünkü sadece adı değil, sesi de o kadar tanıdık geliyor ki, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Tanrım...

"Tavuk ve yabani pirinçli marul sarması. Biberiye ekmeği ile hemen döneceğim," diyor.

"*Ev hanımınız* ekmeği mi pişiriyor?" diye mırıldanır Blair.

Alice mutfağa doğru dönünce bakışlarımız kesişti ve adımları yavaşladı, ama gülümsemesi hiç bozulmadı, sanki Blair'in fırında pişireceği bir şey gibi.

Onu tanıyorum.

Dördüncü Bölüm

Alice

Keder, yaşayıp yaşamadığını umursamaz. Yine de yap.

Sekiz Yıl Önce...

LISTEDE, sokağa park etmemiz, yabancı hindilere dikkat etmemiz ve eve girmeden önce ayakkabılarımızı çıkarmamız gerektiği yazıyordu. Wisconsin'de hindiler vardı, ama ben hiç bir tanesiyle karşılaşmamıştım. Arabamdan inmeden önce, "yabancı hindiler tehlikeli midir?" diye Google'da arama yaptım. Sonuçlar kesin değildi, bu yüzden Minneapolis şehir merkezinin dışındaki eski, iki katlı evin ön kapısına doğru cesurca yürümeden önce, etrafta büyük, tüylü dostlar var mı diye etrafa göz gezdirdim. Kodu girdikten sonra, kapı solumda merdivenlere, sağımda ise tatil evinin girişine açıldı. Giriş aynasının altındaki bir kancada anahtarlar ve ayakkabılarımı çıkarmamı hatırlatan gülen yüzlü bir not kartı vardı. Spor ayakkabılarımı çıkardım ve plastik tepsiye koydum, sonra kapıyı açtım. Kapı, solumda piyano, önümde kanepeler, sehpa ve televizyon bulunan bir oturma odasına açılıyordu. Pencerenin köşesinde etkileyici bir incir ağacı duruyordu.

Sekiz kişilik bir masa ve modern pirinç armatürlerle donatılmış yemek odasına çıkan iki geniş basamakta yürüdüğümde ahşap zemin gıcırdadı. Odanın ötesinde, avokado yeşili dolapları ve beyaz benekli tezgahı olan bir mutfak vardı ve bu mutfak, verandaya bakan Fransız kapılara açılıyordu. Solumdaki kısa bir koridor iki yatak odasını birbirine bağlıyordu; ortada, çatlamış beyaz metro fayansları ve lekeli derzlerle tezat oluşturan, yepyeni görünen bembeyaz bir duş perdesi bulunan bir banyo vardı. Kiralık daire eskiydi, ama temiz ve rahattı.

Bir şişe şarap, lüks krakerler, yerel bal, fındık ve çikolata ile dolu bir sepetin yanında bir not vardı:

/IG COTTAGE, ALIGE'YE HOŞ GELDİNİZ. Kendinizi EVİNİZDE
hissedin VE rahatınıza bakın. LÜTFEN BANA mesaj ATIN.
GONGE4NS hakkında SORUNUZ varsa BANA MESAJ ATIN. GO//EE
ta&LE'DE EV KURALLARI VE a4ea HAKKINDA BİLGİLER İÇEREN BİR
/olde4 VAR.

SinGe4el/
Mu4ph/

Beklentilerimi aştı, yeni yenilenmiş eski bir tuğla bina - vintage ve kaliteli çağdaş parçaların mükemmel bir seçkisi. Pothos, yılan bitkileri ve renkli cam sulama ampulleriyle dolu dağınık saksılar, ev sıcaklığını artırıyordu. Ama çoğunlukla farklı hissettiriyordu. Gerçek dışı. Mükemmel bir kaçış.

Yatağın rahatlığını ve duşun su basıncını henüz denememiştim, ama buradan hiç ayrılmak istemediğime karar vermiştim bile. İki hafta yeterli değildi, ama ailem arama ekibi göndermeden önce ayırabileceğim tek zaman buydu.

"Roma'da..." diye gülümseyerek şarap şişesini açtım. Süper Ev Sahibi Murphy,

hoş geldiniz sepetinin yanına tirbuşon bırakması. İyi bir başlangıç yapmıştı. Onun geleceğinde parlak bir beş yıldızlı yorum göreceğimi şimdiden görebiliyordum.

TV'nin altındaki standın üzerinde, vinil albümlerin bulunduğu tahta bir sandığın yanında bir pikap duruyordu. Tatlı bir Lambrusco ve Sinatra mı? Bu Murphy denen adam, benim alternatif evren olarak ilan ettiğim şeyin hızla benim Tanrım ve Kurtarıcım haline geliyordu. Fig Cottage'da kötü şeyler olmazdı çünkü...

"Oh evet..." Şaraptan bir yudum daha almadan önce iç çekerek düşüncelerim dağıldı. Ne mükemmel bir plak koleksiyonu. Louis Armstrong, "Dream A Little Dream Of Me."

Queen.

Norah Jones.

Paul Anka.

Olivia Newton-John.

Lionel Richie.

Süper ev sahibi Murphy düzenli olarak seks yapıyordu. Bundan emindim. Murphy'nin erkek değil kadın olma ihtimalini düşününce birdenbire kıkırdadım. Bu daha mantıklı geliyordu.

Şarap.

Kusursuz müzik zevki.

Ve bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok canlı bitki.

Murphy kesinlikle bir kadındı, bu yüzden çabucak arkadaş olacaktık ve belki de alternatif evrenden hiç ayrılmayacaktım.

Paul Anka'nın *21 Golden Hits albümünü* seçtikten sonra, biraz daha şarap almak için mutfağa geri döndüm. Beyaz botlu siyah bir kedi, Fransız kapısından beni izliyordu.

"Merhaba, kedicik." Kapıyı açtım ve L şeklinde bir koltuk takımı, rattan sandalyeler, dikdörtgen bir gazlı ateş masası ve ışık zincirlerinin bulunduğu sedir ağacından yapılmış terasa çıktım. Leylak çalısında birkaç çiçek kalmıştı ve tatlı bir çiçek kokusu yayıyordu. Mükemmel bir vaha.

Kanepeye uzandım, beyaz yazlık elbisemi yukarı çekerek bacaklarımı muhteşem bahar güneşinin tadını çıkardım. Bay Kitty

yanıma atladı ve elimi sırtında gezdirdiğim anda mırılamaya başladı.

Müstakil garajın arka kapısı açıldı ve mavi Minnesota Twins tişörtü, kargo şortu ve beyaz kanvas spor ayakkabılar giymiş koyu saçlı bir adam kapıyı arkasında kapattı, sonra beni görünce durakladı.

Oturup bacaklarımı örttüm ve gülümsedim. "Merhaba."

"Sen Alice olmalısın." O kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ki, bunun için ekstra ücret ödeyecek miyim diye merak ettim.

"Evet, az önce geldim." Bir saniye şarap kadehime baktım. "Açıkçası, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Murphy siz misiniz?"

"Evet." Bir elinde kahverengi bir market poşeti tutarken, ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledi. "Hoş geldiniz. Her şey yolunda mı? Sorunuz var mı? İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Gülümsemesi, diğer özellikleri kadar yakışıklıydı. Her şey, kusursuz müzik zevkine uyuyordu.

"Sen bir erkeksin."

Kıkırdadı, nazikti, hatta biraz utangaçtı. "En son baktığımda öyleydi."

"Özür dilerim." Güldüm. "Kiraladığımız yer her açıdan mükemmel. Seçilmiş olamayacak kadar mükemmel..." Dudaklarımı sıkıştırdım.

"Bir erkek tarafından mı?"

Suçlu bir şekilde omuz silktim.

Ne düşünüyorsun, Palmer?"

"Palmer?" diye sordum.

O başını salladı. "Kedi. Adı Arnold Palmer. Ama biz erkekleriz, bu yüzden ona Palmer diyorum, o da bana Paddon diyor."

"Palmer ve Paddon mu?"

"Batman ve Robin gibi."

Kıkırdadım.

"O Batman, tabii ki." Murphy sırttı. "Elbette."

"Alice, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Herhangi bir sorunun olursa çekinmeden kapımı al, ara, mesaj at ya da ne istersen yap."

"Bat-Signal'ı yakacağım," dedim ve şarabımı yudumladım. Merdivenleri çıkarken başını salladı. "Palmer için kedi kapın var mı?" diye sordum. "Hayır. O benim değil."

"Ne?" dedim, ama çok geçti; kapı arkasından kapandı.

Beşinci Bölüm

Alice

Hayat doğaçlamadır. Genel prova yoktur.

Yıllardır bu günü zihnimde prova ettim, ama bu ortamda değil. Ve şimdi keşke görünmez olsaydım diyorum. Ama onun gözlerini kırpmadan bakan koyu renkli gözleri beni tanıdığını haykırıyor, derimin altında yanıyor, bu yüzden mutfağa koşuyorum ve kendime hızlıca bir nefes almaya izin veriyorum. İşte bu, son bir nefes. Sonra nefesimi veriyorum, her şeyi serbest bırakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, elimle göğsümü bastırıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

O, Morrisonların tek çocuğunun nişanlısı. Hepsi bu.

Gözlerimi kapatıp odaklanmak için bunu birkaç kez tekrarlıyorum.

Kendini kaybetme, Alice.

Ben kiralık ev hanımıyım. Bu benim işim ve oynamayı seçtiğim rol. Bu yüzden karakterime geri dönüyorum. Çenemi aşağıda tutarak önlüğümü düzeltiyorum, yüzüme bir gülümseme takıyorum ve kalbimin çarpıntısı nefes almamı imkansız hale getirmesine rağmen yemek odasına geri dönüyorum.

"Başka bir şey isterseniz, mutfakta temizlik yapacağım," derim ve titrek ellerimle dilimlenmiş ekşi mayalı ekmek sepetini masanın ortasına koyarım.

"Teşekkürler Alice," diyor Bay Morrison gururla.

Murphy burada ne arıyor? Bu insanlar resmen kafayı yemiş. Hunter, kızının yüzündeki dehşet ifadesini çok seviyor çünkü kim "ev hanımı" tutar ki?

"Neler oluyor?" Blair soruyor, ben de boynumu uzatıp dinlerken, yumuşaması için böğürtlen sorbetini masaya koyuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Hunter. "Onu kastediyorum, *ev hanımını*."

"Tatlım, sakın ol. Sorun yok. Baban sadece seni kızdırmak istiyor. Alice'i işe aldığımızda, ona şakayla ev hanımı dedik. Hepsi eğlence amaçlı. O çok yardımcı oluyor."

Vera, bu tuhaf evrende en sevdiğim karakter, iki tarafta da oynuyor.

Hunter boğazını temizler. "Ona bir iş veriyoruz. İyi maaş ödüyoruz. Ve misafir evinde kira ödemededen yaşayabilecek. İhtiyacı olanlara yardım ettiğimiz için bizimle gurur duyacağını düşünmüştüm."

"Dalga mı geçiyorsun?" Blair'in sesi titriyor. "O çekici bir beyaz kız. Ne *kadar muhtaç* olabilir ki?" Haklı bir noktaya değiniyor. "Annem sana bir metres tuttu."

"Blair Ashlee Morrison, affedersin." Vera'nın sesi odayı keser.

"Buna gerçekten katılmak istediğinden emin misin, Murphy? Kızım sana asla ekmek pişirmeyecek."

"Ben... tuvalete gitmem gerek," diyor Murphy.

Sesi, hiçbir hapın silemeyeceği anıları ortaya çıkarır.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" Blair sorar. "Üzgünüm. Babamla kavga etmek istemiyorum."

O, babasının koluna dokunurken ben köşeden başımı uzatıp bakıyorum. Murphy ona titrek bir gülümseme atıyor. "Her şey... yolunda," diye mırıldanıyor.

O mutfağı geçip banyoya giderken, başımı geriye çekip saklanmak için vucudumu duvara yaslarım. Sonra tekrar tatlıya odaklanırım. Bardakları iki küçük kaşığ sorbe ile doldurup nane yapraklarıyla sslediğimde, Murphy yemek odasına geri dönmüştür.

"Her zaman ev hanımı mıydın, Alice?" Blair, boş tabakları toplayıp yerine sorbe dolu cam bardakları koyarken sorar. Ellerim hala titriyor çünkü *onun* bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Hayır, Bayan Morrison," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Ama umarım aileniz şimdiye kadarki performansından memnunnardır. Onlar için çalışmak büyük bir zevk," diyorum, *performans* kelimesini en gerçek anlamıyla kullanarak.

Morrison ifti biraz daha dik oturur, çenelerini bir santim yukarı kaldırır. Şişirilmiş banka hesapları ve aşırı şişirilmiş egoların dünyasında iltifatlar çok işe yarar.

"Harika bir iş çıkarıyorsun Alice," der Vera. "Teşekkürler. Hepsi bu kadar. Mutfaktaki işin bittiğinde, bugün başka bir şeye ihtiyacımız olmayacak."

"Peki ya akşam yemeğ?" diye sorar Hunter, kaşığını ağızına götürürken.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum, ama gözümün ucuyla Blair'in nişanlısının sorbetine dokunmadığını görebiliyorum.

"Rezervasyon yaptırdım," diye cevaplar Vera.

"Yatağımı kim toplayacak?" Hunter şimdi karısı ve kızıyla oynuyor, tepkilerini görmek için onları kışkırtıyor.

"Anlamadım?" Blair tuzağı düşüyor.

Yavaşça odadan ıkıyorum.

"Annen battaniyelere ve dekoratif yastıklara takıntılı, bu yüzden Alice her şeyi düzgünce istifliyor ve yatak örtülerini katlayarak, tam da benim sevdiğim gibi düzgün ve sıkı olmasını sağıyor."

"Hala yatak takımlarından mı bahsediyoruz?" diye sorar Vera. "Aman Tanrım, anne!"

Vera ve Hunter gülüyorlar, ben ise herkesin tatlılarını bitirip temizlik yapıp buradan çıkabilmek için endişeyle bekliyorum.

Bir saat sonra mutfak temizlenmiş, ekşi maya beslenmiş ve ertesi günün yemekleri planlanmış. Bay Morrison'ın en sevdiği gömleğinin düğmesi tamir edilmesi gerekiyor, ama Vera gitmemi çok istediği için bunu yarın yapacağım.

"Beni hatırlıyor musun?"

Arka kapıda topuklu ayakkabılarımı çıkarıp deri terliklerimle değiştirirken başımı kaldırıp bakınca irkiliyorum. Ona baktığımda içim burkuluyor. Omuzları daha geniş, daha kaslı görünüyor. Yüzündeki sakal izleri daha kalın. Her şeyle *daha* iyi hale gelmiş.

Murphy, alnında acı dolu bir ifadeyle, elleri ön ceplerinde, bana hüzünlü bir bakışla bakıyor. Bir an duruyorum. Bana bir seçim mi sunuyor? Vicdanım birkaç saniye boyunca bu zorlu kararı düşünüyor.

Şimdi daha iyiyim.

O, patronumun kızıyla nişanlı.

Hatırlamaktan ne fayda var ki?

Önlüğümü çıkarıp fırçalanmış gümüş kancaya asıyorum. "Yüzün tanıdık geliyor ama tam olarak hatırlayamıyorum." Bu, gerçeğin bir versiyonu, biraz abartılı. Ama *doğrusu*, nasıl bittiği gibi her şeyi hatırlamıyorum.

Kaşları çatılır, benim kalbim de sıkışır.

"Bana hatırlatır mısın?" bana hatırlatır mısın?" D
diyorum söylerim bir söylerim
gelişigüzel planlanmamış ama gerekli

hissettiren.

Bana hatırlatmayacak. Bu evde değil. Başka bir kadına aşık olduğu sürece değil. *Umarım.*

"Sen..." Zorlukla yutkunur.

Nefesim boğazımda takılır, gözlerindeki ıstırap ve yüzündeki derin kararsızlık çizgilerine tepki vermemi engeller, ama duyguyu hissediyorum ve bu bana acı veriyor çünkü kimseyi incitmek istemedim. Bu ana kadar, onun da bu olaydan zarar gördüğünü kesin olarak bilmiyordum.

Murphy zorla gülümser ve bu sırf acıma gibi gelir. "Sonuçta senin yaptığını sanmıyorum. Üzgünüm."

Onun yapmacık tepkisi ruhumu parçalıyor ve yırtıyor. Böyle olmamalıydı. "Sanırım tanıdık bir yüzüm var," diyorum.

Bu adam beni çılgına çevirebilir. İstifa edip kaçmalıyım. Yazı birbirimize bu kadar yakın geçirmekten iyi bir şey çıkmaz. Ya maskem düşecek ya da onun acıma duygusu azalacak ve ona kontrolsüz bir cevap arama ihtiyacı kalacak.

"Peki, görüşürüz o zaman," diyorum.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da, küçük bir irkilmesini kaçırmıyorum. "Evet," diye mırıldanıyor.

Onun dikkatli bakışları altında arka kapıdan çıkıyorum. Bir nefes. İki nefes.

Bir adım. İki adım.

Çitlerin arkasına geçtiğimde, misafir evine doğru koşarım.

"Hey!"

Callen kapıya ulaşmadan bileğimi yakaladığında, nefes nefese kalp atışlarımı bastırmak için elimi göğsüme koyuyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, gözlerini kısarak.

Kafamı yarım düzine kez sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum, nefes nefese.

"Neden koşuyordun?" Gülümser, beni kapıya doğru geriye doğru iterken beyzbol şapkasını öpmek için ters çevirir.

O seks için burada. İlişkimiz bu. Callen boşanmış, iki çocuğı ve zorlu bir işi var. Tek istediğı seks. Ben de çoğı zaman duygusal olarak boşum, bu yüzden seks benim için uygun.

"Bu kadar erken biteceğini nereden bildin?" diye soruyorum, o boynumu öperken.

"Bilmiyordum. Akşam yemeği hazırlayıp sana sürpriz yapacaktım." "Anlamadım?" Onu itip sııttım. "Bana *Bana* akşam yemeği mi pişirecektin?"

"Evet. Bazen düşünceli olabiliyorum." Kolunu tekrar belime doladı ve boynumu öpmeye devam etti. "Sana bu kilise elbisesini giydirmeleri çok saçma. Bana o fotoğrafı gönderdiğinde şaka yaptığını sandım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Elbiseyi beğendim. Sorun olan şey, çok peşinde koşulan peyzaj gurusu bir düşüncelerini düşüncelerini almak için aradılar. Faturayı gördüm. *Sadece* onun görüşü için on beş bin dolar ödemişler. "Lanet olası zenginler." Arkamdaki kapıyı açıyor ve hickory ahşap zeminleri ve modern mobilyalarıyla ana evin daha küçük bir versiyonu olan tek katlı eve giriyoruz.

Kanepeyi geçmeden önce iki ayakkabımı da kaybettim.

"Önce evi gezmek istemiyor musun?" Öpüşmelerin arasında mırıldandım.

Callen, koridora vardığımızda elbisenin önünü kısmen açarak göğüslerimin şişkinliğini öpüyor.

"Mutfak. Koridor. Yatak odası," diyor. "Anladım."

İki adım daha atıyoruz, sonra onun kot pantolonu açılıyor, bir adım daha atıyoruz, sonra iç çamaşırım bir ayak bileğime takılıyor. Ve sonra o içime giriyor.

Onun şapkasını yere atıyorum, gözlerimi kapatıp beni duvara yapıştırırken onun sert sırtını tırmalarken, elimi onun kısa kesilmiş sarı saçlarında gezdiriyorum.

Sonra... Murphy Paddon'ı düşünüyorum.

Callen Langston koçlar
üniversitede
ve tuhaf

lacrosse eğitimi üniversitede
gerçek suç podcast'lerine takıntılı

sayıda rastgele bilgiye sahip. Eğlenceli ve rahat biridir. Çocuklarını hiç görmedim, ama onlardan bahsettiğimde babacan bir gururla parıldıyor.

Üniversiteden üçüncü sınıfta ayrıldıktan, on dört ay akıl hastanesinde kaldıktan ve ilham bulmak için yedi yıl boyunca çeşitli işlerde çalıştıktan sonra, aşktan ve başarılı bir kariyerdan vazgeçtim. Ama diğer insanların hayatlarından büyük keyif alıyorum.

Bazıları katılımcıdır. Diğerleri, benim gibi, seyircidir.

"O neydi öyle?" Callen, kıyafetlerimizi giyerken sorar.

Elbisemi şort ve tişörtle değiştiriyorum. "Ne neydi?"

"Seninle seks yapmak çok güzeldi, gerçekten çok güzeldi." Kot pantolonunun düğmelerini iliklerken yanakları kızardı. "Ama bu bir üst seviyeydi."

Tank topumu başımdan çektim. "Bilmiyorum. Bana akşam yemeği hazırlamak için erken geldiğini söylediğinde, sadece..."

"Seni tahrik etti mi?" diye gülüyor.

"Öyle bir şey." Gömleğini tutup onu öptüm. "Disney'e ne zaman gidiyorsun?" Çıplak ayaklarımla mutfağa gidip portakallı Olipop soda aldım.

"Haftaya. Senin için sorun olur mu?"

Kutunun kapağını açtım. "Senin ve eski karının çocukları birlikte tatile götürecek kadar iyi anlaşıyor olmanız bence çok güzel."

"Lindee ve Hawley."

Gözlerimi kısıyorum. "Ha?"

"Çocuklarımdan isimlerini hiç söylemiyorsun. Kızımın adı Lindee. Beş yaşında, oğlumun adı Hawley. Yedi yaşında. Onlara hep sadece 'çocuklar' diye hitap ediyorsun."

"Sıradan bir ilişki kurmaya çalıştığımı sanıyordum."

İçkimi yudumluyorum. "Alice, çocukları sevmiyor musun?"

"Seviyorum." Kıkırdarak gülüyorum.

"Bir şey için sırada bekliyor olsaydım, bir yabancıyla kolayca sohbet edebilir ve bu,

çocuklarımla isimlerini ve yaşlarını söylememe yol açabilir. Onlarla tanışmanı ya da vaftiz anneleri olmanı istemiyorum." Callen gülerek bir bardağa su doldurur.

"Lindee ve Hawley harika isimler."

Suyunu yudumlar ve başını sallar. "Teşekkürler. Harika çocuklar. Şimdi, kişisel hayatınla ilgili bir şey paylaşmak istersen, çok rahat bir şekilde dinlemekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler."

Gülümserim.

"Teşekkürler mi?"

Hepsi bu mu?"

"Ne dememi istiyorsun? Sana üniversiteyi bitirmediğimi ve son yedi yıldır çeşitli işlerde çalıştığımı söyledim."

"Ama neden okulu bıraktığını hiç söylemedin."

Bar tezgahındaki tabureye oturuyorum. "Kimse neden okulu bırakır ki?"

"Kötü notlar. İlgi veya para eksikliği. Hayatı değiştiren bir olay. Diploma gerektirmeyen bir iş teklifi. Birçok neden var. Seninki neydi?"

Parmağımı teneke kutunun kenarına vuruyorum. "Bir arkadaşım öldü ve okula devam etme isteğimi ve motivasyonumu kaybettim."

Bir an beni süzdü, sonra yavaşça başını salladı. "Arkadaşın için üzüldüm."

"Teşekkürler."

"Gördün mü, o kadar da zor değildi."

"Hayır, zor değildi. Çocukların hakkında daha fazla bilgi vermek ister misin?"

Benim yanımdaki tabureye oturur, böylece dizlerim onun açılmış bacaklarının arasına kayar. "Hayır. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Bugün isimler ve yaşlar yeter."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Dur. Anladım. Halledebilirim."

"İşinden bahsedelim. Bedava kira dışında, işini seviyor musun?"

"Evet. Şimdilik. Henüz bir şey söylemek için erken, ama çok ilginç ve garip bir şekilde tatmin edici."

"Büyüleyici mi? Tatmin edici mi?"

"Mmm. Evet. Zenginler çok farklı hayatlar yaşıyor. Politikayla ve

Çitler bir veya iki inç kesilmeli. Ve evliliklerinde mükemmel olmayan şeyler de dahil olmak üzere her şeyi parayla düzeltme lüksüne sahipler. Kendimi eksik bir halka gibi hissediyorum. Evliliklerini bir arada tutabilecek yapıştırıcı gibi. Mutlu çiftleri ayıran metresin tam tersi gibi.

"Bu çok garip."

Portakal suyum yudumlarken gülüyorum. "Bence Vera, sevmediği şeyleri yapmaktan ne kadar az rahatsız olursa ve Hunter, karısının yapması gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmamasından ne kadar az rahatsız olursa, o kadar az kavga ederler. Boom! Mutlu evlilik."

"Hiç evlenmemiş biri gibi konuşuyorsun."

"Artık evli olmayan biri gibi konuşuyorsun. Evliliğinin neden bittiğini bana anlatmadın."

Ağzını açar.

Kafamı sallarım. "Hayır. Bilmek istemiyorum. Bu, sırada bekleyen bir yabancıya anlatacağından daha fazla bilgi."

"Tanrım, senin bağlılık korkunu seviyorum." Callen bar taburesinden kayarak inip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sevişmeye olan hevesini." Suyunu bitirip bardağı lavaboya koydu. "Ve hiç ihtiyaç duymamanı. Sen bir rüyasın Alice."

"Elimden geleni yapıyorum."

Aklım Murphy'ye gidiyor. O benim lanet bir kabus olduğumu düşünüyor olmalı.

Altıncı Bölüm

Murphy

*Şu anda mantıklı olması gerekmiyor.
Sonunda mantıklı olacak.*

"CİDDEN. Ya ölmek üzereyse ve şimdi yerine geçecek birini bulmaya karar vermişse?" Blair, ebeveynlerinin bize katılmasını beklerken, pickleball ağının tarafında esneme yaparken soruyor. "Murphy, beni dinliyor musun?"

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum. Dikkatim dağınık. Hayatımın en iyi ve en kötü iki haftasını atlatmam yıllarımı aldı. Ve şimdi Alice burada, ama beni hatırlamıyor. Belki bu iyi bir şeydir, ama kalbim onun bıraktığı her yara izini hissediyor.

"Peki bu ev elbisesi ve önlük neyin nesi? Mükemmel at kuyruğu saçlar? Topuklu ayakkabılar? Murphy, bu kadın ev işlerini yapmak için topuklu ayakkabı giyiyor. Sanki babamı etkilemek için yapıyormuş gibi, çok tuhaf. Ailemin biraz eksantrik olabileceğini biliyorum, ama *ev hanımı* mı? Terapiye ihtiyacı var. Değil mi? Murphy?"

"Ha?" İkna edici bir gülümseme takınıyorum.

Blair kaşlarını çatar. "Ne oluyor sana? Bugün kendinde değilsin. Ben hariç herkes garip davranıyor.

"Annemin hasta olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanırım ve hayatımı rayından çıkararak ve hayatımın amacını sorgulamama neden olan kadın yerine evleneceğim kadına odaklanırım.

"Annenin hasta olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanırım ve hayatımı rayından çıkararak ve hayatımın amacını sorgulamama neden olan kadından ziyade, evleneceğim kadına odaklanırım.

"İki kadın yaşında olan insanlar tarafından saatlerinizi temizletmeye hazır mısınız?" diye sorar Hunter, Vera ile birlikte beyaz şortlar ve açık yeşil pololar giyerek sahaya çıkar.

Biz gülüp geçiyoruz, ama sonra kızın ailesi bizi iki saat boyunca kortta plastik topun peşinden koşturup, canımıza okuyor. Kadınlar akşam yemeği için duş almaya içeri girdikten sonra, Hunter iki şişe bira getiriyor ve biz havuz kenarında oturuyoruz.

"Kızım Alice'e kızgın," diyor.

Birayı bir yudum alıp omuz silkiyorum. "Vera'nın hasta olduğunu düşünüyor ve" — onun adını söylemek acı veriyor ama yine de söylüyorum

—"Alice onun yerine antrenmanlara katılıyor."

O gülerek bağırır. "Bu çok ilginç olurdu. Vera ölümcül bir hastalığa yakalanmadı. Blair sadece bizim evliliğimizi anlamıyor. Siz çocuklar gençsiniz ve aşkın sadece ilk aşamasını görüyorsunuz. Bunu marshmallowlu sıcak çikolata gibi düşünün. Taze ve sıcakken harika görünüyor. Çok tatlı. Ve marshmallowları yalamayı ve emmeyi bırakamıyorsunuz. İşte evliliğin ilk yılları böyledir. Sonra marshmallowlar küçülür. Eskisi gibi ağız dolusu olmazlar, eskisi kadar sert olmazlar ve çikolata da eskisi kadar sıcak olmaz. Ama sonra, tek gerekenin mikrodalgada otuz saniye ısıtmak ve bir avuç yeni marshmallow olduğunu fark edersiniz ve birdenbire sıcak çikolatayı tekrar sevmeye başlarsınız. Anlatabildim mi?"

Hayır. Bu benzetmeyi nasıl bulduğunu hiç bilmiyorum. Alice bir marshmallow mu? Vera eskiden bir marshmallow muydu? O daha küçük ve sert değil mi? Kafam çok karışık. Ve şu anda kafamdaki görüntülerden hoşlanmıyorum.

Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. "*Ev yöneticin* üniforma giyiyor mu? Yoksa kıyafetlerini kendisi mi seçiyor?" Alice hakkında konuşmak kolay değil, ama artık marshmallow konusuna devam edemeyiz.

Hunter başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak gülümsedi. "Sadece bir öneriydi. Vera, Alice'in bu konuda heyecanlandığını söyledi. Ayrıca, birçok işte üniforma giyilir. Ondan malikanemde tavşan kostümü giymesini ya da 'da göğüslerini sergileyen tişörtler giymesini istemiyorum."

Bu konuşma o kadar rayından çıkmış ki, midemi bulandırıyor.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Alice mi?"

Başımı sallıyorum.

"Esprili bir kadın, yani muhtemelen zeki de. Ama henüz onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ondan bilgi almaya çalıştım ama konuşmayı istediği yöne çekiyor. Sanırım *beni* kullanıyor." Gülümsüyor. "Belki Vera'dan daha iyi. Ve buna saygı duyuyorum. Gücünü kullanan kadınları severim. Vera'nın bana bir ev işçisi tutması harika bir hamleydi. Sakın Blair'e bunu söylediğimi söyleme, yoksa inkar ederim. Ben manipüle ediliyorum. Vera rahat hayatını seviyor ve akşam yemeği hazırlamak, ütü yapmak ya da egomu okşamak gibi şeylerle uğraşmak istemiyor. Yanılma, kurban benim."

Biz havuza bakıp uzaktan gelen kuş seslerini ve çim biçme makinesi seslerini dinlerken, taze kesilmiş çimlerin tatlı kokusu esintiyle karışırken, o birasını bitirir. "Duş almadan önce yapmam gereken birkaç iş var. İçeri girmeden önce sana bir bira daha getireyim mi?"

"Gerek yok, ama teşekkürler," diyorum.

Hunter eve girdikten sonra, yarısı boş bira şişesini sandalyemin yanındaki masaya koyup, mükemmel bir şekilde kesilmiş çitlerin arasından misafir evine doğru yürüyorum. Bir adam dışarı çıktığında durup kenara çekiliyorum. Alice onu takip ederek sokaktaki gri kamyonetine doğru gidiyor. O

Artık " niforma" giymiyor. Bunun yerine  ort, dar beyaz bir ti  rt ve parmak arası terlik giyiyor. At kuyruğu yok, saçları dağınık ve rüzgarda dalgalanıyor. *Benim* Alice'im daha kısa, sarı saçlıydı.

Adam beyzbol şapkasını ters çevirip kamyonetinin yanında durarak onu öpüyor, Alice kollarıyla ona sarılırken adam da elini onun poposuna koyuyor. Adam kaldırımdan uzakla tıktan sonra Alice dönüp beni görünce duruyor, kibar bir güzellik kraliçesi selamı vererek elini kaldırıyor ve sonra k  eyi dönüp kayboluyor.

Nasıl hatırlamaz?

Yedinci Bölüm

Murphy

*Yüksek beklentiler bir armağandır.
Birisi sana inanıyor.*

Sekiz Yıl Önce...

EV DEN ÇALIŞMA OFİSİM, arka bahçeye bakan bir pencereye bakan bir masa ve bilgisayardan oluşuyordu. Kedileri seven kiracımla Alice Yates, terasta oturmuş, Arnold Palmer'ı okşarken kahvesini yudumluyordu. Hiçbir şeye bakmadan uzaklara dalmış gibi görünüyordu, yavaşça fincanını dudaklarına götürüp bir yudum alıyordu. Kahvesini içmesi neredeyse bir saat sürdü. Onu bir galeri tablosu gibi inceledim, büyülenmiş ve merakla doluydu.

Belki de bu onun meditasyon şekliydi, ama üzgün ve kaybolmuş görünüyordu. Rüzgar, sarı, kısa saçlarını yüzüne üflediğinde bile, onları itip uzaklaştırmadı. Ara sıra, kafası karışmış ya da bir soruna odaklanmış gibi gözlerini kısıyordu.

On dakika kadar yazdım ve bir ara verip onun hareket edip etmediğine baktım. Hiçbir şey yapmayan biri için inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı. Ev sahibi olarak,

olabildiğince görünmez olmaya çalıştım, ama onun iyi olup olmadığını görmek için tekrar ona bakma konusunda alışılmadık bir dürtü hissettim.

Yapacak işim yoktu, ama sanki varmış gibi anahtarlarımı aldım. Arka merdivenlerden inerken bana doğru bakışını çevirdi ve utangaç ve yaramaz bir gülümsemeyle güzellik kraliçesi gibi el salladı.

"Günaydın. Her şey beklentilerinizi karşılıyor mu? Size restoran önerisinde bulunabilir miyim? Keşfedilecek veya alışveriş yapılacak yerler?"

Dudaklarını bir an için kıvırdı. "Biraz riskli görünüyor."

"Öyle mi?" Anahtarlarımla oynayarak güverteye çıktım. Tek bir bakışıyla beni tedirgin etti. Bir kadının sadece gülümsemesiyle beni bu kadar heyecanlandırması ilk kez oluyordu.

Mavi gözleri merakla parlıyordu. İnce hareketleri kendine güvenini yansıtıyordu.

"Seni çok yüksek bir yere koyuyorum. Tek bir yanlış öneri her şeyi mahvedebilir. Peynir ve hamur oranı yanlış olan pizza. Hazır guacamole soslu tacolar. Zincir mağaza olan bir giyim mağazası."

Kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Yüksek bir yere koymak için ne yaptığımı sorabilir miyim?"

Son damla kahveyi ağzına boşalttı ve dudaklarını ovuşturdu. "Vinil plak koleksiyonun kusursuz. İncir ağacın çok iyi büyüyor. Ve yerel bal kavanozu şeflerin hayallerini süsleyen bir lezzet."

"Şey..."

"Yapma." Düz bir avuç içi uzattı ve sözümü kesti. "Kız arkadaşının her şeyi seçtiği gibi bir şey söyleme. Ya da vinil plakların büyükbabanın eskiden sahip olduğu atıklar olduğunu. Şu anda kafamdaki şeyleri gerçekten seviyorum. Buna *ihtiyacım var*. O yüzden sadece" —burnunu kırıştırdı—"benim için bunu mahvetme."

"Sen," kapıyı işaret ettim, "eski plak koleksiyonumu mu seviyorsun?" başını yavaşça salladı. " babam miras kaldı ebeveynlerinin koleksiyonunu miras aldı, bir ucunda pikap

bir ucunda pikap, diğerk ucunda vinil plaklar için saklama alanı olan bir ahşap konsol plak çalar. Annem onu çok büyük ve çirkin olduğu için nefret ediyordu. Müzik, daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Brian Hyland'ın "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini" şarkısını ilk dinlediğimde, ona bağlandım. Artık kim böyle şarkılar söylüyor ki?" Diye gülümsedi. "Kimse."

Bir dizimin üzerine çöktüm. "Benimle evlenir misin?"

Alice kıkırdadı. Mükemmel bir kıkırdama idi. Masum ve samimi.

Ayağa kalktım ve birden kendimi aptal gibi hissettim. "Aslında, bu dedemin devasa koleksiyonunun bir parçasıydı, ama içindeki hiçbir şey çöpe atılacak türden değil. Bir albümü bile çizersen, depozitonuzu kaybedersiniz."

"Bu çok sert."

Omuz silktim ve bir elimi kot pantolonumun arka cebine soktum. "Ciddiyim, ihtiyacın olan bir şey olursa lütfen bana söyle."

Bahçedeki cornhole oyununa doğru başını salladı. "Ya benimle cornhole oynayacak birine ihtiyacım olursa?"

"Şey," saatime baktım, "kısa bir işim var. Ama döndüğümde seninle oynarım." Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Bu çok yanlış oldu. Seninle cornhole oynarım. Kahretsin," burnumun köprüsünü sıktım, "bu da kötü gelebilir."

"Bunu yapmanı beklemiyorum. Eminim yapacak işlerin vardır."

"Acil bir şey yok." Bu bir yalandı. Ertesi sabah teslim etmem gereken bir projem vardı. Ve yapacak işim de yoktu. Yine de, çok endişeli görünmek istemediğim için ona işim olduğunu söyledim. Böylece sahte işlerimi halledecek, sonra da sanki hiç işim yokmuş gibi davranarak teslim tarihine yetişememek için onunla cornhole oynayacaktım.

Aferin Murph. Sen bir aptalsın.

"Nerede olacağımı biliyorsun." Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "İçeride, dinliyor büyükbabanın

plaklarını dinliyor ve şarap içiyor."

"Kahveden sonra şarap mı?" Yine dramatik bir etki yaratmak için saatime baktım. "Saat daha on bile değil."

"Ve bu benim gerçek hayatım değil." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yavaşça yürüdü. "Yani kurallar benim için geçerli değil."

Alice gizemli ve... sorunlu biriydi. Ama ben de biraz sorun yaşamayı hak etmişim, bu yüzden kırk beş dakika arabayla dolaştım, dönmeden önce kahve içmek için mola verdim.

"Nerede o, Palmer?" diye sordum, arkamdan garaj kapısını kapatarak.

O miyavladı.

Çuvaldan fasulye torbalarını çıkardım ve birkaçını attım, sadece bir kez deliğe isabet ettim.

"Hile mi yapıyorsun?"

Alice'in sesine doğru döndüm.

"Avantaj sağlamak için antrenman mı yapıyorsun?" diye sordu, güverteden bahçeye inen merdivenlerden inerken büyük siyah güneş gözlüklerini takıyordu. Dar şortunun içindeki tonlu bacakları, üzerinde balık kancası ile "Bite Me" yazan dar beyaz tişörtü kadar dikkat dağıtıcıydı.

Tamam. Önüme ne tür bir yem atarsa atsın, ben zaten peşindeydim.

"Buyur. İstedğin kadar pratik yap," dedim, çantaları toplayıp kırmızı olanları ona uzattım.

"Yok, gerek yok. Hadi başlayalım." Alice bir çantayı deliğe attı. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Dördüncü çanta deliğin hemen önünde durdu. Kaşlarını çattı. "Belki de birkaç ısınma atışı yapmalıydım."

Mahvolmuştum ve masamda kalıp, onun kaybolmuş ve yalnız görünmesinin olası nedenlerini düşünmeliydim.

"Sanırım dolandırılıyorum." Gözlerimi ona dikerek baktım.

Kırmızı dudakları kıvrıldı ve beyaz dişleri ortaya çıktı. "Oh, bilerek bir tanesini iskalayarak sana acıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım, ilk torbayı fırlatarak tahtayı

İkinci torba tahtaya ulaştı, delikten iki fit uzakta. Üçüncü torba deliğe kaydı ve dördüncü torba uçtan kaydı.

"Yüzde yirmi beş oranında deliğe sokmak fena değil." Gözlüklerini bir saniye burnundan aşağı indirip bana baktı, gözlerinde huysuz bir parıltı vardı.

Bu benim erkekliğime bir gönderme miydi?

"Söylesene Murphy," çantalarını topladı, "Arnold Palmer'ın sahibi onu çaldığını biliyor mu?"

"Ben öyle bir şey yapmadım." O yine deliğe vurduğunda gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Komşum Rosie kediye buldu ve bana onu isteyip istemediğimi sordu. Ben 'Hayır' dedim. O da kediye besliyor, hatta veterinerlere bile götürdü galiba, ama kediye evine almıyor. Neredeyse seksen yaşında ve dul, ama 'yaşlı kedi sever kadın' olmayı reddediyor. Yemek zamanı gelmedikçe burada takılıyor. Kışın ise garajımda kalmasına izin veriyorum. Fare popülasyonunu kontrol altında tutuyor."

"Yani o aslında senin kedin." Yine, çöp torbasını çöp kutusuna atmayı bir kez daha başaramadı.

"O kesinlikle benim kedim değil. O ağaçta bir robin yuvası var. Ağaç benim, ama kuşlar benim değil. Palmer mahallenin kedisi. Herkes onu tanıyor ve seviyor, ama kimse onu evine davet etmek istemiyor."

"Huh. Bu çok üzücü. Belki de ben buradayken benimle yatmalı."

"Kiraladığım evde evcil hayvan yasak." Çantalarımı atmadan önce ona sert bir bakış attım.

"Anladım. Göz kırpma. Kiralık dairede evcil hayvan yasak."

"Ne? Hayır. 'Göz kırpma' da ne demek? *Göz kırpma* yok. Kiralık dairede evcil hayvan yasak. Nokta. İstisna yok."

"Kediler temiz ve meraklıdır. Mükemmel arkadaşlardır," dedi.

Sadece iki çantam tahtaya ulaşabildi. "Dalga mı geçiyorsun?" Attığım son çanta, onun dördüncü çantasını deliğe itti, ama benim çantam düşmeden durdu.

"Hayır. Ciddiyim. Kediler..."

"Ben aptal çantamdan bahsediyorum, kedilerle ilgili yanlış bilgilerinden değil."

"Neyin yanlış?"

Çantalarımızı topladık.

"Onlar mükemmel arkadaşlar değiller. Köpekler öyle."

"Bu senin görüşün. Ama kedilerin temiz ve meraklı olduğu bir gerçek."

Üç çantamı havaya atıp jonglörlük yaptım. "Öyle mi? Ben de temiz ve meraklıyım. Bu, beni yatağına almak istediğin anlamına mı geliyor?"

Kahretsin.

Kafamda farklı gelmişti. Mükemmel ev sahibi puanım da böylece uçup gitti. Alice'in, ona yatakta benimle yatmak isteyip istemediğini sorduğumu belirten bir yorumla verdiği bir yıldızlı puandan sonra kim benim evimde kalmak ister ki?

"Üzgünüm Murphy. Bir kez daha, o yüksek kaidenin üzerinden düşme riskini göze alamam."

En ince şekilde erkekliğimi yerle bir etti ve bunu gülümseyerek yaptı. Tabii ki, yatakta iyi olmadığımı mı ima ettiğini bilmek istedim. Ama ona sormadım. Sonuçta, müşteri her zaman haklıdır.

"Sen kazandın," dedim.

Beni beş dakikadan az bir sürede yendi.

Alice elini kalçasına koydu ve yavaşça başını sallayarak, olay yeri inceleme ekibi gibi tahtaları inceledi. "Kusura bakma. Bir dahaki sefere kazanmana izin vereceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Bana kazanmamı mı *izin vereceksin*? Bu beni çok mutlu etti." Güldüm.

Dudaklarını bükerek, yavaşça başını salladı. "Tekrar özür dilerim."

"Alice Yates." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ama sen benim ligimin çok üstündesin, kesinlikle o kaideden düşeceğim. Tekrar söylüyorum, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Aksi takdirde, konaklamanın tadını çıkar ve vaktin olursa lütfen bir yorum bırak — kiralama hakkında, benim cornhole becerilerim hakkında değil."

Güneş gözlüklerini başına kaldırdı ve beni baştan aşağı süzdü, aptal gibi sırtarak elimi sıktı. "Seni pes eden biri olarak görmemiştim. Tabii, bu sadece yakışıklı gülüşün, kalın siyah saçların ve boyuna bakarak seni yargıladığım için. 180 cm'den uzun boylu birinin pes eden biri olabileceğini düşünmemiştim."

"Ve darbeler gelmeye devam ediyor." Elimini göğsüme bastırdım ve geriye doğru sendeledim.

"Kaybını telafi etmek için sana akşam yemeği hazırlayayım." "Kabul etmemeliyim. Ama teşekkür ederim."

"Kız arkadaşın mı?"

Kafamı salladım. "Eş?"

"Hayır. Bir şeylerin ters gitmesi ve senin bana kötü bir yorum bırakman riskini göze alamam."

Gülümsemesi genişledi. "Ben mükemmel bir aşçıyım."

Gülerek merdivenlere doğru yürüdüm. "Alice, her konuda mükemmel olduğuna hiç şüphem yok. İyi eğlenceler."

Sekizinci Bölüm

Alice

*Hayat bir yolculuktur.
Ama bunun bir döngü olduğunu unutmayın.*

PAZAR SABAHİ, ellerimin ve dizlerimin üzerinde bahçeyle ilgilenirken, günün yemekleri için sebze topluyorum. Kahkaha sesini duyunca omzumun üzerinden bakıyorum.

Blair ve Murphy koşudan dönmüşler ve arka kapının yanında esneme hareketleri yapıyorlar. O bir şey söyler, o da başını geriye atarak gülüyor. Sonra saçındaki tokayı çıkarıyor ve kalın, terli saçları mükemmel bronzlaşmış sırtın 'a dökülüyor. O, köklerimin uzamasından yorulmadan önce olmak istediğim sarışın.

Murphy arka kapıyı açar ve Blair bacağını kaldırır. Murphy, Blair'in ayakkabılarını çıkarmak için onun önüne çömelir. Blair, sevgiyle Murphy'nin saçlarını okşar, kocaman elması güneş ışınlarını yakalar, sanki Tanrı, mükemmel erkeği bulduğu için ona göz kırpyormuş gibi.

Onu nefret etmek için iyi bir nedenim yok, ama uzun bir yaz olacak ve korkarım ki yine de nefret edeceğim.

Bahçedeki işimi bitirdikten sonra, sebze sepetini bir kenara koyup evime koşarak gidip yıkanıp

beyaz yakalı ve düğmeli açık mavi bir elbise giydim.

Birkaç dakika sonra, ben mutfaklarında, bantlı topuklu ayakkabılarım ve beyaz önlüğümlle, fırında kahvaltılık güveç pişerken sebzeleri temizliyorum.

"Günaydın Alice," diyor Bay Morrison, sesi derin ve boğuk. Erkekçe, keskin baharat kokulu kolonyası gibi.

"Günaydın," diyorum, bahçeden topladığım sebzeleri ovarken. "Fırında kahvaltılık güveç var. Kahve ister misiniz?"

"Güveçte kırmızı et var mı?" diye soruyor, buzdolabından bir şişe su çıkarıyor.

"Bayan Morrison'ın isteği üzerine hindi sosisi var."

"Her zamankinden alayım Alice. Teşekkürler." Mutfaktan çıkıp gider.

Su musluğunu kapatıp ellerimi kuruladıktan sonra, kasap kağıdına sarılmış bir biftek buzdolabından çıkarır 'a bir kahve yaparım. Bifteği baharatlayıp sıcak dökme demir tavada kızartmaya başlar başlamaz, Bay Morrison'a kahvesini servis ederim.

"Murphy!" Blair evin diğer tarafından şakacı bir şekilde bağırır.

Morrison gözlerini devirip kahve fincanını dudaklarına götürürken, ben de çatal ve biftek bıçağını fincan tabağının yanındaki kumaş peçeteye koyuyorum. "Bu yaz ana evde kalmaya ne dersin, böylece o ikisini misafir evine gönderebiliriz?"

"Oooh... şimdiden terfi mi?"

Başını sallar. "Şaka yapıyorum. Sayılır."

Kibarca gülümsedikten sonra mutfğa dönüp bifteği çeviriyorum. Bifteği çevirdikten sonra, evin güney tarafındaki bahçeden kestiğim çiçekleri budayıp yemek odası masası için bir vazoya koyuyorum, Murphy'nin gelecekteki karısına kim bilir ne yaptığını düşünmemek için her şeyi yapıyorum.

"Vay canına. Pazar günleri de çalışıyor musun?" Blair, beyaz bornozunun kuşağını sıkılaştırırken, başına havlu sararak sorar.

"Günaydın. Evet, pazar günleri de çalışıyorum. Kahve ister misin?"

"Ben yaparım. Nasıl sevdiğimi bilmiyorsun." Bir kupa uzanır.

"Biraz soya sütü, bir tutam tarçın." Gülümserim, ellerimi havluyla silerim.

Blair'in mükemmel şekillendirilmiş kaşları hafifçe kalkar.

"Annem sizi hazırladı."

"Evet, Bayan Morrison."

"Lütfen," gözlerini devirip başını sallar, "bana Bayan Morrison deme. Benim adım Blair. Yakında Paddon olacağım. Ve kendi kahvemi kendim yapabilirim." Kahveyi fincanına döker ve buzdolabından soya sütünü çıkarır, ben de Hunter'ın bifteğini alt fırına aktarır ve üst fırındaki güveci kontrol ederim.

"Yani yemek yapıyorsun, bahçeyle uğraşıyorsun ve çiçekleri düzenliyorsun?" Blair, gizli baharat rafından tarçın kavanozunu çıkararak sorar. "Benim beceriksiz babam için başka ne yapıyorsun?"

"Kahvaltıdan sonra gömleğinin düğmesini tamir edeceğim. Herkes yemek yerken yatakları yapıp ev bitkilerini sulayacağım. Sonra da..."

"Yeter." Blair başını sallayarak güler ve tarçın kavanozunun kapağını kapatır. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Hepsi çok tuhaf." Kahvesinden bir yudum alır. "Annem babamın gömleklerini dikerdi." Bana bakar. "Ama bunu elbise ve topuklu ayakkabı giyerek yapmazdı. Annemin hasta olduğunu sanıyordum, ama belli ki hasta olan sadece babam." Ben cevap veremedim yemek odasına doğru yönelir.

Düzenlemeyi bitirip yemek odasına götürmek için dönünce, Murphy dağınık ıslak saçları, lacivert şortu ve beyaz polo tişörtüyle mutfığa girer.

Nefesim kesilse de, hızlıca gülümserim. "Günaydın, Bay Paddon."

Bir an durur ve dolabın kapısını açarak gözlükleri çıkarır. "Soyadımı nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki umudu kaçırmam.

"Bayan Morrison yakında Paddon olacağını söyledi."

Birkaç saniye sonra dudaklarını sıkıştırır ve bir bardak alırken başını sallar.

"Kahve ister misin?"

"Tabii, teşekkürler. Seviyorum..."

"Sade," diyorum, iki adım atıp sertçe yutkunarak duruyorum.

"Bunu nereden

biliyorsun?" "Bayan

Morrison söyledi."

Söylemedi.

"Bunu bilmiş olması garip," diyor.

"Aslında değil. Gözlemci ve becerikli biridir." Yemek odasına doğru yürümeye devam ediyorum.

Herkes kahvaltısını bitirdikten, mutfak temizlendikten, yataklar yapıldıklarından ve eksik düğmeyi diktikten sonra, havuz kenarındaki havlu stoğunu kontrol etmek ve güneş şemsiyelerini açmak için dışarı çıkıyorum.

Köşeyi döndüğümde, Murphy kitabından başını kaldırır. Tek başına şezlongda uzanmaktadır.

"Geride mi kaldın?"

Açık kitabı göğsüne koyar ve pilot gözlüklerini burnunun ucuna kaydırır. "Blair ve Vera alışverişe gitti. Hunter da arabalarından birini gezintiye çıkardı."

Havlu kutusunu açtım. "Ve sen gezintiye davet edilmedin mi?"

"Beni davet etti, ama ben reddettim çünkü gezintilerinde puro içiyor ve üstü açık arabada bile dumanın yarısını ben soluyorum."

Masalardan birinin üzerine güneş şemsiyesini açtım. "Sana getirebileceğim bir şey var mı? İçecek? Müzik? Güneş kremi?"

"Hunter'ın çalışma odasında etkileyici bir plak koleksiyonu ve bir pikap var," diyor.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra başımı salladım. "Farkındayım. Ama onun, bunu havuz kenarında senin için ortaya çıkarmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Murphy, tuzağına düşmediğim için hayal kırıklığına uğrar.

Parmaklarımı arkamda birleştiriyorum. "Başka bir şey var mı?" "Pickleball oynar mısın?"

Kortlara doğru bakıyorum. "Oynadım. Çok iyi değilim."

"Oynamadın mı?" Başını yana eğiyor. "Sen birçok şeyde iyi olan birine benziyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" Güneşten gözlerimi korumak için elimi alnıma siper olarak kullanıyorum.

"Yemek yapıyorsun, temizlik yapıyorsun, dikiş dikiyorsun, bahçeyle uğraşıyorsun, çiçek aranjmanı yapıyorsun. Ve mükemmel biftek yapıyorsun. Daha fazla söze gerek var mı? Yapamadığın bir şey var mı?"

"Çok şey var."

Cevabımı değiştireceğim gibi bana bakıyor. Değiştirmede, gözlüklerini burnuna itiyor. "Aslen Minnesota'lı mısın?"

"Wisconsin."

"Seni Minneapolis'e getiren nedir?"

Görünüşüm en iyi ihtimalle güvenilirmez. Beni Minneapolis'e o getirdi.

"Kentsel olanaklar."

Dikkatini suya ve ortadaki tek başına duran turuncu havuza çeviriyor. "Evli misin?"

"Neden? Yemin etmeden önce tavsiyeye mi ihtiyacın var?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Yemin etmeden önce tavsiyen var mı?"

"Annem şöyle derdi: Onu değiştirebileceğini sanma. Blair değişecek, çünkü insanlar değişir. Ama senin olmasını istediğin kişi değil, olması gereken kişi olacak."

"Şu anda öyle değilse, onun bir ev hanımı olmasını beklememeliyim, değil mi?"

Gülümserim ve havuza uçmadan önce birkaç ölü çiçek yaprağını toplarım. "Aynen öyle," derim ve uzaklaşırken hafifçe gülerim.

"Soruma cevap vermedin," diye seslendi.

Dönmeden durdum.

"Evli misin?"
Yürümeye devam
ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Alice

*İnsanlar o kadar karmaşık
değildir. Hepimiz zevk peşindeyiz.*

Sekiz Yıl Önce...

Hiçbir şey yok off masada masada masada hayali
hayali dünyada Yarattığım.

Kahvaltıda şarap. Öğle
yemeğinde çikolata.
Saat üçte şekerleme.
Yabancılarla seks.

Dünya sona ermiş gibi değildi, çünkü zaten sona ermişti.

Akşam saat dokuzda, sağ elimde maşa, sol elimde açık bir şarap şişesi ve Ella Fitzgerald'ın "I've Got A Crush On You" şarkısı eşliğinde bir ribeye biftek pişirdim. Daireler çizerek dönerken, dışarıda bir hareket oldu. Fransız kapıdan, Murphy'nin garajdan merdivenlere doğru giderken, yumuşak ışıklı dize lambalarının altında Palmer'ı kucağına aldığı an, bakışlarımız buluştu.

Şarabımı tezgaha koydum ve kapıyı açtım. "Aç mısın?"
Kedinin sırtını birkaç kez okşadıktan sonra onu yere indirdi.
"Geç oldu."

Burnumu kırıştırdım. "Müzik çok mu yüksek?"
"Hayır. Yemeğimi yediğimi ima ediyorum."
Maşa ile ona doğru uzattım. "Akşam yemeğini yedin mi diye sormuyorum. Aç mısın diye soruyorum."

"Ben iyiyim."
"Tabii ki iyisin, ama ben iyi olmaktan da öte, harika biftek yaparım."

Murphy çenesini göğsüne doğru çekip ensesini ovuştururken utangaç bir gülümseme attı. Onu tedirgin mi ettim?

"Benim..." diye başladı.
"Saçını yıkaman mı gerekiyor?"

Aptalca bir gülümsemeyle başını kaldırdı.
"Daha iyi bir bahane bulana kadar içeri gir." Kapıyı işaret ettim. "Mükemmel bifteğimi çevirip yağlamam lazım." Cızırdayan bifteği çevirirken Murphy içeri girdi ve kapıyı kapattı, ama daha ileri gitmedi.

"Ayakkabılarını çıkar. Ev kuralları," dedim. "Saçını yıkaman gerektiği için kalmıyorsan tabii. Ve bunu tamamen anlarım çünkü saçların harika. Kalın ve mükemmel derecede dağınık." Şişeden şarabımı yudumladım. "İki yıldır sarışınım. Bir süre eğlenceliydi ama bakımı çok yorucu."

"Doğal saç rengin ne?" diye sordu, spor ayakkabılarını çıkararak.

"Murphy, bir bayana asla doğal saç rengini sormazsın." Ona gözlerimi kısarak baktım ve şişeyi ocağın yanındaki tezgaha koydum.

"Burası harika kokuyor," dedi, bana doğru birkaç adım attı ve omzunu buzdolabına dayadı.

Kaşıkla bifteği yağladım. "Tereyağı, taze sarımsak ve biberiye."

Gözlerini kısarak başını salladı. "Evli misin?"

Ocağı kapattım ve bifteği kesme tahtasına aktardım. "Bana bunu yemek yapabildiğim için mi soruyorsun? Yemek yapabilenlerin sadece eşler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım eşler evlilik yüzüklerini sol yüzük parmaklarına takarlar."

Elime ve zümrüt kesim pırlanta sonsuzluk yüzüğüne baktım. "Oh, buldum." Ribeye'yi liflerine ters yönde yarım inçlik şeritler halinde kestim. "Umarım biftekini orta pişmiş seviyoursundur."

"O elmas yüzük tam bir hazine."

"Biftek sosum yok, ama ihtiyacın olmayacak. Bu bebek kendi başına yetebilir." Gülümsedim, mükemmel bir parça kestim ve ağzına doğru uzattım.

Murphy başını birkaç santim geri çekerek, sunduğum şeyi inceledi. "Senin akşam yemeğini yemek istemiyorum."

"Bu benim akşam yemeğim değil." Dilimi dudaklarına değene kadar yaklaştırdım.

Ağzını açtı ve aldı.

"Mükemmel, değil mi?" O yavaşça çiğnerken ben de sııttım.

"Öyle sayılır," diye mırıldandı ve beni geçerek rulodan bir kağıt havlu koparıp dudaklarını sildi.

"Şarap?" Ona şişeyi uzattım.

"Neler oluyor? Bugün Çarşamba. Bu senin akşam yemeğin *değil*. Bana içtiğin şişeden şarap ikram ediyorsun. Ve parmağında 'bulunmuş' bir elmas alyans var."

Onu izlerken bir parça biftek alıp dudaklarıma yaklaştırdım. "Mikrop fobin mi var? Varsa sorun değil."

"Evli misin? Evliysen sorun değil," dedi, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak.

Gülümsedim ve bir yudum şarap içtim. Sonra yüzüğü sol elimden sağ elime geçirdim. "Daha mı iyi? Kim demiş elmas yüzüklerin alyans olması gerektiğini?"

Murphy'nin bakışları yüzükte kalmıştı, ben de yüzüğü çıkarıp dolabı açtım, bir şarap kadehi çıkardım ve yüzüğü boş yere koydum. Şişeden mikroplarımı sildikten sonra, kadehini yarıya kadar doldurdum. O kadehe bakakaldı, sonra dikkatini yüzüğü bıraktığım dolaba çevirdi.

"İlgilendiğin için çok tatlısın," dedim ve kadehi ona uzattım.

O da bardağı alıp dudaklarına götürdü. "Ne demek istiyorsun?"

Biftekten bir ısırık daha aldım ve çiğnerken omuzlarımı silktim. "Sen başka bir adamın karısıyla seks yapan adam değilsin."

Boğuldu, öksürürken yumruğunu ağzına götürerek bardağı tezgaha koydu. "B-Kim söyledi," diye tekrar öksürdü, "seks hakkında bir şey mi?"

"Biliyorum... biliyorum." Alnımı ovuşturdum. "Senin o kadar yüksek bir pedestalda olman riskli. Ama cornhole'da acınası performansına rağmen, yatakta iyi olman gerektiğini düşünüyorum."

Yanakları kızardı. "Ne kadar şarap içtin?"

Gülümsememi saklamak için acınası bir girişimde bulundum, ki bu onun sorusunun cevabı olmalıydı. "Bu gece mi? Bugün mü? Yoksa hiç mi?"

Murphy, ifadesinde belirgin bir değişiklik olmadan gözlerini kırptı, ben de ona biftek tabağını uzattım ve ters yöne dönerek, onun plak koleksiyonuna doğru yürüdüm.

"Ellerin temiz mi?" diye sordu.

Gülümstedim ve yıpranmış kot şortumun önüyle ellerimi sildim. "Şimdi temizler." Ella'yı The Mamas and Papas'ın "Dream A Little Dream Of Me" şarkısıyla değiştirdim.

Murphy tabaktan bir parça biftek kopardıktan sonra onu yemek masasına koydu ve iki basamak aşağı inerek oturma odasına geçti.

"Bu gece dans kartında boş yer var mı?" diye sordum.

O, tereyağlı parmaklarını yalayarak başını salladı. "Beyefendiler dans kartı taşımazlar. Kadınlar bunları bileklerine takar ya da resmi elbiselerine ilâştirirler. O yüzden dans kartının dolu olup olmadığını sana sormam gerek."

Hayali dans kartıma bakarak bileğimi çevirdim. "Hayır. Ayaklarına basıyorum diye boş. Kimse benimle dans etmek istemiyor."

Murphy beni incelerken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Anlaşılmak istemiyordum, sadece benimle dans etmesini istiyordum.

Bir kolunu arkasına bükerek eğildi ve diğer elini uzattı. "Bu dansı benimle dans eder misin?"

Başparmaklarımı şortumun ön ceplerine sokarak, dudaklarımı birkaç saniye yana doğru kıvrıdım. "Sanırım." Elimi onun eline koydum ve o beni kendine doğru çekti, bir eli kendinden emin bir şekilde belime koyarken, diğer eli yüzümden birkaç santim uzakta benim elimle kavradı.

O yönlendirdi. Ben takip ettim. Yani, denedim.

"Sen gerçekten berbat bir dansçısın, Alice Yates."

İki sol ayağım, onun beni oturma odasında, sehpa ve kanepeden kaçınarak döndürmesini engellemedi. Şarkı bittiğinde, ona hızlıca bir bakış attım. Ela gözleri beni büyüledi.

Şarap.

Müzik.

Harika saçları ve öldürücü gülümsemesi olan bir yabancının kucaklaması.

Bu en iyi kaçış yoluydu.

Parçadaki bir sonraki şarkı bizi o andan ve ne olacağı ya da olmayacağı konusunda düşünmekten uzaklaştırdı, çünkü şarkı gerçekten çok tuhaftı.

Elini bıraktım ve gülmemi bastırmak için ağzımı kapattım. "Bu da ne?"

O gülerek yanımdan geçip müziği kapattı ve plağı kutusuna geri koydu. "Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"

"YouTube," dedim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ciddi misin?" Başımı salladım.

"Peki, akşam yemeğini benimle paylaştığın için teşekkürler." Başımı salladım. "Sana söyledim. Bu benim akşam yemeğim değil."

"Ne yaptın sen? Gece saat dokuzda biftek mi canın çekti?"

"Öyle bir şey. Gerisini de yanına almalısın. Sabahları birkaç yumurta kır. Kahvene biraz krema koy." Tabağı alıp ona uzattım.

"Tabağı geri ver, yoksa ceza öderim."

"Ben kahvemi sade severim."

Tereddüt ettikten sonra yavaşça başımı salladım. "Tamam. Unutmam."

Alt dudağını dişleriyle sıyırdı. "Ben... seks yapacağımızı sanmıştım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh. Şey, yani..."

Arka kapıya doğru geçerken yüzünde sırtıkan bir gülümseme belirdi. "İyi geceler, Alice."

Onuncu Bölüm

Murphy

Eğer biz ne yersek oyuz, her tabağı güzel, her lokmayı lezzet ve renklerle dolu hale getirin.

HAFTALAR sonsuz bir monotonluk döngüsü içinde geçip gidiyor. Blair ve Vera, bana "basit ve samimi" olacağı söylenen bir düğünü planlamak için inanılmaz miktarda zaman harcıyorlar. Yardım teklif ettiğimde, bu fikir çok saçma gibi gülüyorlar.

Hunter ile golf oynamadığım günlerde yatak odamızdaki masada bilgisayarım ile işlerimi hallediyorum. "Ev hanımı" beni rahatsız ediyor çünkü onu elbise ve beyaz önlük giymiş bir yabancı olarak göremem. Bunun yerine, Alice'i her gördüğümde, onu tanıdığımı gösteren bir işaret arar ve dilimin ucuna gelen tüm cevaplanmamış soruları yutarım. Kısa bir göz teması kurduğumuzda, bana bir şey getirebilir mi diye sormadan önce aynı mükemmel gülümsemeyi gösterir.

"Vera?" Hunter sesinde heyecanla sesleniyor. "Vera!"

O ön kapıya doğru yürürken, ben de yatak odasından kafamı dışarı çıkarıyorum.

"Kadınlar henüz dönmedi mi?" diye homurdanarak soruyor.

"Henüz dönmedi. Bir sorun mu var?"

"Bir hayır kurumu müzayedesinde konuşma yapacağım ve bu lanet papyonu düzgün takamıyorum."

"Bay Morrison?"

Dikkatimiz, rahat ve kendinden emin bir şekilde ona doğru yürüyen Alice'e kayıyor. "İzin verin," diyor ve papyonuna uzanıyor.

Adam yavaş yavaş gevşer, çünkü Alice'in benim dışımda herkese böyle bir etkisi vardır. Onu sarsıp beni hatırlamasını, bana ne olduğunu anlatmasını ve bu suçluluk duygusundan kurtulmamı istiyorum.

"Bunu Vera mı öğretti sana?" diye sorar Hunter.

Narin, sabit elleri papyonu bağlar. "Vera bana tüm papyonlarını bağlamayı bilmem gerektiğini söyledi. Ama YouTube öğretti." Ona hayran olduğu kadar onun da ona hayran olduğunu gösteren bir gülümsemeyle bir anlığına yüzüne bakar. Kahretsin, belki Vera ölmek üzeredir ve Alice onun yerini alacaktır. Bu beni mide bulandırıyor.

"Bu müzayedeye benimle birlikte gitmek ister misin?" Hunter kaşlarını kaldırarak ima eder.

"Özellikle değil." Alice, kravatına yeniden odaklanırken ona büyük, yapmacık bir gülümseme atar.

"Hadi ama. Vera benimle hiç müzayede yemeklerine gelmez. Ayrıca, tüm arkadaşlarımız onun bana bir ev hanımı tuttuğunu biliyor. Mahalle ve sosyal çevremizdeki herkes beni kıskanıyor." Bana bir bakış attı. "Murphy, yirmi yılı aşkın bir evlilikten sonra anlayacaksın."

"İşte," der Alice, bir adım geri çekilerek yaptığı işi hayranlıkla inceler.

Hunter giriş aynasına döner. "Fena değil." "Teşekkürler."

Alice gülümser ve şakacı bir reverans yapar.

"Bir müzik grubu olacak. Dans etmeyi sever misin?" Hunter aynadaki yansımasına bakar.

"Evet, tek başıma, perdeler kapalıyken."

O gülüyor. "O zaman başımız belaya girer. Vera dansçı, bu yüzden ona liderlik etmesini izin veriyorum. Blair de dans etmeyi çok seviyor. Peki ya sen,

Murphy?" Aynadan uzaklaşır. "Dans edebilir misin?"

Alice'e bir işaret beklerim, ama o sadece yumuşak bir gülümsemeyle benim cevabımı bekler, sanki cevabı bilmiyormuş gibi. Ve bir kez daha farkına varırım — bilmiyor. Tanrım, bu işkence gibi.

"Ben iyiyim," derim tam da telefonum masada titremeye başlarken, mesajımı kontrol etmek için geri çekilirim. "Blair az önce mesaj attı," derim. "O ve Vera arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkacaklar. Vera benim seninle müzayedeye gitmemi istiyor." Telefonumu alıp yatak odasından çıkarım. "Dans ederken ben önderlik edebilirim."

Alice burun kıvrıyor.

"Ya da sen tek başına gidebilirsin," diyorum, "ben de biraz daha iş yaparım."

Hunter başını sallar. "Alice sana akşam yemeği hazırlayabilir."

"Yemeğimi kendim yapabilirim." Ona baktığımda, gözlerini kaçıır. Onu kırmış mıyım?

"Görünüşe göre bu gece izinlisin, Alice." Hunter merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Gitmeden önce çalışma odanı düzenlemeyi bitireceğim," diyor. "Sen bir hazinesin, teşekkür ederim."

Eteğinin önünü elleriyle düzeltir. Karşımda bir yabancı duruyor. Ama ben sadece tanıdık şeyleri görüyorum. Mavi gözleri. Yukarı kıvrık burnu. Yay şeklinde dudakları. Tırnakları kesilmiş narin parmakları. Boynundaki, sayısız kez öptüğüm ben. Sağ kolundaki, parmak ucumla izlediğim üç inçlik yara izi.

"Eğer ısrar etseydi, onunla gider miydin?" diye soruyorum.

"Tabii ki."

Telefonumu cebime koyuyorum. "Gerçekten mi? Bu işi *seviyor* musun?"

Alice ellerini önünde birleştirir, parmakları gevşektir. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi iş."

Çenemi ovuşturup birkaç kez başımı sallayarak tepkimi gizliyorum. Ona ne oldu da *bu* şimdiye kadar yaptığı en iyi iş oldu?

"İlginç. Neden böyle söylüyorsun?" Kaşları çatılır.

"Sadece merak ettim. Hepsi bu."

"Şey, Bay ve Bayan Morrison bana çok nazik davranıyorlar. Ve eğlencliler. Onların dinamiklerini, bu evi ve konumunu seviyorum, ayrıca çok çeşitli görevlerim var, bu yüzden hiç sıkılmıyorum."

"Her gün elbise ve önlük giymeyi kim sevmez ki?" diye gülümsedim.

"Bazen hayatın yetmiş yıl önce daha iyi olduğunu düşünüyorum. Daha az gürültü. Daha basit bir hayat. Harika müzikler. Ve evet," diye başını eğerek, "kadınların yatmadan önce elli kez saçlarını taramaları ve yoga pantolonlarının henüz ortaya çıkmadığı bir dönemde sevimli ve kadınsı görünmek için hiçbir mazerete ihtiyaç duymamaları bana çekici geliyor, sana veya nişanlın için garip olsa da."

Ben bir pisliğim.

Sekiz yıl önce, gözlerimin önünde çöktü ve beni enkazın içinde bıraktı. Onu herhangi bir elbiseyle, herhangi bir işte görmek için neler vermezdim.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor, ben yorumum için özür dileme fırsatı bulamadan.

"Serbest teknik yazarım. Temel olarak yazarım..."

"Teknik ve karmaşık bilgiler için destek belgeleri yazıyorsun. Kullanım kılavuzları."

"Evet. Bunu nereden bildin?"

Bir saniye gözlerini kısarak bakar. "Bilmiyorum. Aynı mesleği yapan biriyle karşılaşmış olmalıyım."

Dilimi ısırıyorum, *ben diye* düşünüyorum. Benimle karşılaştın.

"Tamam. Ben gidiyorum. Birinizin bana katılmak için son şansı," der Hunter, merdivenlerden aşağı inerken.

"İyi eğlenceler, Bay Morrison. Ben çalışmanı bitirmeye gidiyorum," der Alice.

Başparmağımı arkama doğru uzatırım. "Nerede olacağımı biliyorsun."

"Evet, evet," diye mırıldanarak arka kapıya doğru yürür.

Kapı klik sesiyle kapanır ve birkaç dakika sonra, onun 1967 model kırmızı Corvette coupe'sinin sokağa çıktığını duyuyorum. Akşam yemeği molası vermeden önce kendimi yirmi dakika daha çalışmaya zorluyorum. Mutfağa giden uzun yolu kullanarak Hunter'ın çalışma odasına göz atıyorum. Alice, rafları silmek için kayar merdivene çıkmış, Hunter'ın tüm kitaplarını yere düzgünce istiflemiş. Kama topuklu ayakkabıları Hunter'ın masasının yanında duruyor ve Billie Holiday, Hunter'ın lüks pikapında "I'll Be Seeing You" şarkısını söylüyor.

Blair beni ailesiyle tanıştırdığında, onun vinil koleksiyonuna ve on beş bin dolarlık pikapına anında ilgi duydum. Blair, babasının koleksiyonuna dokunmasına asla izin vermediğini ve benim bu kadar eski bir şeye neden ilgi duyduğumu anlamadığını söyledi. Ev hanımı onun plaklarını çaldığı için nasıl hissederdi acaba?

Alice'i işine bırakıp kendime akşam yemeği hazırlıyorum. Avokadoyu limon, sarımsak, tuz ve kişnişle ezirken arkamda ayak sesleri duyuyorum ve dönüp bakıyorum. Alice ayakkabılarını giymiş.

"Benim için onları giymene gerek yok," diyorum.

"Ben düşündüm koku bir bir dedi. diyor diyor, ayakkabı yorumumu görmezden gelerek.

"Quesadillamdan biraz peynir akmış." Tavaya doğru başımı sallıyorum. "Merak etme. Ben temizlerim."

"Sana akşam yemeği hazırlardım." Dolaptan bir tabak çıkarır.

"Sen benim ev hanımım değilsin. Ben hallederim."

"Ben ev hanımıyım. Ve sen şimdilik bu evde yaşıyorsun, yani ben senin..."

Gülümserim. "Yaratıcın mısın?"

Alice geri bir yarı bir "Evet. Nerede domateslerin domateslerin nerede?"

"Gerek yok. Bu iş görür."

"Tabii ki domates lazım. Hemen dönerim." "Alice..."

Ben itirazımı bitiremeden kapıdan çıkıp gitmişti. Birkaç dakika sonra, mükemmel turuncu ve sarı renkli bir domatesle geri döndü. Hızlıca yıkadıktan sonra, kesme tahtasına koyup küp küp doğradı.

"Düzenlemen gereken çalışma odan yok mu?"

"Neredeyse bitti. Üç gündür bu işle uğraşıyorum." Quesadillamı kontrol edip kesme tahtasına aktarır ve şef bıçağıyla dört parçaya böler. Sonra benden guacamole kasesini alır ve taze kesilmiş domatesleri karıştırır.

Yemek yaparken kendinden geçtiğini bildiğim için kenara çekiliyorum. Guacamole'ye eklemek için kırmızı soğanı doğradığında gülümsememi saklamak zor oluyor. Sonra quesadillayı tabağa yerleştiriyor ve guacamole'yi tabağın ortasına sığacak şekilde daha küçük bir kaba aktarıyor.

"Ne içmek istersiniz?" diye soruyor, tabağı yemek masasına götürüp servis altlığına koyuyor ve yanındaki kumaş peçeteye çatal bıçakları yerleştiriyor.

O bana dönünce bira şişemi kaldırıyorum. "Büyük bir çocuk gibi kendi içkimi aldım. Ve o çatal bıçakları kullanmayacağım. Ellerimle yiyeceğim, yağlı parmaklarımı yalayacağım ve peçeteye ihtiyacım olursa kot pantolonuma sileceğim."

Tanrım, keşke onun aklını okuyabilsem. Hayatımın en güzel (ve en kötü) iki haftasını nasıl hatırlamıyor? Aniden sona eren iki hafta, o günden beri taşıdığım bir yara izi.

"Çalışma odasında işimi bitireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Benimle akşam yemeği yemenizi istiyorum. Yemeği yatak odasına götürüp çalışırken masamda yiyecektim, ama şimdi bu büyük masada her şeyi düzgünce düzenlemişsiniz. O yüzden bana eşlik etmenizi istiyorum."

"Gerçekten çalışma odasında işimi bitirmeliyim."

Masaya oturuyorum. "Hunter, senin mükemmel bir dinleyici olduğunu, Vera'dan çok daha dikkatli olduğunu söylüyor. Otur. Yaklaşan düğünle ilgili bazı şikayetlerim var. Seninle

ev hanımı-müşteri gizlilik ayrıcalıklarım var mı?" Quesadillayı guacamoleye batırıyorum.

Alice birkaç saniye beni inceledikten sonra önlüğünün önünü düzeltti ve yanımdaki sandalyeyi çekip bacak bacak üstüne atarak oturdu. O lanet olası inanılmaz bacaklarla ilgili pek çok şey hatırlıyorum, ama keşke hatırlamasaydım.

Boğazını temizledi ve gözlerimi kaldırdım. Onun bacaklarına baktığımı sessizce kabul ederken, garip bir sessizlik oldu.

"Blair bu düşünle ilgili birçok fikrimi söyleyebileceğimi söyledi." Alice'e quesadillamdan bir parça verirken sohbete dalıyorum.

Kafasını salladı, ben de dilimi onun önündeki masaya koydum. Dilimi alıp üzerinde kalan yağı görünce kaşlarını çattı.

"Damadın pastası için istediğim herhangi bir pasta lezzetini seçebileceğim söylendi. Mantıklı, değil mi?" Bir lokma yemek yerken mırıldanıyorum.

Alice omzunu silkiyor ve hafifçe başını sallıyor. Sonra bıçağı çalıp quesadillasının üzerine guacamole sürüyor. Gülümsememi saklıyorum.

"Ben çikolatalı pasta dedim, Blair ve Vera gözlerini devirdi. Fırıncı kırmızı kadife pasta önerdi, bu Blair ve annesini memnun etti gibi görünüyordu, ama ben kırmızı kadife pasta istemiyorum. Normal çikolatalı pasta istiyorum. Sonra çikolata istiyorsam dolgu önerdiler. Portakal, kiraz veya ahududu çikolatalı pastayla iyi gidermiş. Hayır. Ben sadece çikolata kaplamalı sade çikolatalı pasta istiyorum."

Alice çiğnemeyi bitirip dudaklarını yaladı. "Peki hangi pastayı alacaksın?"

"Romlu kek."

Parmaklarını dudaklarına bastırarak gülmesini engelledi. Sonra biramı aldı.

Onu durduruyorum, ama şişe dudaklarına değmeden önce donup kalıyor ve gülümsemesi kayboluyor, yavaşça birayı

masaya geri koyarken gülümsemesi kaybolur.

"Üzgünüm," diye mırıldanır, zorlukla yutar. "İşe dönsem iyi olacak."

Tartışmıyorum çünkü beni hatırlamasa bile, vücudu birlikte olduğumuz zamanları kas hafızasında saklıyor.

On birinci bölüm

Alice

*Seks, hafife alınan bir buz kırıcıdır.
Ahlakçı olma.*

Sekiz Yıl Önce...

Bacaklarımı gömleğimin içine sokup dizlerimi göğsüme çekerek, buharlı kahvemi yudumlamadan önce sııttım. Murphy'ye gerçekten seks teklif etmiş miydim?

Palmer, açık hava bölümünde yanıma atladı ve ona dokunduğum anda mırlamaya başladı. Murphy perdeleri açtığı anda bakışlarım binanın arka tarafına kayd. O gülümsedi, ben de ona güzellik kraliçesi selamı verdim.

Kaçışımı sevdim ve oradan hiç ayrılmak istemedim. İş yok.

Sorumluluk yok.

Kimse başımda durup bileklerimi kesmediğimden emin olmuyordu.

Birkaç saniye sonra Murphy, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde ne olduğu belli olmayan bir şeyle arka merdivenlerden indi. "Günaydın," dedi.

"Ne yiyorsun?" diye sordum.

"Quesadilla."

Burnumu kırıştırdım. "Kahvaltıda mı? Kahveyle mi?"

"Doğru."

"Neden bu kadar yumuşak?"

"Ne demek istiyorsun?" Terasa çıktı.

"Dışları gevrek olmalı. Mükemmel şekilde ızgara yapılmış ve yanında guacamole olmalı."

"Tortillaya peynir koyup ikiye katlıyorum ve mikrodalgada ısıtıyorum. Ama benden bu kadar bahsetmek yeter. O kadar şarap ve kırmızı etten sonra nasıl uyudun?"

"Bebek gibi. Sen?"

Esnedi. "Pek iyi değil." "Çok kötü."

Neden?"

"Aklımda çok şey var." Kanepenin yanına oturdu. "Seks mi?"

Kahvesinden bir yudum almadan önce sırtıttı, sonra başını salladı. "Vay canına. Sadece şarap ve müzikten kaynaklandığını sanmıştım. Alacakaranlık'ın cesaret verdiği. Ama bu sabah oraya gidiyorsun. Kafam iyice uyanmadan bunu söyleyeyim dedim."

"Birçok kez, bir şeye ihtiyacım olursa sana haber vermemi söyledin. Bunun bir tehdit olarak algılanmasını istemem, ama yorumumu yazdığımda, isteklerime yanıt vermemeyi tercih ettiğini belirtmek zorunda kalacağım."

Murphy gülerek kalan quesadillayı ağzına attı ve yavaşça çiğnedi. Sonra boğazını temizledi. "Öyle mi?"

"Ne gibi?" Palmer'ın sırtını okşadım.

Ellerini kot pantolonuna sildi. "Dört gündür buradasın ve benimle seks yapmaya hazır mısın?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Hiç bir barda bir kadınla tanışıp onu eve götürdün ve ertesi sabah 'Tanıştığımıza memnun oldum' dedin mi? Sanırım bunun bir adı var..." Dudaklarımı büktüm.

"Tek gecelik ilişki mi?"

Parmaklarımla şaklattım. "Bingo."

Elinin tersiyle ağzının kenarlarını sildi. "Evli olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle." Kahvemi içtim, Murphy'nin gerçek zamanlı düşüncelerinin tadını çıkardım.

"Peki." Ayağa kalktı. "Dişlerimi fırçalayım."

Dudaklarım aralandı, gözlerim kırpmadan onu izledim. Merdivenleri indiği gibi acele etmeden çıktı, sanki benimle seks yapmak yapılacaklar listesindeki bir maddeymiş gibi.

Ciddi olma ihtimaline karşı, içeri koşup dişlerimi fırçaladım, saçımı taradım, banyo lavabosunda bacaklarımı tıraş ettim ve deodorant sürdüm. Sonra aynadaki yansımama baktım. Gerçekten neredeyse bir yabancıyla seks mi yapacaktım? Aşağıya baktım, kolumdaki yara izini izledim.

"Bir saat sonra kuaför randevum var," diye seslendi Murphy diğer odadan. "Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Kalbim küt küt atıyordu, ama herhangi bir mantık cesaretimi (pervasızlığımı) çalmasına izin vermeden banyo kapısını açtım. Murphy yatağımın yanındaydı, komodinin üzerindeki bitkiye su veren cam şişeyi kontrol ediyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde, geceliğimi çıkardım ve sadece siyah iç çamaşırlarımla kaldım, üç adım attım ve kollarımı boynuna doladım.

Onu öpmeye çalıştığımda biraz geri çekildi. Gözlerimi kısarak baktım, o da sıırttı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Basit ama duygusal olarak sarsıcıydı. Neredeyse vazgeçiyordum. *Neredeyse.*

Ne beklediğimi bilmiyorum. Sonuçta Murphy, benim medeni durumumu önemseyen bir beyefendi gibi görünüyordu, kusursuz bir müzik zevki vardı ve ev bitkilerini canlı tutma konusunda yetenekliydi. Bunları bir araya getirdiğimde, yatakta ateşli bir sevişme ve ardından biraz sarılma zamanı bekledim.

Hayır.

Murphy gömleğini çıkardı, beni yatağın karşısındaki masaya doğru itti, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirdi ve kot pantolonunu çıkardı, tüm bu sırada beni ateşli bir şekilde öpüyordu.

"Aman Tanrım..." Başımı geriye attım ve nefes nefese kaldım, bir elimle onun kolunu, diğer elimle masanın kenarını tutarken o içime giriyordu.

Her şey çok à la carte idi. Ön sevişme yoktu ve bunun masa başında sarılmakla bitmeyeceğini tahmin ettim. Sadece seks.

Murphy, beni iki hafta boyunca Lake of the Isles'a getiren koşulları biliyormuş gibi, *tam* da ihtiyacım olan şeydi. Sanki damarlarımızdan zihnimizi kaybettiren bir şey enjekte edilmiş gibi seviştik ve beni rahatsız eden her şey birkaç dakika içinde ortadan kayboldu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve o sırttı, ben de onun tepkisini taklit ettim. "Vay canına, gerçekten yapıyoruz" sırtışıydı bu. Sonra beni tekrar öptü ve ikimiz aynı anda "vay canına, bu *çok* iyi geliyor" diye mırıldandık.

Başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Dişleriyle çekince orgazm oldum. Ağzını ağzıma yapıştırdı, içime daha sert girerken çılgılığını yuttu, sonra göğsünü titreten düşük, seksi bir iniltiyle orgazm oldu. Bittiğinde, nefes nefese ve tüm beklentilerimizin ötesinde tamamen tatmin olmuş bir şekilde birbirimize sarıldık. En azından, beş yıldızlı yorumunda yazmayı planladığım şey buydu.

Kayıtlara geçsin, daha önce hiç bir barda tanıştığım bir yabancıyla tek gecelik ilişki için eve gitmemiştim. Hepsi benim tarafımdan taklit edilen bir özgüveniydi. Ama daha da önemlisi, başka bir insana karşı bu kadar kontrol edilemez bir çekim hissetmemiştim.

Murphy saçımın arkasını yumrukladı ve beni tekrar öptü, dili ağzımın içini süpürdü. Sonra boynuma doğru öperek inerken, aynı anda külotunu giyip kot pantolonunun fermuarını çekti. Donup kaldığında gözlerimi açtım ve omzumun üzerinden baktım.

Arkamdan uzanıp, masanın çarptığı yerde kırılmış alçıpanı parmağıyla okşadı.

"Bunun parasını ödemem," dedim.

Ben masadan atlayıp iç çamaşırımı ve geceliğimi alıp banyoya doğru yürürken, o gülümsemesini saklayamadı. "Görünüşe göre saç kesimine zamanında yetişeceksin. Verimlilik için beş yıldız, Murphy Paddon."

Kapıyı kapattığım anda, ağzımı kapattım ve gözlerimden yaşlar boşaldı.

Onikinci Bölüm

Alice

*İki tür insan vardır:
huysuz insanlar ve uyuyan insanlar.*

"Çiçekleri bırak artık," diye homurdanarak Blair kahvaltıdan önce mutfağa girdi. Bornozunun kuşağını sıktı. "Yaz boyunca burada kalacağım. Ben bir sanatçıyım. Her sabah çiçekleri düzenlemene gerek yok. Yaptığın çoğu şeyin bir anlamı yok, ama bu kesinlikle yok." Vazoyu benden uzaklaştırdı.

"Tamam o zaman." Ona sıkı bir gülümseme atarım.

"Yatağımızı soyup çarşafaları çıkardım, eğer yapacak yararlı bir şey arıyorsan çarşafaları çamaşır makinesine at."

"Peki, hanımefendi."

"*Blair*. Lütfen hanımefendi saçmalığını kes."

Dilimi ısırıp yatak odasına doğru birkaç adım atıyorum.

"Alice?" Blair iç çeker. "Ben... ah! Çok üzgünüm. PMS'im var, adet dönemimin başlangıcında olduğum için çok mutsuzum. Ve kelimenin tam anlamıyla her şey beni sinirlendiriyor. Bu düğünü planlamak çok stresli. Sadece New York'a taşınmak istiyorum. Ve eminim

senin benim sorunlarımla ilgilenmediğinden eminim, ama sana bağırdığım için gerçekten üzgünüm. Hadimi aştım."

Benden *özür mü diliyor?* Dilmese daha iyi. Murphy'ye olan hislerimle başa çıkmam, nişanlısıyla ilişki kurmazsam daha kolay.

"Sorun değil. Düğün planlamak sandığın kadar kolay değil."

"Oh, evlendin mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve yatak odasına doğru ilerlerken, Murphy telefonda konuşup odada volta attığı için kapıda duruyorum.

Gülümser, parmağını kaldırır ve "Bir saniye" der.

Yerdeki çarşaf yığınının işaret ettim ve o telefonu kapatmadan ve biz de küçük bir sohbet yapmak zorunda kalmadan önce onları hızla topladım.

"Tamam, bu en iyi plan gibi görünüyor. Teşekkürler, Rob. Seni sonra ararım." Telefonu kapatır. "Günaydın."

Çok geç.

"Günaydın." Onun parlak gülümsemesine bakmak yerine çarşafaları toplamaya odaklanıyorum.

"Bir saniye. Onları silkelemem lazım çünkü Blair, sabırsız haliyle, yatağa attığım cüzdanımı toplamış galiba."

Yavaşça çarşafaları bırakıp Murphy aynı yönde adım attığında kenara çekiliyorum, sonra diğer yönde de aynısını yapıyoruz.

Ona bir bakış atma riskini göze alarak, gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sonuçta dans edebiliyorsun galiba." O sırtlıyor.

Aramızda mesafe bırakmak için yana doğru adım atıyorum, ama masaya çarpıyorum. Masa duvara çarpıyor ve ben, hasar olup olmadığını kontrol etmek için ürperiyorum.

"Üzgünüm, benim hatamdı," diyor. "Ve merak etme. Duvarda ezik varsa, bu benim bir masadan dolayı duvar onarımı yapmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacak."

Bu bir gönderme mi? Neden yapsın ki? Beni hatırladığımı bilmiyor ki.

Masanın duvara çarptığı yerde küçük bir çukur *oluşmuştur*.
"Lanet olsun," diye fısıldarım.

"Hey, ben ciddiym. Sorun yok," diyor Murphy, çarşafı silkelerken. "Ah, cüzdanım burada."

Parmağımı çukur boyunca gezdiriyorum.

"Neredeyse hiç fark edilmiyor," diye mırıldanıyor omzumun üzerinden. Döndüğümde, Murphy o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Aramızda mesafe yaratmak için başımı geriye doğru eğdiğimde kendimi masaya yapışmış gibi hissediyorum.

Bakışları yüzümü tarar. "Hiç déjà vu yaşadın mı?" diye fısıldar.

Bu déjà vu değil ve o da bunu biliyor.

"Sen hissediyorsun sanki daha önce kaybetmiş cüzdanını cüzdanını bir kaybettiniz önce çarşafın arasında cüzdanını kaybetmiş olabilirsin, ama sen kaybetmedin mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Sayılır. Ama kaybettığım şey cüzdan değildi." "Murphy?" Blair seslendi.

Büyük bir adım geri atar ve keskin bir nefes alır.

"Ona sabırlı ol," diyorum. "Mutlu sonuna ulaşmak üzere, ama bazen bu stresli olabilir."

Dudakları aralanır, ama hemen çenesini sıkar ve birkaç kez başını sallar. "Geliyorum," diye bağırır.

Yine çarşafı topluyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor, ben kapıya doğru yürürken.

Arkamı dönmeden bir saniye duruyorum. "Tabii ki," diye mırıldanıyorum ve çamaşır odasına doğru yürümeye devam ediyorum.

"Alice, bir saniye buraya gelir misin?" Hunter, çalışma odasının önünden geçerken rica ediyor.

"Evet, efendim." Çarşafı hızlıca çamaşır odasının zeminine atıp, üç tarafı kitap raflarıyla çevrili ve ikinci kata çıkan metal korkuluklu modern ahşap merdivenleri olan lüks iki katlı çalışma odasına geri dönüyorum. Masasının arkasındaki muhteşem kemerli pencereler, büyük alanı aydınlatıyor. A tatlı ve baharatlı duman aroma kalıyor

çatlak pencereye rağmen. Vera evde puro içmesine izin vermiyor, ama o yine de içiyor.

"Kitap okumaya ne dersin?" diye soruyor, okuma gözlüklerini çıkararak.

"Şey, iyi. Sanırım. Neden sordun?"

Plak çalarında yumuşak bir caz müziği çalıyor.

"Bana kitap okumanı istiyorum." Masasındaki sandalyesinden ağır ağır kalkar ve kırmızı kravatını gevşetir, ardından beyaz gömleğinin üst iki düğmesini açarken düzenli kitap raflarını gözden geçirir. En alt raftan bir kitap seçer. "*Three Men in a Boat*'u okudun mu?"

"Hayır," diyorum, sonra gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyor.

"Huzur verici bir hikaye. Okur musun?" Bana kitabı uzatır, sonra tüylü kahverengi deri koltuğu eşleşen kanepenin yanına kaydırır. "Otur. Ne içersin? Viski? Şarap?" Biraz önce benim doldurduğum bardağa buz ekler. Ama şimdi bana servis mi yapıyor?

"Sadece su," diyorum. "Teşekkürler."

Buzlu suyu masa lambasının yanına koyar ve kanepeye uzanır, ayak bileklerini çaprazlar, ellerini göğsünde birleştirir, gözlerini kapatır.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, bir gözünü açar. "Sadece birkaç bölüm. Sonra yapmam gereken işler var."

Gerçekten mi? Kıkırdamamı bastırmaya devam ediyorum.

Bacaklarımı çaprazlayarak boğazımı temizler ve okumaya başlarım. İlk bölümün sonunda uykuya daldığını düşünürüm, ama emin olamadığım için iki bölüm daha okumaya devam ederim. Üçüncü bölümün sonunda beklerim. Uyanacak mı? Onu uyandırmam mı gerekiyor?

"Bay Morrison?" diye

fısıldarım. Hareket etmez.

Kitabı bir kenara koyup öne eğildim ve elimi koluna koydum. "Bay Morrison?"

Gözleri birden açılır ve oturur, kollarını başının üzerine uzatarak büyük bir esneme yapar. "Sakinleştirici bir sesin var."

Şimdiye kadar hikaye hakkında ne düşünüyorsun?"

Gümüş tilkiye kitap okumak için saatte yüz dolar aldığımı söylersem kimse bana inanmaz herhalde.

"Eğlenceli." Gülümserim.

"Vera'yı okumaya ikna edemiyorum. Belki bitirdiğimizde sen onu ikna edebilirsin." Ayağa kalkar, gömleğini pantolonuna sokar.

Yani bu düzenli bir şey mi olacak? Hunter Morrison tuhaf bir adam ve ben onun zengin adamın lükslerine katlanmak için buradayım.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyorum ve kitabı rafa geri koyuyorum.

"Bu kaydı Ferrari'min torpido gözüne koyabilir ve yeni etiketi plakaya takabilirsin." Katlanmış bir kağıdı masasının üzerinden kaydırır. "Kapının yanındaki anahtarları al. Ferrari logolu olanlar."

Başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ve Alice?"

"Evet?"

"Acaba sabun yapar mısın?"

Bazen gizli kamera olduğunu ve tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyorum. Hatta odanın köşelerini hızlıca kontrol ediyorum. O ise sakinliğimi zorlamaya devam ediyor. Göğsümden bir kıkırdama çıkmaya çalışıyor, ama onu geri yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Şey... henüz yapmıyorum."

"Eğer yaparsan, vanilya kullanma. Vanilyayı sevmem." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Teşekkürler Alice. Hayatımın en güzel uykusuydu." "Rica ederim."

Önce çarşafı çamaşır makinesine atıyorum, sonra Ferrari'nin anahtarlarını bulup bodruma iniyorum. Bodrumda iki şeritli bir bowling salonu, ikinci bir mutfak, bir sinema odası ve iki yatak odası daha var. Sonra akçaagaç kitaplığı çekip, panik odası olarak da kullanılan yer altı garajına açılan gizli kapıyı ortaya çıkarıyorum. Uzak uçtaki rampa araba yoluna çıkıyor. Kapı açılıyor,

görünüşte dışarıya bir hiçbir yerden düz doğrudan ana
ana sokağa. Morrisonların lüks evini tarif edecek
kelime yok.

Arabaya doğru birkaç adım attıktan sonra, arkamda birinin
sesini duydum ve omzumun üzerinden Blair ve Murphy'nin el
ele tutuştuklarını gördüm.

"Bunlar babamın araba anahtarları mı?" Blair, parmağımdaki
anahtarlığa doğru başını sallayarak sordu.

"Evet. Benden bir şey yapmamı istedi." Ferrari'ye doğru
yürümeye devam ediyorum.

"Sana arabasını sürmene izin vermiyor, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve onun PMS sendromu olduğunu ve
huysuzluğundan sorumlu tutulamayacağını hatırlıyorum.

Yine duruyorum. Bu sefer ona dönüyorum.

"Önemli değil, hadi," diyor Murphy, onu beyaz SUV'larına
doğru çekerek.

O, onun elinden kurtulur. "Önemli. Kimseye Ferrari'sini
sürmesine izin vermez. Bana da, anneme de. Yani sana sürmene
izin veriyorsa, bunun bir nedeni olmalı."

"Ne gibi?" Neden onun oyununa katılma ihtiyacı hissettiğimi
bilmiyorum. Murphy'ye karşı onu savundum ve karşılığında
aldığım teşekkür bu mu?

"Ailem otuz yıldır mutlu bir evlilik sürüyor.
Bunu bozma."

"Hayır. Sanırım ikisini de benden önce olduklarından daha
mutlu ediyorum." Göz kırpiyorum.

Murphy, eğlencesini gizlemek için dudaklarını ısırır.

"Bu ne demek oluyor?" Blair alaycı bir şekilde sorar.

Kayıt belgesini kaldırırım. "Bunu torpido gözüne koyacağım,
gezintiye çıkmayacağım."

O da sönükleşir, utançla bakışlarını indirir. "Özür dile
de gidelim," der Murphy.

"Özür dilemene gerek yok. Babam annemi aldattı." Dönüp
garaja doğru yürümeye devam ediyorum. "Başka bir kadının
kocasıyla yatan kadın değilim."

En azından planım bu değil.

On Üçüncü Bölüm

Murphy

*Yalan söyleyeceksen,
en iyi hikayeyi anlat.*

Sekiz Yıl Önce...

Başka bir adamın karısını becerdim mi? Umarım becermemişimdir.

Tek gecelik ilişkiler konusunda acemi değildim, ama evimi kiralamak için para ödeyen biriyle seks yapmak farklı bir duyguydu. Alice farklıydı.

Spontane ve eğlenceliydi. Flörtöz ve kendinden emindi. Ama en çok da gizemliydi. Bazen onu anlamak isterdim, ama bazen de sadece onun uyandırdığı merak ve şaşkınlığın tadını çıkarmak isterdim. Onun hakkında her şeyi bilmemek, Noel ağacının altındaki hediyelere bakıp içinde ne olduğunu bilememek gibi, belli bir tatmin duygusu veriyordu.

Neden elmas yüzük?

Neden iki hafta boyunca Minneapolis'te tek başına ve belirgin bir amaç olmadan kalmıştı?

Sabahları şarap.

Gece atıştırmalığı olarak biftek.

Yeni tanıştığı bir adamla seks yapmayı teklif etmek.

Beynim berbat durumdaydı. Teslim tarihlerim vardı ama konsantre olamıyordum. Uyku beni rahatsız ediyordu çünkü onun hemen altımda olduğunu biliyordum ve onun da uyanık olup beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ertesi sabah, bilgisayarımın imleci sanki sanal olarak omzuma dokunuyormuş gibi yanıp sönerken, pencereden ona bakakaldım.

Merhaba? Beni hatırladın mı? İşin?

Alice ile ilgili sorun, ki pek çok sorun vardı, onun yanında hissettiğim açıklanamayan bir tanıdıklık duygusuydu. Déjà vu'dan daha fazlası. Anlık çekicilikten daha fazlası.

Kahvesini yudumlarken sarı saçlarını kulağının arkasına kıvrırdı ve sonra, aniden, ama aynı zamanda rahatsız edici derecede kesin bir niyetle, doğrudan bana baktı.

Vücudumu pencereden o kadar hızlı uzaklaştırdım ki sandalye devrildi.

"Kahretsin," diye homurdandım, başımın arkasını ovuşturarak devrilmiş sandalyeyle boğuşup tekrar ayağa kalktım. Neden aşık olmuş on iki yaşındaki bir çocuk gibi davranıyordum?

Kalp atışlarım normale döndüğü anda, kapımı çaldı ve kalp atışlarım yine çılgına döndü. Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Toparla kendini," dedim ve ofisimden çıkıp kapıyı açtım.

"Saçın güzel olmuş," dedi ve göz kırptı.

Sikim gereksiz yere kıpırdadı. Kafası karışmıştı. Biz (sikim ve ben) kızların bize göz kırpmasına alışık değildik. Flörtöz gülümsemeler, dudak ısırma, kızarma... tabii ki. Ama göz kırpma cesur bir hareket gibi geliyordu. Sadece kendine güvenen insanlar göz kırpardı. Biz (sikim ve ben) Alice'in üçümüzün tekrar seks yapacağından emin olup olmadığını merak ettik.

"Teşekkürler." Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Bugün ne yapıyorsun?" Gözlerini benden ayırmadan kahvesini yudumladı.

"Çalışıyorum. Neden sordun?"

"Yani bisiklete binmeyecek misin?"

"Uh..."

"Garajda asılı olan bisiklet senin sanırım." Başımı salladım.

"Ödünç alabilir miyim?"

"Ben... şey... evet." Bobblehead bebek gibi tekrar başımı salladım. "Senin için koltuğu alçaltmam gerekecek."

"Bu çok mu zor?" "Hayır. Bir dakika izin ver."

"Acele etme. Smoothie yapıp giyineceğim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Yedim."

"Harika. Hazır olduğunda bana haber ver."

Saklambaç oynayan bir çocuk gibi, kapıyı kapattım ve ona içeri girmesi için zaman tanımak için yüze kadar saydım, sonra garaja gidip bisikletin koltuğunu indirdim ve lastikleri kontrol ettim. Sonra kapısını iki kez çaldım ve içeri girdim.

"Hazır," diye seslendim.

"Oh, çok hızlı oldun," diye bağırdı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve mutfağın diğer tarafına kafamı uzattım. Alice dişlerini fırçalıyordu. Tükürdü ve ağzını havluyla sildi.

"Günün geri kalanında işe odaklanabilmek için şimdi hazırlamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Kaşlarını çatarak banyo ışığını kapattı. "Ben dikkatini dağıttım. Özür dilerim."

"Hayır. Özür dileme. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Alice yatak odasına girdi ve birkaç saniye sonra bir çift çorapla geri döndü. "Teşekkür ederim." Yemek masasına oturup çorapları giydi.

"Ne iş yapıyorsun? Arabayı garajda tutmadığın, sadece ilginç aletler ve bir sürü odun bulundurduğuna göre, ahşapla ilgili bir iş olduğunu tahmin ediyorum."

"Ahşap tornacılığı seviyorum. Babam öğretti bana. Ama gündüzleri serbest teknik yazar olarak çalışıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Çoraplarını giyerken başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı.

"Teknik yazarlık mı, ahşap tornacılığı mı?" Alice güldü. "İkisi de."

"Kullanım kılavuzları gibi teknik ve karmaşık bilgiler için destek belgeleri yazıyorum. Ağaç tornacılığı ise, torna tezgahı ve farklı aletler kullanarak ahşabı kesip şekillendirmek. Torna tezgahı, ahşabı döndüren bir makine, böylece yarattığım şekiller simetrik oluyor."

"Huh. İlginç. *Sen ilginç birisin.*"

Omuzlarımı geriye doğru çekip göğsümü dışarı çıkardım, çünkü onun gözünde ilginç biri olmak hoşuma gidiyordu.

Alice saçlarını kulaklarının arkasına kıvırdı, sonra ellerini bacaklarının üzerine koydu. "Seks yaptık."

Gülümsememi kontrol etmeye çalışırken enseme ovuşturdu. "Evet."

Bir saniye alt dudağını ısırdı. "Eğlenceliydi. Teşekkürler."

Bu kadın beni asla hayal kırıklığına uğratmadığı için, sırtışıma kendiliğinden ortaya çıktı. "Memnuniyetle," dedim.

Yanakları kızardı. "Listeye baktım ve bu olanaklar arasında yoktu, bu yüzden haddimi aşmış olabilirim."

"Olanaklara eklemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Alice ayağa kalktı. "Hayır. Özel hissetmeyi seviyorum." arka kapıya doğru yavaşça yürüdü, ama ben onu izlemek istediğim için kıpırdamadım. Alice Yates, özel olmanın tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi.

'deki yürüyüşü pürüzsüzdü, sanki uçuyormuş gibiydi.

Her yönüyle büyüleyiciydi.

"Geliyor musun?" diye sordu, tenis ayakkabılarını giymek için çömelirken bana bakarak.

Ben Başımı salladım. " sadece sadece bir bir muhabbet yoksa öpüşmek, bir tür kolaylık olarak, elbette, izin verilir mi?"

Kafasını eğik tutarak ayakkabılarını bağlarken sırtıttı.

"Sana bisikletimi ödünç veriyorum. Dudaklarımı da ödünç vereceğim. Sadece düşünmen gereken bir şey."

" bu işleri muhteşem diye sordu, dik durarak.

Dudaklarımı büktüm. "Benim için değil. Ben muhtaç ya da bağımlı biri değilim. Köpekleri besledim. Onların gitme zamanı geldiğinde, sorun yok."

Burnunu kırıştırdı. "Beni köpekle mi karşılaştırıyorsun?"

"Hayır. Şey, duruma bağlı. Köpekler hakkında ne düşünüyorsun?"

Alice parmağını dudaklarına götürdü. "Söylemek istemiyorum. Palmer bizi duyabilir." Kapıyı açtı ve garaja doğru yol gösterdi.

"Öngörülebilir olmak istemem ve ne iş yaptığını sormak istemem, ama..."

"İyi," dedi ve garaj kapısını açtı. "Çünkü ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Bağımsız bir servetin mi var?"

Ben garaja girdikten sonra o da döndü. "Zengin. Tabii ki eski para. Aslında, sanırım büyük büyükanнем bir kraliçeydi. Hayatımda bir gün bile çalışmadım."

"Vay canına." Kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Keşke bunu bilseydim. O zaman kraliyet kışını masaya çivilemek yerine yatakta yapardık."

Alice, ağzını kapatarak, gözlerini kocaman açarak burnunu çekti.

"Peki, Prenses Alice, işin olmadığına göre, bilmem gereken herhangi bir yeteneğin var mı?" Kaskımı kancadan aldım ve kayışını sıktım.

Omzunu kaldırdı. "Oh, bilirsin... pek bir şey yok. Senkronize yüzme ve *artistik* yüzmede iyiyim. Sekiz yaşındayken bir kaplumbağa çaldım. Lisede ise *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda Hermia rolünü oynadım."

O çenesini kaldırıp kendine güven dolu bir gülümsemeyle bana baktığında kaşlarımı kaldırdım. Benimle dalga mı geçiyordu? "İki gerçek ve bir yalan mı oynuyoruz?" diye sordum, kaskı kafasına takıp kayışı kontrol ettikten sonra biraz daha sıkılaşmak için çıkardım.

"Benim yeteneklerimden ikisi yalan gibi mi geliyor?"

Gülerek, "Belki. Ama kaplumbağa çalmak yetenek sayılır mı bilmiyorum. Yakalandın mı?" dedim.

"Hayır. Bu yüzden yetenek sayılıyor." Kaskı bağlamam için çenesini kaldırdı.

Kaskı bağladım, sonra üstüne iki kez vurdum. "*A Midsummer Night's Dream'i* hiç görmedim veya okumadım, bu yüzden Hermia'nın iyi bir rol olup olmadığını bilmiyorum."

"Evet." Arabamın yanında bisikletimin durduğu sokağa doğru yürüdü ve bacağını bisikletin çubuğunun üzerinden geçirdi. "Hermia, Lysander'a aşık cesur bir kadındı, ama babası onun Demetrius ile evlenmesini istiyordu. Temel olarak ataerkil düzenle mücadele etmek zorunda kaldı, sonra da hayallerindeki erkeğin, onu arkadaşına aşık eden bir aşk iksiri içirilmesiyle başa çıkmak zorunda kaldı. Çok güzel bir karmaşaydı."

"Shakespeare hayranı değilim."

"Bunu sadece onu hiç tanımadığın için söylüyorsun ve muhtemelen Google'da özetlerini arayarak Shakespeare'in tüm hikayelerini atladın."

Beni doğru tahmin etmişti, ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

"Yirmi birinci yüzyılda okula giden hiç kimse Shakespeare'in özetlerinden başka bir şey okumamıştır, ya da Dickens'in özetlerinden. İnternetin temel amacı budur."

Gözlerini devirdi.

"Koltuğu ayarlamamı ister misin?" O bisiklete otururken, ben bisikleti tuttum, ayakları pedallara basıyordu.

"Hayır, gayet iyi." Koltuğdan kaydı ve güneş gözlüklerini taktı.

"Harika. Keyifli sürüşler."

"Teşekkürler." Gülümserken gömleğimi tutup beni kendine çekti.

"Ah," dedim, çünkü kaskın güneşliği alnıma çarptı.

"Oh, pardon." diye

homurdandı. Alnımı

ovuşturdum.

Kıkırdadı. "Seni öpecektim." "Evet, fark ettim."

Alice kaskını çıkardı ve gidona astı. Sonra parmak uçlarına yükseldi ve boynumun arkasını tuttu, böylece vizörün çarptığı alnımı öpebilirdi. Ama benim öpülmeye ihtiyacım yoktu; onun ağzının içini tatmak istiyordum, ben de öyle yaptım.

"Merhaba," diye fısıldadım dudaklarına, sonra onu öptüm. Ve farkına bile varmadan, onu kendime doğru çekerken bisiklet yan yattı.

O da aynı şevkle beni öptü. Alice ile ilgili her şey beklenmedik ve heyecan vericiydi. Ve ben de onun kahvaltıda şarap içme konusundaki hissettiklerini hissettim: Roma'da olduğun zaman...

"İçinde..." Öpüşmeyi kesip nefes nefese kalırken, ben boynunu öpüyordum. "İçinde."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Onu garaja taşıdım ve kapının kapanması için düğmeye bastım. Kollarını ve bacaklarını benden ayırdı, ayağa kalktı ve arka bahçeye açılan kapıya doğru döndü. Boynunu öptüm ve elimi şortunun önünden aşağıya kaydırarak, göğsümü sırtına bastırdım.

Nefesi kesildi, sonra inleyerek, "Tanrım, Murphy," dedi ve ellerini kapıya bastırdı.

Legginglerini ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı sıyırdım, ayağını serbest bırakmak için ayakkabılarından birini çıkardım. Sabrım tükendi, ellerim kot pantolonumu açmak için olduğu kadar ona dokunmak için de sabırsızlanıyordu. Güzel kalçalarını kavrayarak onu açtım ve içine girdim.

"Murphy," diye adımı tekrarlardı, sırtını kavisleyip bana sürtünürken tırnakları kapıyı çizdi.

Seksi, spontane ve biraz da çılgınca bir andı. Alice'in gerçek dışı hayatını, ellerimin onun göğüslerini ve gergin meme uçlarını okşarken hissettiği zevk kadar sevdim. Spor sütyenini göğsünden yukarı iterek onları serbest bıraktım.

Her şey bittiğinde, dizleri titrediği için onu dik tutmak için göğsüme sarıldım. "Tanrım, bu çok iyiydi,"

diye nefes nefese söyledim.

"Çok iyiydi..." diye mırıldandı uzun bir nefes vererek.

Onun taytını giymesine yardım etmeden önce iç çamaşırımı giydim.

"Bilgin olsun," dedi, bana dönerek spor sütyenini göğüslerini tekrar örtmek için düzelterek, "ev *içinde* demek istedim."

Kot pantolonumun fermuarını çekerek başımı kaldırdım.

"Oh, gerçekten mi? Hay aksi.

Üzgünüm, yanlış anlamışım."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısarak baktı.

Sırıttım. Bazı yanlış anlamalar kader gibi geliyordu.

"Peki, durumumuzu mahvettin. Şimdi ne olacak?" diye sordu, saçlarıyla oynayarak.

"Ne demek istiyorsun?" Ayakkabısını çözdüm ve ona uzattım.

Ayağını içine soktu. "Artık tek bir öğleden sonralık bir ilişki değil. İki öğleden sonralık bir ilişki. Bunun mümkün olup olmadığından emin değilim, ama belki ben buradayken bunu mümkün kılabiliriz."

Yavaşça başımı salladım, dudaklarımı yana doğru bükerek hızlıca düşündüm. "Kahvaltıda şarap içebiliyorsan, öğleden sonra keyfi de yapabiliriz."

Göğsünden kahkaha patladı. "Bu bir şarkı değil mi?"

"Sanırım öyle."

Kısa bir süre yana baktı, sonra sanki şaka yaptığımı söyleyecekmişim gibi beni inceledi. Ama şaka yapmıyordum.

"Benim düzenli öğleden sonra zevkin olmama mı istiyorsun?"

Kıkırdadım, başımı eğip dudaklarını öptüm, sonra çenesinden kulağına doğru öpmeye devam ettim. "Hayır. Ben senin öğleden sonra zevkin olmak istiyorum."

O kıkırdadı, ama bunun benim söylediğim şeyden mi yoksa boynunun gıdıklanmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Sabahları ve akşamları yok. Doğru mu?"

"Doğru," diye düşündüm bile olmadan cevap verdim, ama gülümsedim ve sonra dişlerimle kulağını ısırdım.

"Özlem duymak yok. Dokunmak yok. Flört etmek yok." O şakacı bir şekilde beni itti. "Seks zamanı dışında kulağımı ısırmak yok."

"Seks zamanı mı? Kurallar mı koyuyorsun, Alice?"

"Evet. Kurallar beklentileri kontrol altında tutar. Bu seks. Eğlence. Bağlanmadan. Bana aşık olamazsın. Ben de sana aşık olmayacağım. Sadece seks."

Garaj kapısını açtım, bisikletimi dikleştirdim ve viteslerin iyi olup olmadığını kontrol ettim. "Bağlanmadan seks. Temelde her erkeğin hayalini anlatıyorsun. Hala bisiklete binmeye gidecek misin, yoksa bugünlük bacaklarının arasında yeterince eğlendin mi?"

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı ve birkaç dakika birbirimize baktık. Kimi kandırıyorduk ki? Aramızdaki kimya inkar edilemezdi. Her bakış flörtçüydü. Ona aşık olmayacaktım, ama benim kiraladığım evde kalmasından çok hoşlanıyordum.

"Senkronize yüzmeye nasıl başlanır?" diye sordum, tam da yapmak istediğim şey olan tekrar seks yapmayı önermek yerine.

Alice arka garaj kapısını açtı ve terasa doğru yöneldi. "Herkesin nasıl başladığını bilmiyorum, ama arkadaşım onunla birlikte ders almam için bana yalvardı, ben de öyle başladım."

"Eminim nefesini uzun süre tutabiliyorsundur."

"Eminim haklısın." Evde kayboldu.

Birkaç dakika sonra, ben çitin yanında birkaç ot koparıırken, o bir şişe suyla geri döndü.

"Yine de bisiklet sürmeye gidersem kendini yetersiz hisseder misin?"

Gülerek başımı salladım ve ellerimdeki kiri temizledim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen yüzünden lafım ağzımda dolanıyor." Ve gerçekten de öyleydi. Kadınlar beni nadiren korkuturdu çünkü bir itme ve çekme vardı. Duygular ve egolar söz konusuydu. Kimse reddedilmeyi veya terk edilmeyi sevmezdi, ama Alice tüm bunlara karşı bağıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyordu ve ben de aynı şekilde hissetmeye çalıştım, ama bu bana yabancı geliyordu.

"Merak etme. Hala beş yıldızlı bir yorum alacaksın," dedi ve garaja doğru yürüyerek bir kez daha benim haklı olduğumu kanıtladı.

On Dördüncü Bölüm

Murphy

*Sessizlik hafife alınır.
Bu da yoruma açık bir konu.*

"O çok güzel, sence de öyle değil mi?" Blair, 1 Temmuz'da 32 derece sıcaklığındaki bu öğleden sonra havuz başında dinlenirken sorar.

"Kim?"

"Alice."

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Bilmiyorum. Neden?"

"Ne demek bilmiyorum? Kör değilsin. Bu bir tuzak değil. Sadece bir yorum yapıyorum. O güzel. Annem neden babamın

...

"Ev hanımı?" Gülümsüyorum.

"Kes şunu." Koluma vurur, ama gülmeden yapmaz.

"Alışverişe çıkmadan önce babamın çalışma odasının önünden geçtim ve tahmin et ne yapıyorlarmış?"

" hakkında tartışmak kesmek biftek o istiyor
akşam yemeği için?"

Dördüncü Temmuz için havai fişek mi?"

"Hayır. Ona kitap okuyordu. Şaka yapmıyorum; o deri koltuğuna uzanmış, gözleri kapalıydı ve o

yanındaki sandalyede yatıyor, yatmadan önce hikaye gibi bir kitap okuyordu. Ne kadar saçma bir durum bu?"

"Ne kitabı?"

"Murphy, bunun ne önemi var? Mesele o değil.

O yetişkin bir adam ve ona çocuk gibi kitap okuyorlar." "Belki annen ona kitap okumaz."

"Murphy!"

Gülüyorum. "Tamam. Tamam. Evet, bu tuhaf. Ama bu konuda ne yapacaksın?"

"Neden onun lehine savunma yapmadan benimle aynı fikirde olamıyorsun?"

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Ama benimle aynı fikirde *olup* bu konuda bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Ona bir şey söyle. Belki biraz utandır. Bir erkek olarak, kızının yaşına yakın bir kadının ona kitap okumasının ne kadar yanlış olduğunu söyle."

"Bebeğim, onunla böyle bir konuşma yapmayacağım."

"Ugh! Sen işe yaramazsın." Ayağa kalkar.

"Blair."

O da homurdanarak eve girer.

Kafamı sallayıp güneş gözlüklerimi çıkarıyorum, sonra onun mantıksız öfkesinden kaçmak için havuza atlıyorum. Stresli ve bu konuda yapabileceğim çok fazla bir şey yok. Belki de o bu durumu atlatana kadar yoluna çıkmamak en iyi seçenek.

Havuzun dibine batarken, ciğerlerimdeki hava yüzümün önünde minik baloncuklar halinde dışarı çıkıyor. Her şeyin huzurlu olduğu havuzun dibinde, Alice'i ve senkronize yüzücü olarak ne kadar süre nefesini tutmak zorunda kaldığını düşünüyorum. Ben ne kadar süre nefesimi tutabilirim? New York'a gidip Alice'i her gün görmek zorunda kalmayana kadar mı? Evlenene kadar mı?

Vücudumu gevşetip saymaya başlıyorum.

Bir dakika yirmi altı saniye sonra, kolumdan bir çimdik hissediyorum, bir el kolumu tutuyor ve beni yüzeye çekiyor.

Uzun, koyu renk saçlar. Mavi

bir elbise.

Beyaz önlük.

Kurbağa gibi

bacakları.

Ben çekilirken, Alice başını çevirir ve sığ kısımda yüzeye çıkarız.

"Ben iyiyim," diyorum, saçımdaki suyu silkelerek.

Alice'in mavi gözleri beni delip geçiyor, kırmızı dudakları aralanmış, sıırıslıkam at kuyruğuna yapışmış saten saç bandı, nefes nefese.

"İyiyim," diye tekrar ediyorum.

Sanki beni duymuyor ya da görmüyor gibi boş boş bakarken, uzun kirpiklerine su damlaları yapışıyor. Sonra burun delikleri genişliyor ve tek kelime etmeden dönüyor, kolları yanlarında sarkık bir şekilde köşedeki merdivenleri çıkıp çöp kutusundan bir havlu alıyor.

"Alice." Onu takip ediyorum, sandalyeden havlumu alıyorum.

Hızla ayakkabılarını alır ve misafir evine doğru koşar.

"Alice!" Koşmam ama ona yetişmek için adımlarımı hızlandırırım. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Kafasını sallar ve titrek bir sesle mırıldanır, "Sorun... yok, sorun yok."

"Önemli değil değil. Sırıslıklamsın ve bu benim hatam." Onu misafirhanenin yanındaki sürgülü kapıya kadar takip ediyorum.

Bana sırtını dönerek elbisesinin düğmelerini açar ve elbisesini ayaklarının dibine bırakır. Ona bakmak yanlış, ama bu çok tanıdık bir durum, sekiz yıl önceki gibi değil, daha çok sekiz saniye önceki gibi. Kapıyı açar ve sadece beyaz bir sütyen ve iç çamaşırı giymiş olarak içeri bir adım atar.

Göğsüm sıkışıyor. Artık benim gözlerim, ellerim, lanet kalbim için değil, ama bu sadece beynimin kendini korumak için yaptığı bir şey. Aramızda her zaman olan o görünmez kıvılcım hala burada. Onun bunu kabul etmemesi, bunun doğruluğunu değiştirmiyor; sadece

acıyı biraz daha derinleştiriyor, çünkü eskiden çok doğru olan şey şimdi çok yanlış.

"Beni hatırlıyor musun?" diye

soruyorum. Duruyor.

Her iki cevaptan da korkuyorum.

Boş ver. O eve bir adım daha girip kapıyı kapattığında, en çok bilmediğim şeylerden korktuğumu fark ettim.

Parmağımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kahretsin."

"Kaç çocuk istiyorsun? Bunu konuşmamış olmamız tuhaf mı?" Blair, ailesiyle akşam yemeğine gitmek için giyinirken sorar.

Gömleğimin düğmelerini ilikledim. "Çocukları konuştuk."

"Evet, ama kaç tane yapacağımızı ya da ne zaman aile kurmak istediğimizi konuşmadık. Ben iki tane düşünüyorum, tercihen aralıkları kısa olsun ki hayatımızın ebeveynlik aşamasına tam olarak girebilelim. Ve gençleşmiyoruz, o yüzden bence önümüzdeki yıl içinde denemeliyiz. Ne dersin?" Boy aynasında dudak parlatıcısı sürüyor.

"Ben otuz iki yaşındayım, sen yirmi yedi. Bence bu yaşlı sayılmaz. Her günü olduğu gibi yaşamalıyız."

Alt dudağının kenarını parmağıyla okşadı. "Neden bu kadar huysuzsun?"

"Ruh halim mi?" Cüzdanımı cebime koyuyorum.

"Kaçıp büyük bir düğün yapmadan, bir an önce geleceğimizi kurmak için can atıyordun. Ama şimdi geleceğimizi konuşmak istediğimde, tereddütlü görünüyorsun, sanki fren yapıyormuşsun gibi. Hemen bir aile kurmak istemiyorsan, kurmak zorunda değiliz. Sadece fırsatı kaçırmak istemediğimi söylüyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar perimenopoz dönemine gireceğim. Elise Rayburn, who lived next to us in San

Francisco'da yaşıyor, zaten perimenopoz döneminde ve daha otuz beş yaşında mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Murphy, senin sorunun ne?" Bana doğru dönerek dudak parlatıcısını kapatır. "Nişanımızı bozacağımdan ya da seni düğün töreninde terk edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Endişelenmeli miyim?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Blair elini sallayarak beni uzaklaştırır. "Dur. Babamın kafana çok fazla girmesine izin veriyorsun. Yakında yatmadan önce sana kitap okumamı isteyeceksin." Ayaklarını topuklu ayakkabılarına sokarken sırtarak gülümser.

"Peki. Beş çocuk istiyorum. Önce üç erkek, sonra iki kız," diyorum.

Blair öksürür, elini göğsüne vurur. "N-ne?" Gözleri büyür ve kıkırdar.

Kafamı sallarım. "Şaka yapıyorum, sadece seni sınıyorum."

Kravatımı düzeltir. "Bu ne biçim bir test?" "Tamam, test değil, sadece kötü bir şaka. Üzgünüm."

O yanağını uzatır, ben de onu öperim. Güzel bir yanak.

O güzel bir kadın.

Hayatımız... güzel olacak.

On Beşinci Bölüm

Alice

*Anneler çocuklarının kusurlarını görmezler.
Onlar büyüme fırsatları görürler.*

"HEY," diyorum, pencereden gölün üzerinde batan güneşi seyrederken annemi arıyorum. İnsanlar ve köpekleri hala çimlerde dolaşıyor ve gün içinde 10 bin adım atmak için son bir çaba gösteriyorlar.

"Merhaba. Kızım nasıl?" diye soruyor annem.

Onu hoparlöre alıp iç çekiyorum. "Daha iyiyim."

"Öyle mi? Ne oldu?"

Murphy'yi tekrar gördüğümünden beri ilk kez gözlerim doluyor. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

"Hiçbir şey gibi gelmiyor. İçinde saklama. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Yine iç çekiyorum. Şu anda Murphy ile ilgili her şey büyük bir iç çekiş. "Sekiz yıl önce, tesise gitmeden önce tatil evinde birlikte olduğum adam..."

"Bizi arayan adam mı?" diye sorar annem. "Evet."

"O ne olmuş?"

"Çalıştığım çiftin müstakbel damadı. O ve nişanlısı yaz boyunca kızın ailesiyle birlikte yaşıyorlar." Duygularımı bastırıyorum.

"Oh. Dünya ne kadar da küçük. Seni hatırlıyor mu?"

"Evet." Morrisons'ların akşam yemeğine çıkmasını izlerken tırnağımı ısırıyorum.

"Bizi aradığı için ona teşekkür ettin mi?"

"Tam olarak değil. Terapide konuştuğum şeyleri paylaşmaya hazır olup olmadığımı bilmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Ve sana baskı yapmadım, değil mi?"

"Hayır. Sadece sana bir şey söylemek istediğim için bu konuyu açtım."

"Alice, tatlım, bana her şeyi anlatabilirsin."

Pencereden uzaklaşıp koltuğa oturuyorum, ayaklarımı altına çekiyorum. "Onunla romantik bir ilişkim vardı."

"Kiminle? Bizi arayan adamla mı?"

"Evet."

"Evlenecek olan mı?" diye sordu, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi.

"Evet."

"Alice, sen..."

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum. Bu çok acı verici. Sırlar. Yalanlar. Kırılan kalpler. Asla düzeltilemeyecek kadar çok yanlış. "Bu hayal bile edilemez," diye devam ediyorum, "belki de affedilemez, bunu o kadar kısa bir süre sonra yapmış olmam..." Hala bu kelimeleri söylemekten nefret ediyorum, bu yüzden söylemiyorum. "Sadece kaçmam gerekiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, hayatımın farklı olduğunu varsaymam gerekiyordu. Bu yüzden iki hafta boyunca yeni bir gerçeklik yarattım. Planlı değildi. Öylece oldu. Ve içim ölü hissetmedim. Ve bu çok iyi geldi."

"İnkâr ediyordun."

Kafamı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Alice, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Hayal kırıklığını hissediyorum. Kim benim yaptığımı yapar ki?"

"Hayır, tatlım. Öyle değil. Sana hayal kırıklığına uğramadım. Senin için çok üzülüyorum ve kendime hayal kırıklığına uğradım. Bir anne, çocuğunun zorlandığını ve iyi olmadığını anlamalıdır. Ve ben sadece..."

"Sen de yas tutuyordun."

Cevap vermiyor.

"O geçmişte kaldı. Ben hayatıma devam ettim. Ama şimdi o burada."

"Bu adam ve nişanlısı, senin onun ailesinin yanında çalışmana ne diyorlar?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum çünkü onu hatırladığımı ona söylemedim."

"Ne? Neden söylemedin ki?"

"Çünkü nişanlı. Ve bu işi gerçekten seviyorum. Ücretsiz kira ve harika maaştan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden işimi kaybetmek ya da ortamı garip hale getirmek istemiyorum. Ya nişanlısı Blair'e benden bahsetmemişse? Ayrıca, o gecenin ayrıntılarını hala hatırlamıyorum, bu yüzden tek bildiğim senin bana anlattıkların. Ne diyeceğim? 'Merhaba! Beni hatırladın mı, travma sonrası stres bozukluğu yüzünden aklını kaçırp akıl hastanesine düşen kadın?'"

"Onunla olan ilişkinizi bana hiç anlatmadığınıza inanamıyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun? Neden bu kadar şaşırtıcı? Yaptığım şeyden utanıyordum."

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Ben gittim!" Dişlerimi sıkarak iç çekerim. "Gittim," sesim yumuşar. "Herkes gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalırken ben kaçtım. Kimsenin bana destek olmasına izin vermedim ve ben de kimseye destek olmadım."

"Alice, bu çok kötüydü. Kimse gitmeni suçlamadı. Geri döneceğini biliyorduk."

Kıkırdayarak güldüm. "Parçalar halinde geri döndüm."

"Ve parçaların yeniden bir araya getirildi."

"Ve her bir parçasını ayırıp birleştirebilecek tek kişinin yanında çalışıyorum."

"Alice, ne diyorsun sen? Kendinde değildin diye bir yabancıyla seks yaptın. O da sekiz yıl önceydi. Ona aşık olduğun falan yok."

Cevap vermiyorum.

"Alice?"

"Ha?"

"Ona aşık *olmadın*, değil mi?"

On Altıncı Bölüm

Alice

*Gerçeklik bizim yarattığımız
şeydir, o yüzden onu
unutulmaz kıl.*

Sekiz Yıl Önce...

"DUR!" Murphy beni oturma odasında, kanepenin etrafında, yemek odasına çıkan iki basamakta ve masanın etrafında sadece siyah iç çamaşırı ve beyaz çoraplarıyla kovalarken çığlık attım.

Onun Vikings tişörtünü giymiştim ve Packers'ın daha üstün bir takım olduğunu söylemiş olabilirim.

"Onu geri al, yoksa o gömleği üstünden çıkarıp seni evimden dışarı kilitleyeceğim," diye tehdit etti.

Masada karşılıklı olarak donakaldık. O bir yöne doğru hamle yaptı, ama ben Marvin Gaye'in pikaptan çalan "How Sweet It Is (To Be Loved By You)" şarkısı kadar hızlı tepki verdim.

"Bu yer beş gün daha benim," dedim, bacaklarımı açarak, vücudumu sert ve tetikte tutarak, her iki yöne de koşmaya hazır bir şekilde.

Anlaşmamıza göre, her öğleden sonrasını seks yaparak geçiriyorduk. Güneş battığında, platonik arkadaşlar gibi

ve göl çevresinde keyifli yürüyüşler yapan platonik arkadaşlardık. Sonra her gece saat onda kendi yataklarımıza çekilirdik.

Murphy ile hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Gerçeklik abartılıyordu.

Bir an aptalca ve eğlenceliydik, bir sonraki an ise fiziksel olarak açgözlüydük. Seks bambaşka bir ligdeydi.

Yemeklerimi seviyordu.

Onun sıkıcı bir tahta parçasını güzel bir şeye dönüştürmesini izlemekten keyif alıyordum.

Ama çoğunlukla, her günün sadeliğinin tadını çıkarıyorduk. İş (o çalışıyordu), eğlence (seks), yalnız kalma zamanı ve arkadaş olarak derin sohbetler arasında mükemmel bir denge vardı. Eski müziğe olan ortak sevgimiz, zamanın nasıl değiştiği, önceliklerin kayması ve internet ve çevrimiçi buluşma çağının, ebeveynlerimizin ve büyükanne ve büyükbabalarımızın tanıştığı döneme kıyasla nasıl olduğu hakkında uzun sohbetlere yol açtı. Otuz yıl sonra dünyanın nasıl olacağını hayal ettik.

"Seni uyarmadığımı söyleme," dedi, masanın etrafında sağa doğru dönüyormuş gibi yaptı, ama sonra masanın üzerinden atladı ve ortadaki koşucu ve tahta kaseyi de yanında götürdü.

"Ahh!" diye bağırdım, sonra o beni kollarına sıkıştırıp boynumu öperken ben kıvranırken kıkırdadım.

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde durduğunda, teslim oldum ve bekledim.

Söyle.

"Merhaba," diye fısıldadı ve sonra dudaklarımı derin bir öpücükle ele geçirdi. Sonra beni esir aldı, sırtımı masanın üstüne yatırdı, iç çamaşırını aşağı indirdi ve çirkin Vikingler tişörtünü kaldırarak bacaklarımın arasına yerleşti.

"Evet..." O içime girdiğinde bir saniye gözlerimi kapattım. Tanrım, bu cennetti.

Vinil plaklarda çalan eski şarkılar.

Fırında tavuk ve havada biberiye ve kekik kokusu.

Ve panjurları kapatmadığımızı fark ettiğimizde, utanç verici ama aynı zamanda gülünç bir durumdu. Rosie'nin bulaşıkları yıkarken porno izlemek için para ödemek zorunda kalmaması ilk kez olan bir şey değildi.

bulaşıkları yıkarken porno için para ödemek zorunda kalmadığı ilk sefer değildi. Kafamı çevirdiğimde, bana "Anladın mı, kızım?" diyen bir gülümseme attı.

"En iyi kiracı." Murphy içini çekerek, günün orgazm kotasını aştıktan sonra üstüme yığıldı.

"Yorumunda, ev sahibi olarak beklentilerimi aştığını yazacağım. Tüm ihtiyaçlarımı karşıladın ve bunu coşkuyla yaptın."

O güldü. "Senin hakkında ne diyeceğim?"

"Söyleme. Sürpriz olsun istiyorum."

"Sürpriz olsun." O ayağa kalkıp iç çamaşırını yerine koyarken, ben masadan atlayıp doğruca banyoya gittim.

"Akşam yemeğinden önce masayı dezenfekte et," diye bağırdım. "Tamamdır."

Tuvaleti kullandıktan sonra yatak odasından bir gömlek ve tayt aldım.

"Packers tişörtümü buldum. Getirdiğimi biliyordum," dedim ve Murphy, çok amaçlı temizleyiciyi lavabonun altındaki yerine geri koyduktan sonra ona Vikings tişörtünü uzattım.

"Mor sana çok daha yakışıyor." Gülümsedi ve tişörtü başına geçirdi.

Gülerek, "Pantolonunu giy" dedim.

Aşağı baktı. "Az önce seksi olduğunu düşünmüştün."

"Evet. İç çamaşırın ve o çorapların içinde sana seksi bir hava katıyordu, ama tişört her şeyi mahvediyor, ve sadece önündeki acınası takım maskotundan bahsetmiyorum."

"Tom Cruise'un oynadığı *Risky Business* filmini izledin mi? Eski bir film. Filmde, beyaz çorapları, iç çamaşırı ve gömleği ile dans ederken "Old Time Rock and Roll" şarkısına playback yaptığı bir sahne var."

"O filmi izlemedim." diye gülerek cevap verdim.

"Oh, sana göstereyim. O plağım var." Oturma odasına doğru yavaşça yürüdü ve birkaç saniye sonra "Old Time Rock and Roll" çalmaya başladı. Televizyonun uzaktan kumandasını mikrofon olarak kullanmak için eline aldı.

. Şarkı başladığında, koşarak odaya girdi ve çoraplarıyla ahşap zeminde kaydı.

Kıkırdadım.

Dans etti, şarkıya eşlik etti, kanepeye atladı, sonra sehpa da hava gitarı çaldı.

Gülmekten eğildiğimde, uzaktan kumandayı bir kenara attı ve bana sarıldı. "Gördün mü, bu çok seksi."

"Aman Tanrım," dedim, nefesimi toplayıp kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum."

Bu üç kelime o kadar masum ve otomatik bir şekilde çıktı ki, ilk başta fark etmedim, ama sonra Murphy'nin gülümsemesi bir anlığına sönükleşti.

Kafamı yarım düzine kez salladım. "Hayır. Öyle demek istemedim. Az önce yaptığın şeyi çok sevdim. O tür bir kahkaha ya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Murphy beni inceledi, dudaklarını ovuşturdu ve başını salladı. "Evet. Tabii ki. Ben de öyle anladım." Beni bıraktı ve boğazını temizlerken bir adım geri attı. "Pantolonumu giyeceğim."

Zorla gülümsemeye çalışıp uzun süre gülümsemeyi sürdürdüğüm için yanaklarım ağrıyordu. O yatak odasına girince yüzümü kapattım ve uzun bir nefes verdim.

Aptal.

"Her şey yolunda mı?" Çok çabuk geri döndü, bu da beni çabuk toparlanmaya zorladı.

"Uh-huh." Yüzüme sahte bir gülümseme takındım.

"Endişelenme," dedi ve mutfığa girerek fırının ışığını açıp tavuğu kontrol etti. "Ben de senin hakkında sevdiğim birçok şey var, örneğin hazırladığın bu muhteşem akşam yemeği gibi."

Beni rahat hissettirmeye öncelik vermesini çok *sevdim*. Her olasılık dışı anı kovalamayı, onu ellerimle suyu tutmaya çalışır gibi tutunmayı *çok sevdim*. Her şey kayıp gitti. Kaçınılmaz bir doğa kanunu.

"Varsayımsal olarak," boğazını temizledi, "eğer senin soyunda kraliyet kanı olduğuna inanmasaydım ve bu nedenle

gerçek bir işin olsaydı, o gerçek iş ne olurdu?" diye sordu, ben buzdolabından salata ve bir şişe sosu çıkarırken o da sırtını tezgaha dayadı.

Murphy hayatıma, gerçek hayatıma girmek istiyordu. Onu bunun için suçlamasam da, buna izin veremezdim.

"Hmm, varsayımsal olarak, ben davranırdım davranırdım yerel tiyatro yapımlarında rol alırdım."

"Bu harika bir varsayımsal iş."

"Öyle. Maaşı berbat ama tutku paha biçilemez." O mırıldandı. "Evet, öyle."

Duygusal olarak hazır olmadığım bir bakış attığında, konuyu değiştirdim. "Odunu nereden buluyorsun?"

"İyi soru. Sorduğuna sevindim. Muhteşem göğüslerin bana oldukça iyi odun sağlıyor, ama bazen sadece flörtöz gülümsemeni görmekten bile odun alıyorum."

"Kapa çeneni." Güldüm.

Bir şişe şarabı açtı. "Odunlarımı patikalardan, yerel çöplükten, fırtınadan sonra temizlenen yerlerden, meyve bahçelerinden, arka yollardan ve yıkım alanlarından alıyorum."

"Geçen gün bazı çalışmalarını yerel galerilerde sergilediğini söylemiştin, ama çalışmaların o kadar iyi ki, kendi galerini açabilirsin. Hiç bunu düşündün mü?" Tavuğu fırından çıkardım.

"Hayır. Bu sadece bir hobi. Bunu tam zamanlı bir iş haline getirmeye çalışırsam, bundan nefret etmeye başlarım. Yaratıcı yönünüze her şeyin merkezi olması için baskı yapmak, ilhamı yok etmenin en hızlı yoludur."

Murphy Paddon'ı şimdiye kadar tanıştığım en ilginç kişi olarak görmemeye çalıştım, çünkü bu benim geçmişime karşı büyük bir ihanet gibi geliyordu, ama her geçen gün onu daha çok seviyordum.

Akşam yemeğinden sonra her zamanki gibi gölün etrafında yürüyüşe çıktık, ama bu sefer Murphy elimi tutup tutmak istedi.

"Hayır." Onu ondan uzaklaştırdım, bakışlarımı önümüzde, gölün kenarındaki ördekler ve

"Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Artık öğleden sonra değil, yani artık zevk yok."

"Alice, bunu söyleyerek bana ne kadar güç verdiğinin farkında mısın? Benim yanımda kendini kontrol edemediğini bilmek çok fazla. Bundan yararlanmamam imkansız. O yüzden şimdiden olacaklar için özür diliyorum."

Karşı yönden bize doğru koşan dört genç kadına başımı salladım. "Sana yemek yapabilen bir eş bulalım, böylece hayatın boyunca mikrodalgada ısıtılmış quesadilla yiyerek yetersiz beslenmek zorunda kalmazsın. Tipin nedir? Uzun ve zayıf mı? Güzel kıvrımlı mı? Uzun saçlı mı? Kısa saçlı mı? Çocuk istiyor musun? Evde kalan bir eş mi, yoksa eşit düzeyde para kazanan bir eş mi? Kaç çocuk istiyorsun?"

"Kaç çocuk istiyorsun?" diye sordu.

"Oh, bu kolay. Beş tane istiyorum. Önce üç erkek, sonra iki kız."

Murphy bana yan gözle bakarak kocaman bir gülümseme attı. "İlk olarak neye tepki vereceğimi bilemedim. Artık beş çocuk isteyen birini duymak çok nadir. Ya da üç erkek ve iki kız ve bu sırayla tercih etmen."

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

"İki yaş küçük bir kız kardeşim var."

"Şey, ben tek çocuğum. Ama büyük ailelerle olan deneyimlerime göre, onlar eğlencelidir. Bazen kaotik olabilirler, ama eğlencelidirler. Ve abilerlerinin küçük kız kardeşlerine göz kulak olması beni çok duygulandırıyor."

O sırtıttı. "Deneyimlerimden konuşabilirim. Koruma içgüdüğü devreye girmeden önce çok fazla eziyet vardır."

"Ama şimdi onu koruyorsun, değil mi?"

"Onu sık görmüyorum. Veterinerlik teknisyenliği ön lisansını yeni bitirdi ve bir hayvanat bahçesinde çalışmak için Idaho'ya taşındı. Ailemiz pek memnun değil."

"Neden?"

"Çünkü oraya sadece buradan uzaklaşmak için taşındı."

"Ailenle arası iyi değil mi?"

"Babam geçen yıl bypass ameliyatı oldu. Şimdi iyi. Ama Ophelia, babamın başka bir kalp krizi geçirip öleceğini düşünüyor ve bu olduğunda burada olmak istemiyor. Ama bu, bunun olmasını engelleyecek bir şey değil. Kaçabilir, ama saklanamaz."

Yutkundum. O benden bahsetmiyordu. Ayrıca, ben saklanmıyordum. Sadece gerçeklikten biraz uzaklaşıyordum.

"Ophelia ismini çok seviyorum. Eminim batıda sert bir kovboyla tanışacaktır."

Murphy güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Sen de bunu mu arıyorsun? Seni büyük çiftliğinde çıplak ayakla ve hamile bırakacak sert bir kovboy mu?"

Dudaklarımı büktüm. "İnekleri ve keçileri sağmak? Yumurtaları toplamak? Ekmek pişirmek? Tabii. Bu işe yarayabilir."

"Büyük bir gölette senkronize yüzme?"

Kıkırdadım. "Aynen öyle."

"Ve bolca kaplumbağan olur, böylece onları almana gerek kalmaz."

Gülümsedim ve koluna dirsek attım. Hepsi harika bir rüyaydı.

On Yedinci Bölüm

Murphy

*Geçmiş asla değiştirilemez,
ama ona bakış açımızı değiştirebiliriz.*

Dürüst olmak gerekirse, Alice benim ilk aşkımdı. Kız arkadaşlarım olmuştu ve biz de o dört harfli kelimeyi diğer kelimeler gibi dikkatsizce kullanırdık. Ama Alice farklıydı.

Her gün önemliydi. O çekinmeden yaşıyordu. Birlikteyken, peşinde koşacak hiçbir şey yoktu. Hayaller yoktu. Yarınlar yoktu. Onunla geçirdiğim her an, var olma nedenim gibi geliyordu, sanki hayatın anlamını bulmuşum gibi.

Bir anda benden koparıldı ve iki haftadan sonra yıllarca kendimi toparlamaya çalıştım.

Hayatıma devam ettim, ama hala ona bağlı görünmez bir ip var. Ve şimdi o burada ve ben o ipi koparamıyorum. Bana her baktığında, o ip daha da sıkılaşıyor ve güçleniyor ve ben ondan önce kopacağımdan korkuyorum.

“İkinizden New York'ta tanıdığınız kimse var mı?” Vera, akşam yemeğinden sonra havuza bakan terasta dörtümüz dikdörtgen ateş çukuru masasının etrafında içki içerken sorar. “Yoksa yeni arkadaşlar edinmeniz mi gerekecek?”

"Cam ve Sage Brooklyn'de yaşıyor. Düğünümüze gelecekler ve bizden iki hafta sonra evlenecekler, bu yüzden balayımızdan onların düğününe yetişecek şekilde döneceğiz. Düğün Buffalo'da olacak çünkü Sage'in ailesinin çoğu orada yaşıyor," Blair ayaklarını bacağıma dayayarak söylüyor.

"Cam ve Sage'i tanıyor muyum?" diye soruyor Hunter.

"Hayır." Blair başını sallar. "Ama annem geçen yaz kızlarla Londra'ya gittiğimizde Sage ile tanıştı."

"Tuvalete gideceğim. İzninizle," diyorum, ayaklarını bacaklarımdan kaldırıp koltuğa koyuyorum. "İçerideyken bir şey ister misiniz?"

"Biz iyiyiz, ama teşekkürler," Hunter herkes adına cevap veriyor, çünkü kadınlar beni duymuyor gibi görünüyor.

Tuvalete gittikten sonra evin arkasına doğru yürürken, mutfaktaki açık pencereden bir ses duyarım. Alice, ana ev ile misafir evi arasındaki bahçede, bir elinde teneke kutu içeceklerle tek başına cornhole oynuyor. Tahtalar, çitlerin yanındaki LED yol ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor.

Blair ve ailesi beni evin yanına giderken görmesinler diye ön kapıdan çıkıyorum. "Kim kazanıyor?" diye soruyorum.

Alice irkilir ve bana doğru döner.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verir, saçlarını bir kulağının arkasına kıvrır. Saçları dalgalıdır, sanki doğal olarak kurumuş gibidir. Şortunun ceplerinden biri yıpranmış ve yırtılmıştır, ayakları çıplaktır. Hiç bu kadar güzel görünmemiştii. Ve bu düşüncenin neden aklıma geldiği sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda sinir bozucu da. Blair'i seviyorum. O çok güzel. Alice ise hiç kapanmamış bir kapıdan başka bir şey değil ve bu duygular, sağduyumu dağınık bir kağıt yığını gibi etrafa savuran, dikkatimi dağıtan bir hava akımından başka bir şey değil.

"Şu anda öndeyim, ama maç çok çekişmeli." Ağzının köşesi seğiriyor.

Gülümserim, ellerimi arka ceplerime sokarım. "İkinizden biri iyi mi?"

Portakal aromalı Olipop sodasını yudumladıktan sonra başını salladı. "Fena değiliz."

"Delikte bir sürü çanta var. Görünüşe göre aranızdan biri fazlasıyla iyi durumda."

"Sadece şanslı bir geceydi."

Başımı sallıyorum. "Havuzdaki olay için tekrar özür dilemek istedim. Ya da belki de sana teşekkür etmeliyim. Boğuluyor olsaydım, sen hayatımı kurtarmış olacaktın."

"Önemli değil. Unuttum. Endişelenme." Kırmızı çantaları alır, tek elini kullanabildiği için birkaçını kolunun altına sıkıştırır.

"Muhtemelen kimse beni aramaya çıkmadan önce seninle hızlı bir oyun oynayabilirim." Mavi çantaları yerden alıyorum.

Birkaç saniye bana bakar ve sonra başını sallar, ama küçük gülümsemesini kaçırmam. Bunun bir tür tanıma mı, tanıdık bir his mi olduğunu merak ederim, yoksa sadece yenebileceği biri olduğu için mi mutlu olduğunu.

"Önce sen başla," diyor.

Çantayı atmaya hazırlanıyorum. "Yıllar önce, bir tatil evim vardı. Bir misafir beni cornhole oyununa davet etti ve birkaç dakika içinde beni fena halde yendi. O günden beri oynamadım." Çantayı atıyorum ve tahtaya çarpıyor, ama deliğe yaklaşamıyorum bile.

"Egon incindi mi? Bu yüzden mi bir daha oynamadın?" diye soruyor ve kırmızı çantayı deliğin tam ortasına atıyor.

"Belki." Sıra bana gelir ve tahtayı ıskalarım.

Alice bir sonraki çantasını atmaya hazırlanır.

"Ama asıl nedeni, hayatımın o dönemini unutmaya çalışmam," diyorum, o atışını yapıp tahtayı en az bir metre ıskalamadan iki saniye önce.

Ve şu anda, hiç şüphesiz biliyorum ki, o beni hatırlıyor.

İçkisini yudumlarken, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor, ama diğer eli yumruk haline geliyor ve birkaç parmağını kırıyor.

Bu mekândaki alkol, göğsümdeki acıyı dindirmek için yeterli değil. Beni tanımadığında canım yandı sanmıştım. Ama bu... bu lanet olası bir işkence.

Bir sonraki çantamı attıktan sonra boğazını temizliyor. "Demek tatil evini sattın?"

"Evet. Babam kalp krizinden kurtulmak için çok uğraştı, ama bir anevrizma bir anda hayatını aldı. Binayı iki ayrı yaşam alanına dönüştürmeme yardım etmişti ve birlikte garajda odun keserdik." O bir sonraki çantasını attı ve yine tahtaya isabet ettirdi, ama deliğe girmedi. Ben omuz silktim. "Orası babamın ve... başka birinin çok fazla anısını barındırıyordu. Yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu."

Alice, son iki çantamızı attığımızda tek kelime etmedi ve bana bakmadı.

"Hâlâ odun kesiyor musun?" diye sordu, torbalarımızı toplarken.

"Hayır."

Rüzgâr saçlarını yüzüne doladığında, kızıl saçlarını yüzünden çekiyor. "Ama bir sanatçıyla evleniyorsun. O, seni tekrar yapmaya teşvik ediyor mu?"

Kafamı sallayarak deliğe bakıyorum, sonra çantayı tahtanın çok ötesine fırlatıyorum. "O benim bunu yaptığımı bilmiyor."

"Ne?" Gözlerini kısarak bana bakar, ağzı açık kalır. "Neden bilmiyor?"

"Dediğim gibi. Yeni bir başlangıç." Alice buradayken yeni hayatımda yeni bir şey hissettiğimi sanmıyorum.

"Yeni bir başlangıç, geçmişinin yok olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Alice dikkatini benden tahtaya çevirdi. "Sana soruyorum. Benim ne düşündüğümün önemi yok."

"Peki ya önemi varsa?"

Gergin bir kahkaha atıp içkisini yudumladı. Yutkunduktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Önemli olmamalı. Ben sadece ev hanımıyım. Neredeyse bir yabancıyım."

Bir adım yaklaşıyorum ve yüzüne uzanıp birkaç saç telini çekmek için elimi uzatırken nefesini tutuyor gibi görünüyor, ama sonra durup elimi yanıma geri çekiyorum. Ona bir yabancı gibi bakmak acı veriyor. Aklım oyunlar oynamayı biliyor olabilir, ama kalbim böyle oyunlara muktedir değil. "Sen tanıdığım en tanıdık yabancısın. Ve sonunda, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayacağım."

Bu, annemin beni veya kız kardeşimi yalan söylerken yakaladığı ve bizi azarlamadan önce itiraf etmemiz için her türlü fırsatı verdiği zamanları hatırlatıyor.

Alice dudaklarını sıkıştırıyor ve loş ışıktaki tam olarak göremiyorum ama gözlerinde yaşlar var gibi görünüyor.

"Peki, ben geri dönmeliyim..."

"Nişanlının," diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldanıyorum, başımı eğip, çimlere ayak parmaklarını kıvrırken çıplak ayaklarına bakıyorum. Bir nefeslik bir süre gözlerimi kapatıp sekiz yıl öncesine dönüyorum.

"Murphy, çimlerde çıplak ayakla yürüyor musun? Yürümelisin. Çitin hemen yanındaki yer en yumuşak yer." "Alice, orası Palmer'ın en çok işediği yer." "İğrenç! Neden daha önce söylemedin?"

Ayaklarını yıkamak için musluğa koştüğünü hatırlayınca dudaklarım hafifçe kıvrılır. Palmer kuma işemişti, ama o bunu bilmiyordu.

Ona baktığımda, Alice hüzünlü mavi gözleriyle beni değerlendirir ve bir adım yaklaşır.

Yakınlığının bana ne yapabileceğinden korkarak geri çekilirim ve içten bir gülümseme bulurum. "İyi geceler, Alice."

"İyi geceler, Bay Paddon."

On sekizinci bölüm

Murphy

Seks dikkat dağıtıcıdır. Dikkatin dağılması normaldir.

Sekiz Yıl Önce...

"Bay PADDON, bu öğleden sonra rol yapma oyunu mu oynayacağız?" Alice, öğle yemeğinden hemen önce siyah takım elbise ve kravatla mutfağına girdiğimde, yemek masasındaki şarabından ve solitaire oyunundan başını kaldırarak sordu. Taze pişmiş kurabiyelerin davetkar tatlı kokusu beni sardı.

"Rol yapmayı sever misin?" Kaşlarımı kaldırdım, kirli zihnimde olasılıklar dönüp duruyordu.

Alice, omuz uzunluğundaki saçlarının bir kısmını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplamış, dudakları yaramaz bir gülümsemeye bükülmüş, üç kart daha sayıp onları ters çeviriyordu. "Bu ne biçim bir soru? Benim amatör bir aktris olduğumu biliyorsun."

"Varsayımsal bir aktris."

Oyunundan gözlerini ayırmadan sırtıttı. "Evet, Bay Paddon. Rol yapmaya gelmediyseniz, kim öldü?"

"Büyükbabam."

Kafasını kaldırdı. "Tanrım, Murphy, şaka yapıyordum. Lütfen sen de şaka yapıyordun de."

Takım elbise giymekten nefret ettiğim için kravatımı düzelttim. "Maalesef şaka yapmıyorum. Seni rahatlatacaksa, o sen buraya gelmeden bir hafta önce öldü. Ama amcam iş için Almanya'daydı ve en erken bu tarihte dönebilirdi."

"Çok üzüldüm. Bunu şimdi söylüyorsun, inanamıyorum. Yürüyüşlerimizde dünyadaki tüm sorunları çözdük, ama bu bilgiyi paylaşmayı düşünmedin mi? O, vinyl plak büyükbabası mıydı?" Başparmağıyla omzunun üzerinden pikaba doğru işaret etti.

"Evet. Sanırım senin bana acımmanı istemedim."

"Peki," ayağa kalktı ve çıplak ayaklarıyla bana doğru yürüdü, boynuma sarılmak için kollarını uzattı, "üzgünüm."

"Teşekkür ederim." O beni bıraktığında ellerimi beline koydum. "Cenazeleri daha katlanılır kılan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Şarap mı?"

Kıkırdadım. "Bir artı bir."

Burnunu kırıştırdı. "Bir randevu mu?" Başımı salladım.

"Hayır." Dönüp yemek masasına geri döndü. "Cenazeye birini getirmek berbat bir fikir. Kim en kötü anında tamamen yabancı biriyle tanışmak ister ki? Cenazeler özel etkinlikler olmalı. Yabancılar olmamalı."

"Onun bir sürü arkadaşı vardı. Büyük bir cenaze töreni. Yabancı olarak göze çarpmayacaksın."

"Belki. Ama ben cenazelere gitmem," dedi ve oyununa yeniden odaklandı.

"Sanki bir eğlenceymiş gibi konuşuyorsun. Kimse cenazelere 'katılmaz'. Kolonoskopi kadar eğlencelidirler."

"Aynen öyle. Sen de kışına bir alet sokulurken elini tutmam için beni davet etmezsin, değil mi?"

"Yani... olabilir. Ama bu adil bir karşılaştırma değil."

"Murphy, bu senin karşılaştırman, benim değil."

Haklıydı. Bu tuhaf ve aptalca bir fikirdi. "Peki, o zaman sonra görüşürüz."

"Tekrar, kaybın için üzgünüm." Bana son bir kez baktı ve kaşlarını çattı.

"Teşekkürler." Kapıya doğru döndüm, sonra durdum. "Yani... sen de cenazeye gitmişsindir, değil mi?"

Bir kart daha sıraya koydu. "Alice?"

"Bisikletini tekrar kullanabilir miyim?" Beni duydu. Değil mi?

"Tabii ki bisikletimi kullanabilirsin."

"Teşekkürler."

Cenaze hakkında daha fazla şey söylemek için ağzımı açtım, ama hemen ardından çenemi kapattım. Bir parçam Alice'e yakın, hatta belki de bağlı hissediyordu. Sonuçta, biz samimiydik. Bana bedenini vermişti. Daha ne verebilirdi ki?

Çok şey.

O, planına göre, bana her şeyi gizlemeden verdi. Ve ben daha fazlasını isteyebilir miyim, istemeliyim mi bilmiyordum. Onun en çok sevdiğim yanının gerçek olmadığını hissediyordum.

Cenaze, defin ve öğle yemeğinden sonra, Alice'e "varsayımsal olarak" ile başlamayan birkaç kişisel soru sormak niyetiyle eve döndüm. Ancak, kravatımı gevşeterek arka bahçeye adım attığımda, onun karanlık sırlarını ortaya çıkarma isteğim yok oldu, çünkü o, güneşlenmek için iç çamaşırlarıyla yüzüstü yatıyordu — bronzlaşma izi kalmasın diye sütyenini çıkarmıştı.

Başını bana doğru çevirdi. Cenaze törenini sormak yerine "Merhaba" dedi.

"Güneş kremi sürdün mü?"

"Tabii." Gözlerini kapattı ve sırtıttı.

"Bunu sırtına kim koydu?" Yavaşça veranda merdivenlerini çıktım, gömleğimin üst iki düğmesini açtım.

"Palmer, tabii ki."

Kıkırdadım. "Bisiklete mi bindin?" Su bardağını kenara çekip seramik sehpaye oturdum.

"Mm-hm."

Rahat görünüyordu, hatta bazı soruları cevaplamaya da hazır gibiydi. Ama benim sikim başka bir şey istiyordu. Komşuların ikinci kattaki pencerelerinden bizi izleyip izlemediklerini anlamak için etrafa göz gezdirdim.

"Ailem, bu akşam evlerinde akşam yemeğine davet etti, çünkü şehirde çok sayıda akrabamız var." Parmak uçlarımı bacağının arkasına doğru kaydardım. "Benimle gelmek ister misin?" Omzuna öpücük kondurmak için öne eğilirken parmağımla iç çamaşırını okşadım.

"Ailen hakkında konuşurken bana böyle dokunamazsın."

Yanağına öptüm, o da gülümsedi.

"Belki yarım saat sonra bu konuşmaya devam edebiliriz," diye fısıldadım ve kulağına öpücük kondurarak saçındaki hafif çiçek kokusunu içime çektim.

"Yarım saat mi?" Bir gözünü açarak bana baktı. "Yeni bir şey mi deneyeceğiz? Yarım saat bizim tempomuz için biraz yavaş gibi."

"Evet, yeni bir şey." Omzuna tekrar öptüm. "Sadece beni dinle. Yatakta denemeyi düşünüyordum. Bunun alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ve biz masaları, duvarları ve kanepenin arkasını çok daha fazla seviyoruz, ama seninle keşfedilmemiş bir alana girme havamdayım. Ne dersin?"

"Büyükbaban için üzölmüyor musun?"

"İyi bir hayat yaşadı. Onu özleyeceğim. Ama gelecek hafta ayrılacağın için üzgünüm, çok işim olacak ve her dakikasından nefret edeceğim."

"Bu, benim mükemmel bir dikkat dağıtıcı olduğumu söylemenin bir yolu mu?" Burnunu öptüm. "Bu, gitme demenin bir yolu."

Yavaşça oturdu, sütyenini göğsüne tuttu. "Keşke gerçek olsaydık."

Kafamı salladım. "Bu ne demek? Elmas yüzükle mi ilgili? Başka bir adamın karısını mı beceriyorum?"

Alice ayağa kalktı ve beni geçerek eve doğru yürüdü. "Ben evli değilim. Hiç evlenmedim." Kapıyı açtı. "Hiç evlenmeyeceğim. Ama..." Omzunun üzerinden flörtöz bir bakış atarak sütyenini ayaklarının dibine düşürdü. "Yatakta olacağım. Fantezilerin listesini getir, ben de onları gerçekleştirmek için ne yapabileceğime bakayım." Göz kırptı.

On Dokuzuncu Bölüm

Alice

*Oynamak için asla yaşlı değilsiniz.
Kalbinde genç kal.*

"Hiç evlendin mi, Alice?" Hunter, öğleden sonraki hikaye-uyku zamanından önce bana bir bardak su doldururken soruyor.

Öğle ritüelimizi sevmeye başladım. Açıklaması zor, ama birlikte geçirdiğimiz zaman fiziksel ya da herhangi bir tür aldatma olmayan bir şekilde samimi geliyor. Belki de terapi gibidir, sanki onun çalışma odasında geçirdiğimiz zaman boyunca söylenenlerin bu odadan asla dışarı çıkmayacağına dair sözsüz bir anlaşmamız varmış gibi.

"Hayır," diyorum.

"Sana bilgece bir tavsiye verebilir miyim?" Suyu sehpayaya koyar.

"Tabii." Parmağımı kitap ayracı olarak kullanıp kitabı kucağıma koyuyorum.

"Büyük düğünü atlayın. Yasal hale getirmek istiyorsanız mahkemeye gidin ya da gerekirse hafta ortasında bir rahip veya papazın şahitliğinde evlenin, ama gösterişli törenleri atlayın. Paranızı saklayın. Eğer masrafları aileniz karşılayacaksa, size parayı vermesini isteyin ve yatırmayın."

"Gerçek bir romantik gibi konuşuyorsunuz, Bay Morrison."
Kanepeye oturur. "Bana güvenin. Buna değmez." "Eğer evlenmeyi planlıyordıysaydım, bu işi kabul etmezdim evlenmeyi planlasaydım bu işi kabul etmezdim."

"Çünkü ben senin şeker babacığın mıyım?"

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Fetişleri" veya zengin adam tuhaflıkları olmasına rağmen, Hunter Morrison iyi kalpli biridir.

Bir gözünü açarak bana sırtıtarak bakıyor. "İnkâr etme. Aşırı derecede fazla maaş alıyorsun, ama bir şekilde her kuruşuna değiyorsun. Anla artık."

"Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyle yapmalısın." Kıkırdar. "Bu arada, banyom için yaptığın el sabunu harika. Güçlü ve erkeksi. Kokusu ne?"

"Vanilya."

Kahkahayı bastırır.

"Sedir ve narenciye," diyorum kaçınılmaz bir gülümsemeyle, çünkü el yapımı sabunu, onsla kesip satan yerel bir dükkandan almıştım. Tüm sırlarımı bilmesine gerek yok. "Bu hikayedeki en sevdiğim karakterin köpek olması tuhaf mı?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar kitaba vererek.

"Montmorency çok komik," diyor. "Ama erkekler arasındaki dostluğu sevmemek elde değil."

"Kesinlikle," diyorum, kitabı açıp ona okuyorum.

Bölümün sonunda Hunter uykuya dalmış gibi görünüyor.

Ancak, bir sonraki bölümün ilk kelimesini söylemeden önce, "Sen sakın mizaçlı, güzel bir genç kadınsın. Neden evlenme hayallerin yok?" diyor.

Duraklıyorum, gözlerini açmasını veya vücudunun başka bir yerini hareket ettirmesini bekliyorum, ama o bunu yapmıyor.

"Şey," boğazımı temizliyorum. "Bana evlenmemem konusunda *bilgece bir tavsiye* verdikten sonra neden bana bunu soruyorsun?"

"Benim tavsiyem büyük bir düğün yapmamaktı. Ama şimdi neden evlenmek istemediğini merak ediyorum." Kıkırdaması

hafif bir öksürüğe neden olur, bu yüzden elini ağzına götürür. "Su ister misin?" diye sorarım.

Gözlerini kapalı tutarak başını sallar ve katlanmış ellerini göğsüne geri koyar. "Biliyorum, beni ilgilendirmez. Ne diyebilirim ki? Meraklı karım bana da bulaşmış."

"Sadece aşkta şanssızım. Hepsi bu."

"Kızım da öyle, ama bu onu denemekten alıkoymadı. Zavallı Murphy'nin ondan resmi bir 'evet' alabileceğinden emin değilim. Ama belki üçüncü sefer uğurlu gelir."

"Sakıncası yoksa, neden diğer nişanlarını bozdu?"

"O bağlılık fobisi var. Kararsız. Annesi ona 'özgür kuş' diyor. Bu harika. Ben de bunu destekliyorum, ama o zaman iyi bir hayat arkadaşı olamayacağını kabul etmelisin. Anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sence Murphy doğru kişi mi? Yoksa vazgeçecek mi?"

"O harika bir adam. Ama aramızda kalsın, o da doğru kişi değil. Onun için 'doğru kişi' diye bir şeyin var olduğunu sanmıyorum."

"Belki o bir istisnadır."

"Sanmıyorum. Onu, onun ihtiyaç duyduğu şekilde sevemez."

Açık kitabı yüzüstü kucığıma koyuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kızım bana benziyor, bunu asla kabul etmese de. Ve ben çok muhtaç biriyim."

Gülmemek için dudaklarımı dişlerimle ısırıyorum. Hunter'ın kendini sorgulaması sadece şok edici değil, aynı zamanda ferahlatıcı da.

"Tabii ki, herkese onun Vera gibi olduğunu söylüyorum, ama bu bir yalan. O kız çok nevrotik. *Özgür kuşmuş*, hadi oradan. Murphy, kızın aptalca bir şey yüzünden ona kızgın olması umurunda bile değil. O, yalakalık yapan ya da insanları memnun etmeye çalışan biri değil."

"Zıt kutuplar birbirini çeker. Belki de o tam da onun ihtiyacı olan kişidir." "Oh," Hunter bana bakıyor, "kesinlikle onun gibi bir erkeğe ihtiyacı var ama zamanla, onun istediği şey

ihtiyacı olan şeyden üstün gelecektir."

"Ne istiyor?"

"Onu taparcasına seven biri. Egosunu besleyen biri."

"Bu benim işim mi? Sana tapınmak ve egonu beslemek mi?"

Göğsü kahkahalarla titriyor. "Vera, senden herhangi bir tür tapınma için diz çökmeni istersem beni öldürür, o yüzden bana kitap oku ve yakışıklı olduğumu söyle."

En romantik olmayan şekilde, Hunter Morrison'ı seviyorum.

Sözleşmemdeki penis emme maddesi olmasına rağmen, Vera, Hunter ve ben bir üçlüyüz. Her iyi üçlüde olduğu gibi, güç mücadeleleri ve ittifaklar var. Sadakatimin kime ait olduğundan emin değilim. Güne göre değişiyor.

Hikaye zamanından sonra, Vera'nın sadece havada kurutulabilen kot pantolonlarını ütülüyorum. O da ev hanımının ayrıcalıklarından yararlanmaktan hoşlanıyor ve mükemmel ütülenmiş kot pantolonlar da bunlardan biri.

"İşte buradasın," diyor, şişirilmiş bir gülümsemeyle çamaşır odasına girerken. "Senden bir ricam var."

"Bayan Morrison, ben sizin için çalışıyorum. Buna görev ya da iş diyebilirsiniz." Ütü masasından başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Peki," diye elini sallıyor, "Sana bir görevim var. Bir şeyler pişirip Rupert Rawlings'e götürür müsün? İki katlı evin yanındaki evde oturuyor." O yönü işaret ediyor.

"Tabii. Pişirmemi istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Elmalı turta gibi sağlıklı bir şey."

Biraz gülüyorum.

"Hunter ve Rupert çok rekabetçidir. Ve bugün Rupert'ın doğum günü. Hunter'dan biraz daha genç. İkisi de finansal portföyleriyle ve gür saçlarıyla gurur duyuyorlar."

Ütünün fişini çekerim. "Rupert'a şarkı söylememi ister misin?"

Kafasını sallayarak burun kıvrır. Sonra gözlerini kısar. "Söylersin?"

"Tabii ki. Onların hem rakip hem de arkadaş olmalarını seviyorum." "Oh, hayır. Onlar değil arkadaşlar." Vera ile oynuyor.

yüzükler. "Rupert bu evi istiyordu, ama Rupert'ın babası öldüğü gün Hunter ondan daha yüksek bir teklif verdi ve Rupert çok meşgul olduğu için daha yüksek bir teklif veremedi. Rupert, şu anda yaşadığı evin kapısını çaldı ve satmayı düşünmeyen ev sahiplerine reddedemeyecekleri bir fiyat teklif etti. Bütün bunları sırf bizim komşumuz olup Hunter'ı eziyet etmek için yaptı. Hunter bir araba satın aldığı anda, Rupert ondan biraz daha pahalı olan aynı arabayı satın alarak onu alt ediyor. Hunter gölün etrafında koşarken, Rupert onu takip ederek Hunter'ın eve vardığında kusacak hale gelene kadar daha hızlı koşmasını sağlıyordu. Bu yüzden Hunter artık sadece iç mekanda koşu bandında koşuyor."

"O zaman neden onun doğum günü için pasta yapmamı istiyorsun? Kimseyi zehirlemeyi reddediyorum."

Vera beni üst kata, yatak odasına kadar takip eder. Orada, giyilmemiş kıyafetlerin etiketleriyle dolu lüks giyinme odasına kot pantolonunu koyarım. Oda, ışıltılı mücevherler, gerçek altın kolyeler ve bilezikler, kırmızı tabanlı ayakkabıların dizili olduğu raflar ve ortasında asılı kristal avizeyle doludur.

"Bu o iki adamla ilgili değil. Benimle ilgili. Ve seninle ilgili."

"Ben mi?" Çekmeceyi kapatıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hunter bir ev hanımı istiyordu, ben de seni işe aldım. Ama o seni annesi gibi davranıyor, ki evet, annesi ev hanımıydı. Ancak, öğleden sonra kocama kitap okuyarak onu uyutmak çok fazla. Senin açıdan değil. Senden istenileni yapıyorsun. Ama onun biraz gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor. Bu yüzden Rupert'ın doğum günü için ona bir pasta götürmeni istiyorum. Sonuçta, bir ev hanımı komşusu için kesinlikle böyle nazik bir şey yapar. Değil mi?"

Bana mı soruyor? Bu rolü sadece eğlence, para ve hayatımda yapacak daha iyi bir şey olmadığı için oynuyorum. Hikaye anlatmayı severim, ama ona bunu söylemeyeceğim.

"Yani," omuz silkiyorum, "tabii. Yani Bay Morrison'ı kızdırmaya mı çalışıyorsun? Kıskançlık mı?"

"Sadece kafasını kışından çıkarmaya çalışıyorum. Tembelleşiyor. Seks için kendimi yağlamam ve her seferinde üstte olmam gerekiyor. Bu saçmalık olmaya başladı."

Üçlü ilişki mecazi bir ifadeydi. Yine de kıkırdayarak güldüm.

"Üzgünüm." Vera, dolap adasının ucundaki krem rengi kadife koltuğa oturarak iç geçirir. "Gerçekten iyi seksi özlüyorum. Yatağa hiç ulaşmayan seksi özlüyorum. Hiç böyle bir şey yaşadın mı? Arzulandığını ve sadece... tahrip edildiğini hissetmek." Kısa bir süre gözlerini kapatır. "Bunun gibisi yok."

Sanki akşam yemeği menüsünü tartışıyormuşuz gibi ellerimi önümde birleştiriyorum.

"Blair, Murphy ile seksin bu dünyanın dışında olduğunu söylüyor. Ben de bu dünyanın dışında bir seks istiyorum. Bunun yerine, artık bu dünyanın dışında bir seks sunmayan seksi, gümüş tilki bir kocam var. Kesinlikle *bu dünyanın içinde*. Sanki... Iowa seksi gibi."

Burun kıvırıyorum.

"Ciddiyim, Alice." O sırtıyor. "Bu tür bir seksle yetinme. Seni işe almakla onun biraz

..." Sivri, manikürlü tırnağını ön dişlerine vurur. "Heyecanlanacağını. İlham alacağını. Azgınlaşacağını."

Dudaklarımı büküp başımı sallarım.

"Senin için değil. Ateşli bir film izlediğinde ve sonra harika seks yaptığında olduğu gibi."

"Porno" kelimesini kullanmıyor, ama ima ettiği şey bu.

"Daha seksi mi olmalıyım?"

Yanağının içini ısırır ve yavaşça başını sallar. "Sen yeterince seksisin. Başka bir çözüm bulmalıyız. Ona hangi kitabı okuyorsun?"

"*Üç Adam Bir Teknede*."

"Aman Tanrım. Bu nasıl yatak odasında ilham verebilir ki? Ona, kahramanın kahramanın çıplak kığını ısırp sonra ona gerçekten sahip olduğu bir kitap okumalısın. Anladın mı?"

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Nasıl bu kadar şanslı oldum? Ve bu "rolü" aldığım için kendimi şanslı hissetmemin nesi yanlış?

"Bu turtayı bugün Rupert'a götüreceksem, markete gitmem gerekirse diye tüm malzemelerin hazır olduğundan emin olmalıyım. Ama başka bir kitaba başladığımızda isteğini düşüneneğim."

"Teşekkürler ve özür dilerim. İçimi dökmem gerekiyordu. Bir dahaki sefere terapistime anlatırım."

"Hayır, sorun değil. Ben iyi bir dinleyiciyim. Sadece saat geç oldu."

"Tabii ki." Ayağa kalkarak saçlarını omuzlarının üzerine attı. "Hunter'a araba sürmek istediğimi söyleyeceğim, böylece senin onun için olmayan bir pasta yaptığını bilmeyecek. Sonra akşam yemeği için rezervasyonumuz var, pastayı teslim ettikten sonra günü bitirebilirsin."

"Kulağa hoş geliyor." O merdivenlerin altındaki çalışma odasına doğru yönelirken, ben mutfağa gittim.

Pastayı yaptıktan, at kuyruğumu düzelttikten, kırmızı rujumu yeniden sürdükten ve elbisenin üst üç düğmesini açarak biraz biraz biraz çıkıyorum çıkarım çıkış kapıdan kapıdan çıkıyorum çıkarken, eve giren Murphy'ye neredeyse çarpıyordum. "Vay canına!" Pasta çarpışmasını önlemek için yana atladı. "Üzgünüm.

Telefonuma bakıyordum."

Pastayı sıkıca tutan ellerimi gevşetiyorum. "Sorun yok."

"O turtayla nereye gidiyorsun? Kokusu harika." "Üzgünüm.

Rupert Rawlings için."

"Dalga geçiyorsun."

"Bugün onun doğum günü." Abartılı bir gülümseme takınıyorum. "Hunter o adamı hiç sevmez."

"Biliyorum."

Murphy gözlerini kısar. "Peki, ne yapıyorsun?"

"İyi bir ev hanımı olarak komşuluk yapıyorum."

"Vera mı sana bunu yaptırıyor?"

Cevap vermeden gözlerimi
kırpiştiririm.

"Bu sana yakışmıyor. Onların boktan sorunlarının ortasına
girmesine izin verme."

"Ben büyük bir kızım. Bu işi kabul ettiğimde neye
bulaştığımı biliyordum."

Onun bakışları birkaç birkaç inç

"Kaçırdın kaçırdın bir birkaç düğmeyi

Çenemi dik tutuyorum. "Ben yapmadım."

"Sen görünüyorsun gibi bir bir daha
daha daha daha daha fazlasını

"Onayladığın için mutluyum."

"Onaylamıyorum lan," diye tersler ve uzun bir nefes alıp
başını sallayarak çabucak kendini toplar. "Bu çok yakışıklıydı,"
diye kekeler. "Özür dilerim."

"Kötü bir gün mü geçirdin?"

Murphy şakaklarını ovuşturur. "Başım ağrıyor."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ellerini indirip bana bakar. "Bana o pastadan bir parça
verebilirsin."

"Bir parçası eksik doğum günü pastasını teslim edemem."

Kollarını kavuşturur. "Az önce 'bir şey' dedin. Ciddi değil
miydin?"

"Blair nerede? Oh, geri döner dönmez bulaşıkları
yıkayacağım. Pastayı teslim etmek için daha fazla beklemek
istemiyorum." "Blair masaj yaptırıyor. Sadece ikimiz ve
o pasta var. Ben de bir dilim istiyorum."

Kısa bir bekleyişin ardından, folyoyu kaldırıp hamurun
kenarından küçük bir *parça* kopardım. Sonra Murphy'nin ağzına
götürdüm. Elime bakmıyordu. Sanki bakışlarımız birbirine
yapışmış gibiydi. Bileğimi tuttu ve iki parmağımın ucunu
dudaklarıyla sardı.

Hay sıçayım.

Nefes alamıyorum.

Cildim karıncalanıyor ve sütyenimin altında meme uçlarım
sertleşiyor. Onun mükemmel hayatını ve onun mükemmel
kadını olmaya aday kadını nefret ediyorum.

Eşim. Onunla olağanüstü bir seks yaşamalarını istemiyorum. Onu aradım. Lake of the Isles'ta olmamın tek nedeni o.

Ve şimdi burada, ama çok geç.

Geçmiş düzeltmek için çok geç.

Bir gelecek kurmak için çok geç.

Onu bu kadar çok istemek için çok geç.

Onun eli dudaklarını parmaklarıma bastırırken, ben zorlukla yutkunuyorum.

"Ukala," diyor, bileğimi bırakıp arkasına bakmadan yanımdan geçip gidiyor.

Elimi elbisenin üzerine geçirip meme uçlarımı gizledikten sonra Rupert Rawlings'in evine doğru yürümeye devam ediyorum.

Zili iki kez çaldıktan sonra cevap gelmeyince eve dönmek için arkamı döndüm, o anda kapı açıldı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp gülümserim. "Bay Rawlings?" "Evet."

Gerçekten de, başı tuz ve biber saçlarla kaplı. Simetrik bir yüz. Çekici bir gülümseme. Rupert, George Clooney gibi doğal bir havaya sahip.

Sanki sahnede perde açılmış ve spot ışıkları üzerime çevrilmiş gibi karakterime giriyorum. Kendine güven, iyi oyunculuk demektir.

"Mutlu yıllar sana..." Her satırı geniş bir gülümsemeye söylüyorum. Marilyn Monroe'nun "Mutlu yıllar, Sayın Başkan" şarkısını tam anlamıyla söylemiyorum, ama Vera'yı gururlandırmak için elimden geleni yapıyorum. Rupert'in yüzündeki ifadeden, performansımdan memnun olduğu anlaşılıyor.

"Bu Morrison'lardan." Ona pastayı uzatıyorum. "Ben Alice, Bay Morrison'ın ev hanımıyım. Umarım beğenirsiniz."

Rupert hareket eder, duruşunu düzeltir, baştan aşağıya kadar bakışlarını gezdirir. "Evet. Bir *ev işleri görevlisi* olduğumu duymuştum." Ses tonu, ev işleri görevlisinden daha fazlasını ima ediyor.

Gülümsemeye devam ediyorum, onun kirli hayal gücünün çılgınca çalışmasına izin veriyorum.

Göğsüme doğru başını sallıyor. "Vera evde böyle dolaşmana izin veriyor mu?"

Omuzlarımı geriye çekip göğsümü dışarı çıkarıyorum. "Bay Morrison'ın sikini emmeme izin yok. Tek ev kuralı bu." Ona tam bir gösteri yapıyorum, kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Vay canına, genç bayan. Bir saniye..." Parmaklarını kaldırıyor, pastayı kredenzaya koyuyor ve arkasındaki kavisli büyük merdivenleri koşarak çıkıyor, ayakkabıları mermerde tıklar tıklar ses çıkarıyor. Birkaç saniye sonra geri dönüyor ve bana üzerinde numara olan ama isim yazmayan siyah bir kartvizit uzatıyor. "Beni ara. O salak sana ne ödüyorsa, ben iki katını öderim."

Gülümserim, kartı iki parmağımın arasına sıkıştırıp baştan çıkarıcı bir şekilde sütyenime sokarım. "Düşüneceğim. Umarım tüm mumlarını üfleyebilirsin." Dönüp merdivenlerden aşağıya, kaldırıma doğru zıplarım.

"Hunter'a doğum günü kıyafetimle beni dövdüğünü söyleyeceğim." Alt dudağımı ısırıp kıkırdayarak gülüyorum.

Yirminci Bölüm

Murphy

*Doğru şeyi yapmak yanlış olabilir.
İşleri mahvedeceksin. Hayat böyle.*

"NE YAPIYORSUN?" Alice, ben bulaşıkları yıkarken soruyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Benim işimi yapıyormuşsun gibi görünüyor." Ben ona bakarken, o da 'in elbisesinin düğmelerini ilikliyor.

Sanırım bulaşıkları yıkadığım için dekolte giyemiyorum.

"Bana bir parça pasta verdin. En azından temizliği yapabilirim."

"Odana git. Ben hallederim." Beni kenara itip pembe lateks eldivenleri giyerken ben ellerimi kuruluyorum.

"Ama anne, henüz yatma vaktim gelmedi."

Alice, gülümsemesini saklamak için çenesini aşağıya doğru eğdi. "Beni kovdurmaya çalışıyorsun. O zaman Rupert Rawlings için iki katı maaşla çalışmak zorunda kalacağım."

"Şaka yapıyorsun. Sana iş mi teklif etti?"

Bulaşıkları yıkamayı devralıyor. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Ben nadir bulunan bir varlığım. Benim yaşımdaki, hatta herhangi bir yaştaki pek çok kadın benim yaptığım işi yapmaz."

Ondan cam kaseyi alıp kuruluyorum. Birlikte çok bulaşık yıkadık.

Flörtöz bakışlar.

Şakacı dürtmeler.

Giysilerimizi kaybetmemize neden olan gizli öpücükler. Bu gece bunun olacağını sanmıyorum.

"Bulaşıkları başka kimse yıkamıyor mu?"

Alice bana dirsek atıyor. Sanırım bu gece şakacı bir şekilde dürtüşüyoruz.

"Oh, seksi ellili yılların elbiselerinden bahsediyorsun herhalde. Yoksa yaşlı adamlara uyurken hikaye okumaktan mı bahsediyorsun?"

O bana bakıyor ve ben de listeden "flörtöz bakış"ı işaretliyorum. Geriye sadece çalıntı öpücükler ve kıyafetlerimizi çıkarmak kaldı. Aklım nişanlımın olduğunu umursamıyor, ama umursamasını isterdim çünkü bu çözülmemiş duygular konusunda gerçekten ciddiye almam gerekiyor.

"Blair, tanımadığın diğer kadınlara da bu kadar iğrenç davrandığını biliyor mu?"

"Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum." Ölçü kabını kuruturken onu inceliyorum, bir tanıma işareti arıyorum. Sonunda pes edecek. "Beni tanıyormuş gibi hissediyor musun?"

Omuzlarını silkiyor, bakışlarını köpüklü suyun bulunduğu lavaboya dikeyyor. "Senin gibi erkekleri tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Benim gibi erkekleri mi? Hay aksi. Ben de kendimi özgün sanıyordum. Lütfen benim gibi erkeklerden ne demek istediğini biraz daha açar mısın?"

"Ev hanımları barış elçileridir. Seni eleştirmek için burada değilim. Seni evinde hissettirmek için buradayım."

"Öyleyse, yaptığın şeyi bırak. Ben evde yaşarken, annem geceleri çalışırdı ve babam saat yedide koltuğunda uykuya daldı. Bu yüzden akşam yemeği bulaşıkları ertesi sabaha kadar yıkanmazdı, çünkü babamın gözleri kapanır kapanmaz kardeşim ve ben evden kaçardık. Ve çamaşır makinesinin yanındaki yere giysilerin çoğunu boşaltman gerekecek. Buzdolabı tamamen fazla düzenli."

Ve üzerinde cips kırıntısı olmayan mükemmel yapılmış yataklardan bahsetmeye bile başlamayayım."

"Normal bir ev gibi geliyor." Bana hızlıca gülümsedi.

İçimde her şey acıyor. Ya bu maskaralığa bir son versem? Onu tanıdığımı bildiğini söylersem. Sonra ne olur?

Bana her şeyi anlatacak mı?

Bu bir şeyi değiştirecek mi?

Onunla bu kadar yakın dururken, sadece ikimiz, sanki küçük kiralık evde akşam yemeğinden sonra temizlik yapıyormuşuz gibi hissediyorum, sanki onu öpebilirdim ve bu normal, hatta beklenen bir şey gibi gelirdi.

"Çocukluğunuzdaki eviniz nasıldı?" diye soruyorum.

"Babam ev erkeği olduğu için tüm yemekleri o yapardı. Yemek yapmaya olan sevgim o zaman başladı. Daha sonra yemek yapma becerilerimi geliştirmek için bulabildiğim tüm YouTube videolarını izledim. Ve her gece bulaşıkları yıkamak zorundaydım. Evimizde sabaha kadar beklemek yoktu."

"Demek baban ev hanımıydı. Annen ne yapıyordu?" Bana doğruyu mu söylüyor, bilmiyorum. Bunların hepsi yeni bilgiler.

"O biyomedikal mühendis."

"Demek babana çekmişsin. Ev hanımı."

Alice gülüyor. "Ben maaş alıyorum, o almıyordu. Boşanmalarının bir nedeni de bu." Bana son tabağı uzatıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Aslında," suyu boşaltıp duraksıyor, "anneme çekmişim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnşaat mühendisi olmak için üniversiteye gittim, ama üçüncü sınıftan sonra bıraktım."

Benim tanıdığım Alice üniversiteye gitmemiştii. Kim yalancı? Eski Alice mi, yeni Alice mi?

"Neden bıraktın?"

Ellerini kuruladı. "Arkadaşım öldü ve odaklanmamı kaybettim. Mühendislik okumamın tek nedeni

annem destekliyordu ve arkadaşım da okuyordu."

Bir an durdum. Arkadaşı gerçekten ölmüş müydü? Ne zaman? Onu senkronize yüzücü olmaya ikna eden arkadaş mıydı? "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Havluyu kuruması için astıktan sonra, temiz bulaşıkları kaldırır. "Hayatımdaki kötü şeyler için özür dilemeyi bırak. Şu halime bak. Hayalimdeki hayatı yaşıyorum."

"Daha büyük hayaller kur." Gülerек söylüyorum.

Dolabı kapatıp ona yaslanır. "Sen hayallerini yaşıyor musun?"

Kâbus gibi bir şey.

"Sence?" diye soruyorum, sanki cevap çok açıkmiş gibi, hafifçe gülerек.

"Bence sen sadece başkasının rüyasında yolculuk yapıyorsun."

"Sen de öyle yapmıyor musun?"

Gülümsemesi kaybolur ve aramızdaki yere bakar.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye soruyorum.

Alice dikkatini bana geri çevirir.

"Sekiz yaşında bir kadınla tanıştım..."

"Of! Trafik deli gibi," Blair sözümü keserek anahtarlarını tezgaha fırlatıp çantasını yere attıktan sonra kollarıyla bana sarıldı.

O, kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi boynuma asılırken, ben de onun beline sarılırım.

Alice ve ben birbirimize bakıyoruz. Ona söyleyecektim.

Blair beni büyük bir hatadan mı kurtardı?

"Yemekten önce duş almam lazım. Bana eşlik eder misin?"

Blair boynumu öper.

"Teşekkürler teşekkürler yardımın yardımın
mırıldanır mırıldanır, önlüğünü önlüğünü
çözerek arka kapıya doğru yürür.

Blair bir fotoğrafı bir hızlı bir ona onun
yönüne bana dönmeden önce. "Ona ne yapmasına
yardım ettin?"

"Bulaşıklar," diye mırıldanıyorum, bakışlarım hala Alice oradaymış gibi dolaba sabitlenmiş halde.

Blair burnunu kırıştırır. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "İyi bir şey gibi geldi."

"Bebğim, bu onun işi. O senin işine yardım etmiyor." Ellerini boynumdan çekerim. "Ne önemi var ki?" "Sadece tuhaf."

Blair çenemi çimdikleyerek bana bakmaya zorlar.

ona bakmaya zorlar. "Beni duydun mu? Benimle duş almak ister misin diye sordum."

"Ben duş aldım bile."

Kaşlarını çattı. "Alo? Aslında sana seks yapmak ister misin diye soruyorum. Hayır mı demek istiyorsun?"

"Ailen yakında dönecek."

"Murphy, bizim seks yaptığımızı biliyorlar." Elim tutup beni banyoya götürdü. "Cömert hissediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yirmi Birinci Bölüm

Alice

Atlamazsan asla aşık olamazsın.

Sekiz Yıl Önce...

"AHŞABINI ÇOK SEVİYORUM," dedim.

Murphy, ahşap torna tezgahından başını kaldırıp kalkanının arkasından sırttı. Köşede dönen vantilatöre rağmen garaj yapış yapıştı ve havada ceviz parçalarından gelen küflü bir koku vardı.

Onun basit bir tahta parçasından güzel bir şey yaratmasını izlemek kadar rahatlatıcı bir şey yoktu, seks bile. Ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü Murphy Paddon kadın vücudunu çok iyi tanıyordu.

"Bu sallanan sandalyeyi sen mi yaptın?" diye sordum, Palmer kucağımda o tahta sallanan sandalyede sallanırken.

"Babam yaptı," diye cevapladı, tahta parçaları yere düşerken.

"Yani baban ahşap işlerinde senden daha mı iyi?"

Murphy torna tezgahını kapattı ve yüz koruyucusunu kaldırmadan önce geri adım attı. Sonra saatine baktı. "Öğleden sonra keyfi için geç kaldık.

Öğleden sonra keyfimize geç kaldık. Ahşap konuşmalarına bu kadar meraklı olmana şaşmamalı."

Gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyorum. Çalışmaya devam et. Palmer bana eşlik ediyor."

"Evet, ama o bir korkak. Sana gerçek bir erkek lazım."

Kıkırdadım. "Senin çalışmanı izlemek istiyorum. Ama aynı zamanda bahsettiğin diğer şeyi de istiyorum. Ayrıca açım. Şimdi akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım. Ya da dışarı çıkmaya ne dersin?"

Düğmeye bastı ve garaj kapısı kapandı. Sonra kemerini çekerek tokayı açtı. "Ahşapla çalışırken kendinden emin ama nazik olmalısın. Ne zaman derinlemesine çalışıp ne zaman hafif dokunman gerektiğini bilmelisin."

Murphy önüme geçip kot pantolonunun fermuarını açarken Palmer kucağımdan atladı.

"Dur!" diye gülerek ayağa kalktım ve daha fazla ilerlemesini engellemek için bileklerini tuttum. "Çalışmaya devam et ya da bir yere gidelim."

Gözlerini kısarak iç geçirdi ve kot pantolonunun fermuarını çekti. "Nereye gitmek istersin?"

"Buralarda gizli şelaleler olduğunu duydum. Öğle yemeğine gidelim, sonra şelalelere. Sonra da market alışverişi yapalım."

Başparmağı kolumdaki yara izini izledi. Bunu sık sık yapardı. "Bunu nereden aldın?" diye sordu sonunda. "Yeni bir yara izi gibi görünüyor. Kırmızı ve kabarık."

Yutkundum. "Nehirde yüzüyordum ve bir dala takıldım."

Murphy başını salladı ve beni incelemeye devam etti. "Gitmeden önce bana on dakika verebilir misin?"

Yara izi konuşması bittiği için sevindim ve gülümsedim. "Tabii ki."

"Güzel." Boynumu öptü ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. "Ne yapıyorsun?" Gülümsedim ve parmaklarımı saçlarına kaydırdım.

"Merak etme. On dakikadan az sürer." Dudaklarıma öpücük kondurmadan önce sırtıttı ve "Merhaba" diye fısıldadı.

O gün Murphy Paddon hakkında üç önemli şey öğrendim. Birincisi: Minnesota'da en iyi Banh Mi sandviçini nereden alacağını biliyordu. İkincisi: Ceplerinde sincaplar için atıştırmalıklar taşıyordu. Üçüncüsü: Marketin otoparkında alışveriş arabalarının geri getirilmesini organize ediyordu.

Yemek uzmanı. Hayvan sever.

Mükemmeliyetçi.

"Hiç hoş değil," dedim, o arabaları mükemmel bir sıraya dizdiğinde, elimi kalçama koyarak.

"Nesi havalı değil? Markete yardım etmek mi?" diye gülerek sordu.

"O çalışanlar muhtemelen arabaları kimin getireceği konusunda tartışıyorlar, çünkü bu, bir süreliğine güneşin altında ve temiz havada dışarı çıkabilecekleri anlamına geliyor. Ama şimdi onların işinin yarısını sen yaptın, bu da dışarıda geçirecekleri sürenin azalması anlamına geliyor."

"O seksi kıçını arabaya sok ve benim mükemmel tavırlarımla ilgili beni rahatsız etmeyi bırak."

Onun emri sanki hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi, alışveriş arabası iade yerinin sonunda durup tırnaklarımı kontrol ettim.

Son arabayı diğerlerinin yanına ittiğinde, "Eminim çocukken çok dayak yemişsindir," dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?" O kolumu ve bacaklarımın arkasını tuttuğunda başımı kaldırıp ona baktım.

"Murphy!" Beni omzuna kaldırdığında çığlık attım.

"Çünkü," dedi ve kıçımı tokatladı, "kendi iyiliğin için fazla küstah olabiliyorsun."

"Beni indir! Bu çok utanç verici."

Explorer'ına doğru yürümeye devam etti ve beni ön yolcu kapısının önüne indirdi. Gümleğimi düzeltip şortumu düzeltirken somurtarak baktım. Ona bir kez daha "küstahça" cevap vermek için ağzımı açtığımda, yüzümü tutup beni öptü.

"Merhaba" demedi. Uyarıda bulunmadı. Sadece dili dudaklarımı kaydı. Dilinin damağımı okşadığını hissedince inledim. Vücudu benimkine yapıştığında sıcak kapı sırtıma değdi. Zamanımızın sona erdiğini bilmek kalbimi acıttı. Ve sonra, neden sona ermesi gerektiğine dair anılar, enkazın etrafına ördüğüm duvarların arasından sızarken kalbim daha da acıdı.

Öpüşmemiz yavaşladı ve elleri saçlarımın arasına girip köklerinden çekerek dudakları yanağımı okşadı. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Bunu biliyordum. Ve Minneapolis'ten, şirin küçük dairemnden, ev kedisi Palmer'dan ya da muhteşem gülümsemesi ve aynı derecede muhteşem dans hareketleriyle tanınan ahşap ustasından ayrılmak istemiyordum. Gerçeklik abartılıyordu. Ama ondan sonsuza kadar kaçmanın tek yolu dünyayı geride bırakmaktı. Hayatı seçtiğim için Murphy'nin yanında kalamazdım, ama gitmekten nefret ediyordum. Ve gerçek olan ile olmayan arasındaki alem, kederimi bastıracak kadar güçlü değildi.

"Benden kalmamı isteyemezsin," dedim aynı derecede acı verici bir fısıltıyla. "Ve beni sevemezsin."

Murphy durakladı. "Kalmanı istemiyorum. Sadece gitmeni istemediğimi asla unutmamanı istiyorum."

Kalbin aynı anda iki şeyi birden yas tutabileceğinden emin değildim. Ya birini bırakmak için diğerini bırakmak zorunda kalırsam? Yanık gözlerimden akan yaşları geri çekerek, kollarımı boynuna doladım ve onu olabildiğince sıkı kucakladım. O da beni aynı şekilde sıkı sıkı sarıldı. Ve bu şekilde otoparkta ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum. Sonsuz bir an gibi geldi ve beni ayakta tutan tek şeyin onun kolları olduğunu biliyordum.

Sessiz ve hüzünlü bir yolculuktan sonra onun evine vardık, market alışverişlerini yerleştirdik ve akşam yemeğini hazırlamak için tavayı çıkardım.

"Burası benim evim," dedi.

Ona baktım. Omzunu buzdolabına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Ne?"

"Burası benim yerim," dedi azarlayıcı bir tonla.

Gergin bir şekilde güldüm ve tavaya yağ damlattım. "Biliyorum."

"Burada kuralları ben koyarım. Kurallar kahve masasındaki klasörde yazıyor."

"Onu da biliyorum." Yağın kapağını kapattım ve ona bir kez daha bakmaya cesaret ettim.

Çenesindeki kaslar gerildi. "Yani, benim için yemek pişirmene izin vermediğimi söyleyip çekip gidersem, itaat etmek zorundasın."

Yine, içim burkulurken küçük, gergin bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Evet. Palmer ile arkadaş olup öylece gidemezsin."

"Mur..."

"Ve ben sana dans öğretirken ayaklarımın üzerine basıp sonra öylece gidemezsin." Sesi yükselirken yüzü kızardı.

Artık gergin kahkahalar atamıyordum, sadece göğsümü saran bir endişe vardı.

"Bana dokunmama, seni öpmeme ve" —yutkundu— "içine girip sonra da siktir olup gitmeme izin veremezsin!" Elleri yumruk oldu.

Zaten paramparça olan kalbim toz oldu. Mide bulandırıcı kan sesi kulaklarımda yankılandı. Ondan korkmuyordum. Onun içinden dalgalar halinde dökülen, beni boğacağını bildiğim tüm duygulardan korkuyordum.

Bir sonraki anda, birkaç damla gözyaşı yüzümden süzüldü. "Sana söyledim..."

"Bana söylediklerini biliyorum!" Parmaklarını saçlarına geçirdi. "Biliyorum. Bana söylediklerini *biliyorum*. Ama o zamandı, şimdi ise şimdi. Ve birbirimizi henüz iki haftadır tanımadığımızın da çok iyi farkındayım, ama umurumda değil, Alice. Hayatta bazı şeyleri anlamaya çalışmana gerek yoktur. Sadece bilirsin. Ve ben biliyorum," parmağını göğsüne batırdı, "buraya iki haftalık bir kaçamak için gelmediğini."

"Bunun seni de öldürdüğünü biliyorum. Evli misin, seni bekleyen iki çocuğun ve bir köpeğin var mı bilmiyorum. Ölümcül bir hastalığın mı var, yoksa hayatında gerçekten kaybolmuş musun bilmiyorum, ama bilmek istiyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum çünkü bana sana aşık olmamam için bir şans vermedin. Bunun yerine, benim duygular beslememe izin vermeyeceğin aptalca bir kural uydurdun. Başlangıçta bu sevimliydi, ama sonra sen sadece... LANET OLSUN!" Bana sırtını döndü, ellerini ensesinde birleştirdi, başını eğdi ve öfkeyle nefes aldı.

Tavadaki yağ duman çıkarken gözyaşlarımı sildim. Hemen ocağın üzerinden indirdim. "Ah!" Metal elimi yaktı, ben de elimi geri çektim.

Murphy hızla dönüp ocağı kapattı, sonra suyu açıp elimi musluğun altına tuttu. Yanık izine bakmadım; ön kolumda, yanığın birkaç santim yukarısındaki yara izine baktım.

Hayattaki her güzel şey bir iz bırakır.

Boğazımdaki düğümü yutarak Murphy'nin bir şey söylemesini bekledim, ama o bir şey söylemedi. Bunun yerine, çamaşır dolabından bir ilk yardım çantası çıkardı, yanık kremi sürdü ve ben yemek odasındaki sandalyeye otururken elimi sardı. Sonra, sessizliği bozmadan ayağa kalktı, öne eğildi ve yanağıma öpücük kondurdu, ben gözlerimi kapatırken dudaklarını orada bir süre tuttu.

Ayak sesleri uzaklaşıp arkasındaki arka kapı kapanana kadar gözlerimi açmadım.

Yirmi İkinci Bölüm

Alice

Bağlılık karmaşıktır. Basit tutun.

Dördüncü duvarı yıkamam, ama yıkmak istiyorum.

Murphy benim onu hatırladığımı biliyor. Ama ikimizden biri bunu kabul ederse, illüzyon parçalanacak. Sorular ve sonuçlar olacak. Öyleyse neden neredeyse bunu yaptı?

Benim hayatım iyi. Yeterince iyi.

Onunki de öyle.

Sonbaharda Blair ile evlenecek ve New York'a taşınacak. Ben burada kalacağım ve maaşımın çoğunu biriktirip Edina'da bir ev alacağım.

Bekar ve yalnız.

Tatillerde, Bay ve Bayan Murphy Paddon ziyarete gelecekler. Belki çocuklarını da getirirler ve yetişkinler akşam yemeğine çıkıp tiyatroda özel locada *Fındıkkıran'ı* izlerken ben de çocuklara bakıcılık yaparım.

Belki Vera ölecek ve Hunter beni gizli sevgilisi yapacak.

Blair, Murphy ve çocuklarına kahvaltı servis ederken, çocuklarından birinin, önceki gece dedesinin

Morrison'ın sesler çıkardığını duyduğunu söylediğini duyarım. Murphy, Blair'e gizlice fısıldayarak, "*Görünüşe göre baban, yaşlı, gri testislerini emmesi için birini bulmuş,*" der.

Blair nefesini kesip onun koluna vurur, ama önce burnunu çeker. "*Kes şunu! Bu iğrenç. Kim benim yaşlı babamla yatacak kadar çaresiz olabilir ki?*" der.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorar Hunter, kahvesini doldururken beni saçma sapan halüsinasyonumdan çıkarır.

Neyim var benim? Neden zihnim gerçeklikten bu kadar uzaklaşıyor?

Erken kahvaltıda sadece o ve Murphy var. Bir saat sonra golf oynayacaklar ve Blair ile Vera hala yataktalar. Murphy, Hunter'ın her sabah yedirttiği biftek tabağından başını kaldırıp bana bakıyor. "Gerçek erkekler" in etobur olduğu konusunda onu utandırdı. Ama Murphy'nin biftek yemesinin sebebinin onu benim pişirmem olduğunu düşünmek istiyorum.

"Üzgünüm. Senin için yapmam gereken bir şey mi vardı?" Dudaklarımı sıkıştırıp Hunter'a gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Evet. Benim için çalışman gerekiyordu. Ama komşumdan bir mesaj aldım, doğum günü için ona pasta pişirdiğini ve doğum günü kıyafetiyle kıcına şaplak attığını söylüyor."

Murphy öksürürken yumruğunu ağzına bastırarak kıkırdar.

Omuz silkiyorum. "Güçlü kişiler bana iyi bir ev hanımı komşularına pasta pişirir demişlerdi. Ama doğum günü kıyafetiyle kıcına şaplak atmak benim kendi fikrimdi." Ona dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Çalışma saatlerinde değil."

Hunter, Murphy gülmeyi kesmeyince ona kaşlarını çattı. "Seni çalmaya mı çalıştı?" diye sordu Hunter.

Kafamı sallıyorum.

"Ne kadar?"

"Bana ödediğinin iki katı."

"Tanrım." Hunter başını sallar. "Çantalarını toplayıp düşman topraklarına geçmeden önce şunu bil ki

sana kahvaltı hazırlaman ve çamaşırlarını yıkaman için para ödemeyeceğini bil. Kıçına hemoroid kremi sürerken sana bikini giydirecek. Karım bana göre 'ihtiyaçlı' olabilirim, ama Rupert Rawlings vanilya aromalı yemek yerine geçen çamur ve penis büyütme ilaçlarının bir karışımından başka bir şey değil. Şimdi," kahvesinden son bir yudum alır ve ayağa kalkar, "izninizle, karımı yastıkla boğup dişlerimi fırçalamam lazım, yoksa golf saatimizi kaçıracağız."

Sıkı bir gülümseme attıktan sonra mutfağa geri dönüyorum.

"İki yaşlı adamın kavga ettiği bir ödül olmak nasıl bir duygu?" diye sorar Murphy, kirli tabaklarını mutfağa getirirken.

"Sadece yapılacaklar listemden bir şeyi daha tamamlamak gibi."

"Öyle mi? Öyleyse, yapılacaklar listesinin geri kalanını da duymak isterim."

Murphy'den tabakları alırım. "Teşekkürler. Ama benim işimi yapmayı bırakmalısın."

"Sadece yardım ediyorum. Başka ne yapmaktan hoşlandığımı bilmek ister misin?"

"Bulaşıkları mı?" Sırtımı dönüp lavaboya su dolduruyorum.

"Markete gittiğimde, arabaları düzenlemeyi seviyorum. arabayı geri getirin, böylece düzgün sıralar halinde dururlar."

Suyu sabunla karıştırmadan önce bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Çok zorluyor. Dördüncü duvar yaz sonuna kadar dayanmayacak.

"Çok nazıksın."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama bir zamanlar tanıdığım bir kadın vardı..."

"Sence bu sefer başarabilecek mi?" diye sorarak sözünü kestim.

"Kim? Neden bahsediyorsun?"

Süngerle tabağı ovuyorum. "Blair. Sence o kadın seninle evlenip evet diyecek mi?"

Uzun bir sessizlik olur. Aslında, onun hala odada olup olmadığından emin olmadığım için omzumun üzerinden bakarım. Murphy'nin yüzündeki ifade kaybolur. Kaybolmuş gibi görünür.

Lavaboya doğru dönerek, "Çok acı verici olmalı," diyorum. "Birini tüm kalbinizle sevmek, gelecek planları yapmak, ama böyle bir belirsizlik içinde yaşamak. Öyle değil mi? Onu *tüm* kalbinizle seviyorsunuz, değil mi?"

"Gidelim Murphy," diyor Hunter arka kapıdan.

Murphy yaklaşınca omurgam düzelir ve nefesimi tutarım. O kadar yakındır ki vücudunun ısısı cildimi yakar, o kadar yakındır ki vücut şampuanındaki okaliptüs ve tatlı huş ağacı kokusu bir sonraki nefesimi doldurur.

"Kahvaltı için teşekkürler," diye kulağıma fısıldar, yüzü saçlarıma değiyor ve bunu her yerde hissediyorum.

"Disney'e gittin mi?" Callen, gün batımında deri koltukta şönil battaniyenin altında birbirimize sarılmış yatarken sorar.

"Gittim. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

"Karına bir dahaki sefere kız arkadaşını da getirmek istediğini söyledin mi?" Kafamı onun kıllı göğsüne yaslayarak kaburgalarını okşuyorum.

"*Eski karım*. Hayır, ona söylemedim çünkü bir kız arkadaşım olduğunu bilmiyordum. Bu pozisyona mı başvuruyorsun? Ev hanımı ve kız arkadaş olmayı başarabilir misin?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Haklısın. Ben senin kız arkadaşın değilim, sadece sevgilimim."

Başımın üstüne öpücük kondurur. "Sadece korkunç bir çocukluk geçirdiğin için endişeleniyorum ve senin önünde seyahatlerimi gösterip övünmek istemiyorum."

"O zaman Mickey kulaklarını evde bırakmalıydın."

"Kapa çeneni." O gülüyor. "Mickey kulaklarını getirmedi."

"Ama bir çiftin var, değil mi?"

"Hayır. Ama ses çıkaran havalı bir ışın kılıcım var."

Gülümserim. "Çocukların eğlendi mi?" "Çok eğlendiler."

"Eski eşinle iyi anlaşılabildiniz mi?" "Evet."

"Çocuklar uyuduktan sonra tatil seks yaptınız mı?" "Ne?" Beni göğsünden kaldırmak için kollarımı tuttu, böylece yüzümü görebilmek için.

Gözlerimi devirerek, bacaklarının arasına oturup battaniyeyi göğsüme çektim. "Şaka yapıyorum. Ya da yapmıyorum. Önemli değil, Callen. Yaptınsa da umurumda değil. Ben senin kız arkadaşın *değilim*."

"Şey, bilgin olsun, başka bir adamla yatman umurumda, o yüzden belki konuşmalıyız. Ciddi olmak zorunda değiliz, ama tek eşli olmayı tercih ederim. Ne düşünürsen düşün, ben bir koçum, oyuncu değilim."

"Çok tatlı," dedim ve ayağa kalkarak ona sahte bir gülümseme attım. Battaniyeyi bıraktım ve siyah yazlık elbisemi başımdan geçirdikten sonra banyoya doğru yürüdüm.

Geri döndüğümde, giyinmiş ve koltuk kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerine yaslamış durumda.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra kanepenin üzerinden atlayıp sırtına sarıldım. "Callen, benimle çıkmak ister misin?" Boynunu öptüm.

"Yapma. Beni güvensiz hissettiriyorsun. Ve ben bunu istemiyorum." Başını salladı. "Ya da en azından, bunu istemiyordum. Siktir, bilmiyorum. Bana tam olarak istediğimi sandığım şeyi veriyorsun, ama şimdi bu konuda lanet olası bir korkak gibi davranıyorum."

Gülüyorum ve sonra kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum. "Sevgili ya da metres olarak kalalım," diyor.

"Metres mi?" Boynumu uzatıp ona bakıyorum. "Evli değilsen senin metresin olabilir miyim?"

Dudaklarını yana doğru kıvrıyor. "Sanırım öyle. Temel olarak, sen benim gizli kız arkadaşımsın. Gizlice buluşup seks yapıyoruz.

Bu çok yaramazca geliyor."

"Yani, şimdiye kadar yaptığımız şeyi aynen devam etmeye karar verdik mi?"

Callen suçlu bir gülümsemeyle karşılık verir. "Öyle bir şey." "Yüzmeye gidelim mi?"

Bana doğru eğilir ve beni kucağına çeker. "Bu izinli mi?"

"Akşam yemeğine gittiler, sonra da bir gösteriye. En azından on bir, hatta gece yarısına kadar eve dönmeyecekler. Havuzu kullanmama izin var."

"Çıplak yüzmek mi?" Kaşlarını kaldırır.

"Havuz manzaralı birkaç iki katlı ev olduğu için hayır diyeceğim."

"Ve sen kamu ahlakına aykırı davranışlara karşı mısın?"

Rosie'nin, sahte ahşap Venedik jaluzilerinden Murphy ve benim yemek masasında sevişmemizi izlediğini düşünüyorum.

"Hayır," diyorum. "Ama işim bununla bağlantılı olduğu için, riske girmeyip takım elbise giymeliyiz bence."

"Benim takım elbise yok."

"Külotunu giyebilirsin. O yeterlidir." Kucağından kayıp elimi uzattım. "Hadi, sevgilim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Murphy

Sahip olduklarınla mutlu olamıyorsan, istediğin şeylere sahip olanlar için mutlu ol.

"Şovu kaçırdığımıza inanamıyorum," diyor Blair.

Hunter Rolls Royce'unu yer altı garajına park ederken Vera bize bakıyor. "Üzgünüm. Bu gece için bilet aldığımı sanıyordum."

"Önemli değil," diyor. "Gelecek ay, gerçek tarihte gideriz."

"Menopoz beyni var bende. Bu yüzden tarihi karıştırmış olmalıyım," diyor Vera uzun bir iç çekişle.

"Yüzmeye gidebiliriz." Blair bacağını sıkıyor. "Ya da jakuziye girebiliriz."

"Siz ikiniz yapın. Ben yorgunum. Gösteri tarihini karıştırmanın stresi beni yatağa girip uyumak istememe neden oluyor." Vera esniyor.

Yukarı çıkıp mayolarımızı giyiyoruz ve havuza bakan verandaya adımımızı attığımız anda Blair bileğimi tutuyor ve önümüzdeki havuza doğru başını sallıyor.

"Alice?" Blair gözlerini kısar.

Havuzdaki çift bizim yönümüze doğru dönüyor. Alice saçlarını sıkıyor ve arkasında duran adam sırtını ovuyor.

"Oh. Merhaba. Vera'nın herkesin akşam dışarı çıkacağını söylediğine yemin edebilirim. Eğer bunu mahvettiysen özür dilerim. Çıkacağız."

"Hayır, haklısın. Bir gösteri izleyecektik ama annem tarihleri karıştırmış. Eğlencenizi mahvettiğim için üzgünüm." Blair parmak arası terlikleriyle sandalyelerden birine doğru yürür ve havlularımızı sandalyenin arkasına asar.

"Sorun değil," der Alice.

Arkasındaki adam boğazını temizler. "Şey..."

Alice ona bakar ve adam ona şaşkın bir bakış atar. Alice burnunu kırıstırır.

"Havuz büyük. Bizim yüzümüzden çıkma," diyorum.

Alice ve Blair bana deliymişim gibi bakar. Sonra birbirlerine bakar.

"Ben Murphy ve bu da nişanlım Blair," derim adama, köşedeki merdivenlerden havuza inerken.

Bana sert bir gülümsemeyle başını sallarken, Alice'in kollarını tutup onu önüne çekiyor. "Callen. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bebeğim?" Blair saçlarını geriye çekip topuz yaparken, bana başımın belada olduğunu ima eden bir bakış atıyor.

"Evet?" Masum gibi davranıyorum.

Blair homurdanır ve havuza doğru yürür. "Brrr." Alice ve Callen'in karşı tarafında dururken, hızla boynuna kadar suya girer.

"Daha sonra bu durumun garip olmasını istemiyorum," diyor Callen, "bu yüzden bilmen gerekir ki mayom yoktu, bu yüzden iç çamaşırlarımla giriyorum. Alice, biz havuzdan çıkana kadar kimsenin eve gelmeyeceğine dair bana garanti verdi." Kollarını Blair'in beline dolayarak onu göğsüne çekiyor ve onu kalkan olarak kullanıyor.

"Uh ... havuz evinde fazladan mayolar var," diyor Blair.

Alice omuz silkiyor. "Üzgünüm. Onların misafirlerim için olduğunu düşünmemiştim."

"Ve şimdi biraz geç oldu," diyor Callen.

"Uyardığın için teşekkürler," diyorum. "Çıplak kalmaktan iyidir." Gülümsüyorum. "Bizden önce çıkarsan, sana biraz mahremiyet sağlamak için arkamızı döneceğiz."

"Teşekkürler," diyor ve Alice'in başının arkasına bir öpücük konduruyor.

Bu durumun beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. O artık benim değil, zaten hiç benim olmadı ki.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum Alice," diyor Blair. "Ama buradaki yardımcılar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Blair'in yan tarafını çimdikledim ve o da bana neden bunu yaptığımı anlamamış gibi bir bakış attı.

"Callen üniversitede lakros koçluğu yapıyor. Özel hayatımı yabancılarla paylaşmam, bu yüzden senin bilmeni beklemiyordum."

Kahretsin. Alice de bu gece pek nazik davranmıyor.

"Demek istediği, ilişkimiz geçici, yani teknik olarak onun erkek arkadaşı değilim." Callen gerginliği yatıştırmaya çalışıyor.

Blair'in Alice'e neden düşmanlık beslediğini biliyorum, ama Alice'in ona neden karşılık verdiğini anlamıyorum.

"Üniversitede lakros oynadın mı?" diye soruyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Oynadım. Sen oynadın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Lisede futbol oynadım."

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" diyor Blair. "Bir kadeh şarap. Sakıncası var mı, bebeğim?"

"Ben getiririm," diyor Alice.

"Ne? Hayır." Merdivenlere doğru ilerliyorum, ama o havuzdan yarı çıkmış durumda. "Sen çalışmıyorsun."

"Kırmızı mı, köpüklü mü?" diye sordu Alice, başına ve vücuduna havlu sardı.

"Köpüklü," diyor Blair.

"Başka isteyen var mı?" Alice bana ve Callen'a gülümsüyor.

Ben hızla kurulanırken, o ellerini kasıklarına koyup başını sallar.

"Bebeğim? Nereye gidiyorsun?" Blair ellerini havuzun kenarına koyar ve bana bakar.

"Şarabını almaya," diye homurdanırım ve Alice'in peşinden giderim, o ise sadece iki adım arkamda olmama rağmen beni görmezden gelir. Mutfığa vardığımızda "Şarabı boş ver," derim. "İçeri girip sizi yalnız bırakalım. Haklısın. Evde olmamalıydık."

Alice raftan bir şişe köpüklü şarap alır ve elektrikli açacağı almak için çekmeceyi açar. "Yeterince havuzda kaldık, çıkacak olan varsa, o da biziz."

Ondan şişeyi ve açacağı alıp arkamdaki tezgahın üzerine koyuyorum, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Mesai saatin bitti."

"Öyleyse."

"O zaman git erkek arkadaşının yanına."

"Ben iyiyim." Şişeyi almaya uzanır. "Git nişanlınınla birlikte ol."

Onu durdurmak için bileğini tutuyorum. Bileğimi tutan elime bakıyor ve başparmağında nabzının attığını hissedebiliyorum.

"O kimdi?" Alice fısıldadı. "Sana beni hatırlattığını düşündüğün kişi mi?"

Başparmağımı onun cildinde, yara izinde küçük bir daire çizerek gezdiriyorum. "O, hayatımın en güzel iki haftasıydı." Kalbim mideme çakılıyor.

"Nişanlığınıza bunu söylemezdim." Gözlerini bana kaldırır.

Bileğini bırakıyorum.

Alice titrek bir nefes alır ve bir adım geri çekilir, ellerini yumruk yapar. "Onu özlediğin için üzgünüm. Geçmiş, geleceği mahvedebilir, ama sadece sen izin verirsen."

Geçmişim gözlerimin içine bakıyor, onu kabul etmem için bana meydan okuyor.

Omzunun üzerinden ona bakıyorum. Demek böyle olacak? Bir iç çekerek Alice'in yanından geçip havuza dönüyorum. "Üzgünüm Blair. Şarap kalmadı."

"Ne?" Ben derin suya dalarken o burnunu kırıştırıyor. "Murphy!"

Su yüzeyine çıktığımda, kaşlarını çatıyor. "Saçlarımın ıslanmasını istemedim."

Callen, hala ellerini kullanarak cinsel organını kapatan köşeden bizi izliyor.

"Şarabın burada," diyor Alice, bir kadeh şarap ve şişenin geri kalanını Blair'in havlusunun yanındaki masaya koyarak.

"Teşekkürler. Sonuçta şarap varmış." Havuzdan çıkmadan önce bana gözlerini kısarak bakar. "Alice, benimle şarap içmeyecek misin? Lütfen bana katıl. Yalnız içmek istemiyorum."

"Üzgünüm, ben içki içmem. Belki Murphy için bir kadeh alabilirim."

Blair dudaklarını büküyor. "Murphy şarap içmez. Kahvaltıda şarap içen bir arkadaşı vardı ve o arkadaşısı bir nevi aklını kaçırdı, bu yüzden Murphy şarabı sevmez oldu."

Tanrım...

Arkadaşımla "erkek" olduğunu hiç söylemedim ve "aklını yitirdi" gibi bir ifade kullandığımı da sanmıyorum. Ama önemli değil. Alice, amatör oyunculuk konusunda yalan söylemediği açık. Soğukkanlılığını koruyor, beni tanıdığını belli eden en ufak bir hareket ya da bakış bile göstermiyor.

"Belki ona bir bira getirebilirim," diyor Blair'e, sanki ben orada değilmişim gibi.

"Bebeğim, bira içer misin?"

"İyi, ama teşekkürler."

"Callen?" Blair ona bakıyor.

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam." Şezlonga uzanıp şarap kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Bana. Cuma gecesi nasıl eğlenileceğini bilen

"Peki, ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum Alice havuza geri dönerken ve herkes Blair

"Peki, ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum, Alice havuza geri girerken ve herkes Blair'i görmezden gelirken.

Callen hemen Alice'i tekrar kalkan olarak kullanmak için yakalar ve boynunu öper. "Oğlumun futbol maçına tesadüfen gitmişti."

"Bu nasıl olur?" diye sorar Blair.

Alice dişlerini alt dudağına sürter ve başını sallarken çenesini indirir. "Aptalca bir şey. Önemli değil."

"Yanlış sahadaydı. Yeğeni caddenin karşısındaki sahada oynuyordu," diyor Callen.

Alice tek çocuk olduğunu söylemişti. Ya yalan söylemişti ya da evlilikten bir yeğeni vardı. Evli *miydi*? Gerçeği bilmek istiyorum. Öğrenmekten vazgeçip uzaklaştım. Ama şimdi o burada ve bunu bilmemek *beni* deli ediyor.

"Ertesi hafta sonu, onu tekrar futbol sahasında gördüm," diyor Callen. "Yiyecek standında sıra bekliyordu. Sanırım 'Ne şanslı bir tesadüf, değil mi?' gibi klişe bir şey söyledim. Bu da onun benimle akşam yemeğine çıkmayı kabul etmesine neden oldu."

Alice bana ya da başka birine bakmıyor. Rahatsızlığı hissedilir derecede.

"*Yeğenin*, bir üniversite lakros koçuyla çıkmanı nasıl karşılıyor?" diye soruyorum.

Alice hızlıca bir bakış atıp omzunu silkiyor.

"Onunla tanışmadım. İlişkimiz henüz aile tanışma aşamasına gelmedi," diyor Callen.

"Kardeşin var mı, Alice?" Başımı yana eğiyorum.

"Bu kişisel sorular da ne?" Blair bana gülerek sorar.

"Ağabeyin olduğunu söylememiş miydin?" Callen Alice'e sorar. "Ve çok koruyucu?"

Benim Aklım dönüyor çok karışık dönmüşdüğüm ki
ben ne bilmediğim düğümler.

Alice onun kollarında dönüp onu öper, hem de hızlıca öpmekle kalmaz. Beni öper gibi onu öper. Bu kasıtlı PDA beni mide bulandırır. Sonra kulağına fısıldar.

"Sanırım gidiyoruz," diyor Callen, sanki bu, kimsenin duyması için söylenmemiş bir sonradan akla gelen düşünceymiş gibi.

Alice bacaklarını Callen'ın beline doluyor ve Callen onu havuzdan çıkarıp, havlu almadan, iyi geceler demeden ve bana bakmadan doğrudan misafir evine götürüyor.

"Vay canına." Blair ıslık çalar. "Alice bu gece biriyle birlikte olacak." Bana kaşlarını oynatıp şarabını yudumlar. "Artık onlar gittiğine göre kıyafetlerimizi çıkarabiliriz." Ayağa kalkar, bardağını masaya koyar ve komşularının onu görmesinden hiç rahatsız olmadan bikini üstünü çıkarır.

Kapanış her zaman klişe gibi gelmiştir. Ama şu anda, cevaplanmamış sorular geleceğimi altüst etmeden önce kapanış için her şeyi yapardım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Alice

Ondan beklemesini iste. Beklemediğinde onu affet.

Sekiz Yıl Önce...

Kalbim boğazıma kadar çıkmış, bandajlı elim göğsüme sıkıca sarılmış, diğer elim Murphy'nin kapısını çalmak için hazır haldeyken, derin bir nefes aldım.

İki kez hafifçe kapıyı çaldıktan ve yaklaşık on saniye bekledikten sonra, Murphy yavaşça kapıyı açtı. Tek yaptığı, gömleksiz, omuzları içe doğru kıvrılmış bir şekilde dururken, yürek parçalayan bir kaş çatmasıydı.

"Benim kocam yok," diye fısıldadım. Sonra gözyaşlarımı tutmak için titrek bir nefes aldım. "Çocuğum yok. Köpeğim yok." Bandajlı elim göğsümün üzerindeyken kalbim sızladı. "Ölümcül bir hastalığım yok. Ama ben..." Nefes almak için gözlerimi kapattım. "Gerçekten çok kayboldum. Ve bulunmaya hazır değilim. Sana daha fazlasını veremediğim için üzgünüm."

İçeri girdim, onunla burun buruna geldim. Çenemi kaldırıp gözlerine baktığımda, tüm parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi.

"Ve kalamam. Ama geri dönmek istiyorum."

Ağzının köşesinde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Beni bekleyecek misin?"

Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

"Bekleyeceğim," diye fısıldadı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Murphy

*Karşılaştırma özgüvenini
öldürür. Her şey seninle ilgili
değildir.*

"Yarın stüdyomun tadilatını yapan müteahhitle görüşmek için New York'a uçuyorum. Babam bana özel jetini ödünç veriyor. Benimle gel. Macy's'in 4 Temmuz havai fişek gösterisini izleyebiliriz. Daire bakabiliriz. Belki bir gösteri izleriz. Akşam yemeği yeriz. Ne dersin?" Blair, ben masada oturup bir proje üzerinde çalışırken omuzlarımı ovuyor.

"Sanırım işlerim geride kaldı, anneni götürsen iyi olur, ben de işlerimi halledebilirim."

Masajı bırakıp yatağa uzanıyor. "Tek yaptığın çalışmak. Bugün tatil günü."

Gülüyorum. "Çalışmaya *çalışıyorum*. Ama çevremdeki herkes çalışmıyorken bu zor oluyor. Birlikte geçireceğimiz çok tatilimiz olacak."

"Bir düğün planlıyorum. *Bizim* düğünümüzü. O yüzden çalışmıyormuşum gibi davranma."

Masadaki sandalyeye yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştirerek iç çekiyorum. "Evet. Ve bunu yapmak için zamanın var

"Neden benden önce sevdiğin kadınlardan hiç bahsetmiyorsun?"

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Çünkü hayatıma değer veriyorum."

"Dur." Omzuma yumruk atarken gülüyor. "Ciddiyim. Bana bir şey söyle. İlişkilerde biraz kıskançlık iyidir. Kalbini çalan ilk kız benim dediğinde sana inanmıyorum. Benden önce kalbinin bir parçasını çalan biri olmalı. Lisedeki aşkın mı? Siyah çerçeveli gözlüklü ve büyük göğüslü seksi üniversite profesörü mü?"

Bu konuya takıntılı olanın özellikle Blair mı olduğunu yoksa tüm kadınların eski sevgililerine takıntılı olmaya ısrarcı olduğunu bilmediğimden gülümsüyorum. Ama yine de, Alice'e olan hislerimin takıntıya yakın olması da mümkün.

"Hadi Murphy. Beni kiskandır. Buraya bir an önce dönmek istememi sağla, çünkü seni ve ilk aşkını düşünmeden duramıyorum."

"Ya da birbirimizin son aşkı olduğumuzu düşündüğün için bana geri dönmek isteyebilirsin ve önemli olan tek şey budur." Yorumumdan gurur duyuyorum. Romantik, değil mi?

Blair'in yüzü düştü, bu da benim varsayımımın yanlış olduğunu kanıtladı, ben de ona bir şey verdim.

"Sahip olduğum kiralık ev mi?" O başını sallar.

"Bir misafirim vardı. Bir kadın. Aramızda alışılmadık bir bağ oluştu. Onunla ilgili pek çok şey ilgimi çekiyordu, ama o..." Omuz silkiyorum. "Anlaşılmazdı. Ve bu, aşk ile kötü zamanlamanın bir karışımı gibi geliyordu. Sonuçta, gerçek gibi gelmiyordu."

"Misafir mi? Ne kadar kaldı?" "İki hafta."

Blair'in yüzü buruşur. "İki haftada birine aşık oldun mu?"

"O zamanlar evet derdim." "Peki ya şimdi?"

"Şimdi sana aşığım. Son."

"Murphy, daha fazlası olmalı. O da seni sevdi mi?
Nasıl bitti? Neden bitti?"

"Beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Ve bitti" — dudaklarımı büküp, bugüne kadar hala bilmediğim cevabı arıyorum — "trajik bir şekilde. Ama nedenini bilmiyorum."

"Trajik bir şekilde mi? Öldü mü?"

"Hayır. Gitti ve bir daha geri dönmedi. Bekledim, ama geri dönmedi."

Blair gözlerini kısar. "Onu aradın mı, mesaj attın mı?"

"Hayır. Geri dönene kadar bana numarasını veremeyeceğini söyledi. Tabii ki nedenini anlamadım, ama bana ona güvenmemi istedi. Ben de güvendim. Bu yüzden tek iletişimim kiralama uygulaması üzerinden oldu. Ama o hiç cevap vermedi."

"Yani ölebilirdi, değil mi? Ya da evliydi. Murphy, evliydi." Blair nefesini tutar. "İşte bu. Bu yüzden sana numarasını vermedi. Belki de kocasını senin için terk etmeyi planlamıştı, ama sonra fikrini değiştirdi. Oh, bebeğim, bu çok üzücü. Özellikle de onu sevdiğin ve onu beklediğin için."

Zorla gülümsüyorum. "Ben *seninleyim*, o yüzden benim için üzölmek yerine bunu kader olarak görmelisin."

"Bunun kader olduğunu düşünüyorum." Dudaklarıma hafifçe öpücük konduruyor. "Ama iki hafta içinde aşık olduğunu düşünmek de tuhaf. Bana aşkını itiraf etmen altı aydan fazla sürdü." Boynumun arkasını okşuyor. "Ama belki de bunu söylemeden çok önce beni seviyordun. İki hafta içinde bana aşık oldun mu?"

Gülümserim, parmaklarımı onun sırtında birbirine geçiririm.

"Yani," diye devam etti, gergin bir kahkaha atarak, "bu kadar çabuk cevap verme."

Onu öpmek için öne eğildim, ama o geri çekildi. "Murphy, ben ciddiğim. Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

"Bilmiyorum. Birdenbire oldu. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum."

"Ama az önce bu kadına iki hafta içinde aşık olduğunu söyledin." "Blair," diye iç çekiyorum, "neden bunu yapıyoruz?"

"Neyi yapıyoruz? Konuşuyor muyuz? Birbirimize açılıyor muyuz?" "Bir yılanın kuyruğunu çekiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Neden sorunlu bir konu olsun ki? O gitti, öldü, ya da her neyse. Geçmişini bilmek neyin nesi yanlış?"

"Çünkü sen sadece bilmek istemiyorsun. Her şeyi bizimle karşılaştırmak istiyorsun. Ben senin geçmişindeki her şeyi bizimle karşılaştırsaydım, muhtemelen seninle evlenmezdim."

Kızım yüzünü buruşturur. "Bu ne demek şimdi? Şimdi babam gibi konuşuyorsun. Sence nişanı bozacak mıyım?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüp homurdanıyorum. O ellerimi çekip beni kendisine bakmaya zorluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Sormamalıydım. Ama artık, beni sevdiğinden daha çok başka bir kadını sevdiğini bilmeden edemem. Ve o seni terk etmeseydi, muhtemelen birlikte olmazdık."

"Bu çok abartılı, Blair. Neden? Ne amaçla?"

Seni sevdiğimden daha mı *fazla*? Neden birdenbire güvensiz oldun?"

Kucağımdan iner. "Vay canına. Cevabın bu mu?"

Bir şeyi boğazlamak istiyorum. Bunun yerine, bu konuya nasıl geldiğimizi hiç anlamasam da, yüzüme anlayışlı bir gülümseme yayıyorum. "Cevabım ne olmalı?"

"Bu, genç ve aptal olduğun zamanlar gibi, rahatlatıcı bir şey olmalı, ve aşk sandığın şeyin, bir yabancıya duyduğun sıkıcı bir hayranlıktan başka bir şey olmadığını. Ve benimle tanıştığında, gerçek aşkı hiç yaşamadığını anladın." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Blair, sana hiç başarısız nişanlarından bahsetmedim. Ben seninle birlikte olduğun kişiye aşık oldum, onlara değil. Ama şu anda, San Francisco'daki bir sanat fuarında tanıştığım kendine güvenen sanatçıyı özlüyorum. Bulaşıcı gülümsemeni. Flörtöz kirpiklerin ve tam da doğru miktarda karışmış mütevazı yeteneğini.

Güven. Her şeye kıkırdayıp, hayatı çok ciddiye alan insanlara güldüğün halini özlüyorum. Evlenmek istediğim kadın buydu. Bu düğünü planlamanın stresi mi, stüdyonun stresi mi, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum, ama belki birkaç gün uzaklaşıp kafanı boşaltman iyi olabilir.

"Evet, Murphy. Nişanlım olmadan müteahhitle görüşmek ve daire aramak zihnimi boşaltmak için harika bir yol gibi görünüyor." Gözlerini devirip yatak odasından somurtarak çıkar.

Yirmi Altıncı Bölüm

Alice

*Baştan çıkarma kaçınılmazdır,
ama kontrol edilemez
değildir.*

HEMŞİRE ALICE İMDADIMIZA YETİŞİR.

Vera ve Blair tatil için özel jetle New York'a giderken, ben burada kalıp Bay Morrison'a bakıyorum. Soğuk algınlığı var ve Vera, hasta olduğunda çok huysuz olduğunu söylüyor.

"Hastalıkta ve sağlıkta" maddesinin onların evlilik yeminlerinde yer aldığından eminim, benim iş sözleşmemde değil.

"O tavuğu arka bahçedeki kümesinden mi aldın? Peşinden koştun mu? Boynunu mu kırdın? Tüm tüylerini mi yolduğun?"

Murphy kahve fincanını yeniden doldururken, ben tavuk kemiklerinden eti ayırmaya odaklanarak sırtıyorum.

"Yoksa bunu Hunter'a, en sevdiği el sabununu yaptığını söylediğin gibi mi söylüyorsun?"

"El sabununu yapmadığımı da nereden çıkardın?"

Murphy, ada mutfağındaki bar taburesini çekip oturur ve benim çalışmamı izlerken rahatlar. "Öncelikle, sağduyum bana onu senin yapmadığını söylüyor. Ama onu

lavanta kokulu çarşaf spreyi aldığıın mağazadan aldığıını gördüm, o da senin yaptığıını düşünüyor."

Başımı kaldırıyorum ve birbirimize bakıyoruz. "Sırrın bende güvende." Göz kırpmıyor.

Ona cevap vermeden, dikkatimi tavuğa geri verip eti tencereye atmaya devam ediyorum.

"Yeğenin futbolda iyi mi?" diye soruyor.

Gülümsememi saklayamıyorum. "Evet." Kemikleri çöpe atıp ellerimi yıkıyorum. "Sen futbolda iyi miydin?"

"Fena değildim."

"Başka kardeşin var mı, yoksa sadece bir erkek kardeşin mi var?" "Sadece bir erkek kardeşim var. Blair'le nasıl tanıştın?"

"San Francisco'daki bir sanat fuarında tanıştım. Kardeşinin adı ne?"

"Neden? Benim için bir aile ağacı mı yapıyorsun?"

"İstersen yapabilirim."

Kafamı sallıyorum.

"Adı ne?" Murphy bugün ısrarcı. "Arnold," diyorum.

"Arnold Palmer gibi mi?" "Arnold Yates gibi."

"Alice ve Arnold Yates. İlginç. Biliyor musun, eskiden Arnold Palmer adında bir kedim vardı. Palmer diye çağırırdık."

"Şaşırtıcı. Kedi seven biri gibi görünmüyorsun." "Neden öyle? Kedi seven biri nasıl olur?" "Empatik. Duyarlı. Konformist olmayan."

O gülüyor. "Benim duyarlı ve empatik biri olduğumu düşünmüyor musun?"

"Öyle misin?" Havuçları keserken kısa bir süre gözlerimi kaldırıyorum. "Blair hayır derdi, ama son zamanlarda pek akli başında değil.

Düğün delirme sendromu ya da onun gibi bir şey."

"Duyarlı ve empatik olmanın en önemli zamanı, muhtemelen müstakbel eşin düğün yüzünden stresli olduğu zamandır."

"Tavsiyen için teşekkürler. Bunu bir parça tuzla alacağım."

Yine gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Üzgünüm, çok duyarsız mı davrandım?"

diye sordu. "Yapacak işin yok mu?"

Murphy kahvesini yudumlar. "Evet, yapmam gereken işler var, dikkatimi dağıtmayı keser misin?" Gülümsemesi sadece palyaço gibi değil, aynı zamanda karşı konulmazdır. Karşı konulmazlığa ihtiyacım yok.

"Çık buradan. Hazır olunca sana bir kase çorba getireceğim."

Ayağa kalkar. "Çorba mı? Hayır, olmaz. Çorba için hava çok sıcak. Hasta değilim. Dışarı çıkıp en sevdiğim Banh Mi'yi alacağım."

Ben karakterimde kalıyorum, sekiz yıl önce bu adama aşık olmayan ev hanımı. "Afiyet olsun."

"Sıcak çorba istemiyorsan, sandviç almaya benimle gelirsin."

Boğazımı temizlerim. "Nişanlın bunu onaylar mı sence?"

"Bu bir sandviç, Alice. Aklını pisliklerden arındır. Ben bir erkeğin kocasıyım." Şeytan gibi gülümsüyor, bir erkeğin kocası gibi değil.

Çorbayı bitirdikten sonra, Bay Morrison'a yatakta bir kase servis edip, ona yeni bir kitabın (ateşli bir aşk romanı) birkaç bölümünü okuduktan sonra, Murphy'nin odasına kafamı uzatıyorum. "Banh Mi teklifi hala geçerli mi?"

Gülümseyerek dönüp kollarını başının üzerine uzatır. Gözlerim, karın kaslarının bir santimini gösterecek kadar yukarı kaymış tişörtüne kayar. Onunla göz göze geldiğimde yanaklarım kızarır ve onun da beni gördüğünü anlarım.

"Morrison Bey ayrılacağınızı biliyor mu?" Ayağa kalktı.

"Evet. Ona birlikte öğle yemeğine çıkacağımızı söyledim."

Murphy donar.

O beni göremezken, topuklarımın üzerinde dönerek sııttım.

"Ne? Bu sadece bir sandviç. kafanı

olmaktan kurtul. Ben bir erkeğin karısıyım."

"Koç Callen parmağına yüzük taktı mı?"

Arka kapıya doğru ilerliyorum. "Kıyafetlerimi değiştireceğim. Bay Morrison'a birkaç işim olduğunu söyledim. Arabayla gitmemi ister misin? Kameraların olmadığı bir sokağa park ettim." Arkama bakıyorum. "Ama bunun bir önemi yok, çünkü Blair, babasının ev hanımını öğle yemeğine götürdüğü için asla kıskanmaz. Değil mi?"

"Bu öğle yemeğinden çok tam bir ilişkiye benziyor. Patronunun kızının nişanlısını çalmaya çalıştığın için endişelenmeli miyim?"

"Dur. Beni, senin komik bulmayacağın bir şakaya hazırlıyorsun."

Ayakkabılarımı değiştirdikten sonra beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor. "Sanırım benim mizah anlayışımı hafife alıyorsun."

Durmadan ve onu beklemeden gülüyorum. Neden kıyafetlerimi değiştirmemi beklemeden beni misafir evine kadar takip ettiğini bilmiyorum.

"Söyle," diyor.

"Bu acımasızca." Sürgülü kapıyı açarım. "Ama komik mi?"

Ona bakıyorum. "Sana komik gelmeyecek. Sadece acımasız."

"Peki, dene bakalım." Ellerini arka cep şortunun ceplerine soktu.

"Patronumun kızının nişanlısını neden çalayım ki, birkaç ay sonra muhtemelen satış rafına konacak?"

Murphy yavaşça kaşlarını kaldırır. "Düğünü iptal edeceğini ve benim ucuz bir mal olacağımı mı ima ediyorsun? Kimsenin istemediği bir şey gibi indirime mi gireceğim?"

Dudaklarımı ısırırım. "Lanet olsun, Alice. Bu çok acımasızca."

"Ben..."

Elini ağzına götürerek kahkahayla sözümü keser. "Ama komik."

Gülümsememi bastırarak birkaç saniye onu değerlendirirken gözlerimi kısıyorum. Gülmek gerçekten uygun mu? "Eminim doğru kişi sensin," derim.

Kahkahası azalır. "Hiçbir şey garanti değil. Ama risk almazsan gerçekten yaşamış sayılmazsın. Değil mi?"

Birkaç saniye sonra başımı sallayıp fısıldayarak "Evet" diyorum. "Kıyafetlerini değiştir. Ben burada bekleyeceğim."

Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı çıkarırım ve yatak odasına gidip kot şort ve dar bir tişört giyerim. Sonra saçlarımı açıp parmaklarımla tararım. Nedense makyajımı kontrol edip bileğime ve boynuma biraz parfüm sürerim ve onunla dışarıda buluşurum.

Beni hızlıca süzer, ama ben ona bakıp, onun bana yaptığı gibi sessizce onu eleştirmem. Bunun yerine, onun tek bir bakışıyla cildimin karıncalanmasını zevkle hissediyorum. Bizim için en trajik olan şey (ve çok fazla var), bu berbat zamanlama.

Kaldırımdan yola çıkarken, camını indirir. "Bisiklete binmeyi sever misin?"

"Tabii, neden?"

"Daha sonra bisiklete binebilirim. Sen de bana katılabilirsin." "Bisikletim yok."

"Vera'nın bisikletini kullanabilirsin. O sorun etmez."

Gülüyorum. "Muhtemelen beş bin dolarlık bir bisiklet. Ya kaza yaparsam?"

"Muhtemelen on bin dolarlık bir bisiklet. Kaza yaparsan seni kovar ve yeni bir hizmetçi tutar. Oh, dur. Hayır, yapmaz, çünkü bu işi kabul edecek tek kişi sensin."

Ona hızlıca yan gözle bakarak sııttım.

"Bir gün, on bin dolarlık bisikletler satın alabilecek kadar çok para, senin ve Blair'in olacak. Bunu anladın mı?" diye soruyorum.

"Benimmiş gibi hissetmeyeceğim. Evlilik öncesi anlaşma imzalayacağım." "Oh, bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Evlilik sözleşmesi mi? Hayır." Omuzlarını silkiyor. "Ben minimalistim. Blair ile tanıştıgımda, ailesinin bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum. San Francisco'da küçük bir dairede yaşıyordu. Arabası yoktu, toplu taşıma kullanıyordu ve kıyafetlerinin çoğunu ikinci el mağazalardan alıyordu. Sanat eserleri satılmaya başladığında, güzel bir araba satın aldı ve ayakkabı ve çantalara para harcadı, ama hepsini kendi parasıyla satın aldı. Buna saygı duydum."

"Ayakları yere basıyor. Özel jetiniz varken bunu yapmak zor."

O da "Evet" diye mırıldanıyor.

Daha fazla konuşmaya başlıyorum, ama sözler ağzımdan çıkmadan duruyorum. Murphy yüzüne çarpan esintiden memnun görünüyor, açık pencereden dışarı bakıyor ve bu beni de mutlu ediyor. Vietnam restoranına vardığımızda, Murphy emniyet kemerini çözmeden önce bana bakıyor.

"Ne?"

Yavaşça başını sallar. "Hiçbir şey."

İçeri girip, tezgahdan sandviçlerimizi sipariş ettikten sonra, pencere kenarında bir masa bulup ögle yemeğimizi yiyoruz.

"En iyi sandviçler Minneapolis'te Minneapolis'te
diyor diyor diyor."

"Elbette." Ağzımı peçeteyle silerek başımı sallıyorum. "Blair'i buraya getirdin mi?"

"Tabii ki." Bana bakıyor, sanki bir sırrı varmış gibi.

Bana bakmadığım zamanlarda bile bakışlarının ağırlığı konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Blair'le San Francisco'da tanıştığını söylemiştin. Minneapolis'ten ayrılmana ne sebep oldu? Ve onun da buradan olması ne kadar tuhaf?"

"Tesadüftü. Ona göre kaderdi." Gülümser. "Ve şirketimin merkezi San Francisco'da. Uzaktan çalışabilirim, ama bir değişiklik iyi olur diye düşündüm. Yüz yüze toplantılar yapmak güzeldi."

"New York seni daha da uzaklara götürecektir. Orada yaşamayı dört gözle bekliyor musun?"

"İyi soru." Gözleri uzaklara dalmış bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. "Minnesota'dan ayrılmak hiç kolay değil. Ama bazen yeni bir hayata başlamanın ilk adımı... taşınmaktır."

Dikkatini bana çevirdiğinde, ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu iyi bir tavsiye."

"Hayır." Homurdanır. "Bu bir tavsiye değil."

Evlilik eşiğinde ve bunun getireceği tüm mutluluğun eşiğinde. Ama ben sadece işkence gören bir ruh görüyorum. Bunu ona ben mi yaptım?

Masadan uzanıp elini sıkmak ve yaptığım her şey için, ama en çok da yapmadığım tek şey için özür dilemek istiyorum.

"Callen'ın gelecekteki kocan olduğunu düşünüyor musun?" Sorusu düşüncelerimi karıştırıyor.

"Uh..." Parmak ucumu masadaki bir kırıntıya bastırarak, hiç düşünmediğim bir sorunun cevabını formüle ederken tüm dikkatimi ona veriyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, daha fazla açıklama yapma niyetiyle, ama başka bir şey yok. En azından Murphy'ye verebileceğim bir şey yok.

"Rahat davranıyorsun, ha?"

"Bütün hayatımı rahat tutuyorum."

Alnının ortasındaki küçük bir kas seğiriyor, sanki tepkisini gizlemeye çalışıyormuş gibi. Aramızdaki her şey bir maske.

Murphy boğazını temizliyor. "Hunter'ın ev işlerini ne kadar süre yapmayı düşünüyorsun?"

"Oh," derim dramatik bir şekilde. "İşte bu, hayatımda uzun süre devam edebilecek tek ilişki."

Yüzündeki gülümseme, istemeden orada gibi görünüyor.

"Yarın ne yapacağım bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

"Bugün buradayım."

"Ama?"

Kafamı sallıyorum. "Ama yok. Nokta yok. Yıldız işareti yok. Bugün buradayım. Nokta."

Yirmi Yedinci Bölüm

Murphy

*Aşk kalbini kırmazsa, belki de gerçek
aşk değildir.*

Sekiz Yıl Önce...

o bana geri dönmek istediğini söyledi. Yine de, seviştiğimizde, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi yoğun ve çaresizce seviştik.

Son teslim tarihleri canı cehenneme. Son günlerimizi yatakta ya da mutfakta geçirdik, yatak odasına dönmeden önce enerji toplamak için yemek yaptık.

"Murphy," diye fısıldadı, ben onun iç uyluklarını öperken eliyle saçımı avuçlayarak.

"Bana geri dön," diye mırıldandım, ağzımla onu tadarken göğsüne uzandım.

Göğsü sert ve düzensiz nefeslerle inip kalkarken, kalçalarını yataktan kaldırdı. Gözlerini kapattığında, bir damla gözyaşı süzüldü. Bu ilk değildi ve son olmayacağını da biliyordum. Bilmediğim şey ise bunların sebebiydi.

Vücuduna tırmanıp, benim olmayan bir şeyi sahiplenirmişçesine içine girdiğimde, o nefesini tuttu. Ve bu konuda hiçbir belirsizlik yoktu. Alice benim *değildi*.

Aramızda gerçek olan tek şey, kaçınılmaz yıkımdı.

"Seni seviyorum," dedim, zor nefes alıp vererek, sonra onu öptüm.

Parmaklarını kıvırdı, tırnakları etime batarken, başını çevirip öpücüğü kesmek için. "Yapma," dedi, her itişte göz kapakları daha ağırca kırışıyordu. "Şimdi beni sevme. Ben senin olduğumda sev beni."

Tanrım, keşke o da benim bunu ne kadar çok istediğimi, ne kadar sık hayal ettiğimi bilseydi, sadece onun içindeyken değil. Her odaya girdiğimde, sanki ben onun ciğerlerini besleyen hava gibi, gülümser ve duyulabilir bir nefes alırdı. Bu çok ince, samimi bir hareketti.

Ve sonra bedenlerimiz birbirini aradığı zamanlar da vardı.

Gölün etrafında yürürken, sadece elimi tutmakla kalmaz, koluma sarılırdı. Yemek sırasında, ayağını benimkine değene kadar uzatarak komik veya sevimli bir şey söylerdi. Sonra ben de diğer ayağımı onun ayağına koyardım, sanki birbirimize dokunmaktan vazgeçemiyormuşuz gibi.

"Ne olursa olsun, dayanabilirim," dedim, yüksekten inerken çıplak vücudu benimkine sarılmış halde.

"Bir orgazm daha mı?" diye sordu sersemlemiş bir sesle, başını biraz çevirip göğsümü öptü. "Oldukça yorgunum. Birkaç saat sonra beni uyandır."

Beni ona çeken aynı mizah, şakacı tek cümlelik espriler, artık bana neşe vermiyordu. Her espri, beni güvenli bir mesafede tutmak için karnıma atılmış bir tekme gibi geliyordu.

Ertesi sabah, ayrılmadan önceki gün, ona yatakta kahvaltı getirdim.

"Bu riskli," dedi, bir tarafa, sonra diğer tarafa uzanarak esnedi, sonra başlığa yaslanarak oturdu ve çıplak vücudunu benim tişörtümle örttü.

"Neden?" diye sordum, tepsiyi önüne koyarken. "Çünkü yemek yapıp yapamayacağını bilmiyorum."

"Hâlâ pedestalden düşme tehlikesi var mı? Yüz orgazm sonra... gerçekten mi?"

"Yüz mü?" Kayısı reçelli tosttan bir ısırık alırken kıkırdadı.

"Yüzüm o muhteşem bacaklarının arasında o kadar çok zaman geçirdi ki, amın benden kira isteyebilir."

Yavaşça çiğnerken kızardı. "Bu reçel muhteşem ."

"Çiftçi pazarından aldım. Yarın gideceğin için bugün gitmeliyiz," dedim, sesime kederin sızmasına izin vermeden.

"Bu gece bir randevuya çıkmalıyız."

"Randevuya mı?" Yatağa uzandım, başımı bacaklarına dayadım.

Alice sıırttı. "Harika bir şey." "Bowling gibi mi?"

Yutkunurken parmaklarını dudaklarına bastırarak kıkırdadı. "Çok yakındın, Murph. Çok yakındın. Sonra tek bir kelimeyle, kaidenden yuvarlandın."

"Bowling mi? Bowling'i sevmiyor musun?" Dirseklerimin üzerine yaslandım.

"Bowling'i sevmediğim fikrine neden bu kadar heyecanlandın?"

"Çünkü sevmiyorsan, bu demektir ki iyi değilsin. Bowling oynamaya gidiyoruz. Kaideden siktir et."

"Belki de o kadar iyiyim ki, çok kolay ve bu yüzden sıkıcı geliyor. Ya da şimdiye kadarki en sıradan randevu gibi geliyor."

Kafamı salladım. "Olmaz. Akşam yemeği ve sinema, şimdiye kadarki en sıradan ve sıkıcı randevu. Bowling iyi bir seçim. Ve şanslıysak, vardığımızda birinin az önce iade ettiği sıcak bir çift ayakkabı buluruz."

O güldü. "Senin bekar olduğuna inanamıyorum. Sıcak bowling ayakkabıları kadar bir kızı etkileyen başka bir şey yok. Ve randevumuz için giyinmek istiyorum."

"Bowling ayakkabıları takım elbiseyle çok yakışır." Zamanımızın sona ermesinden çok korkuyordum, bu yüzden her gülümsemesini zihnimde fotoğrafladım ve zihnimin onun kahkahanın sesini hatırlamasını umdum.

"O bakış ne?" diye sordu kahvesinden bir yudum almadan önce. "Daha önce başın döndü mü?"

Yutkundu ve pek inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle cevap verdi. "Neyden önce? Sıcak bowling ayakkabılarından mı? Komşunun önünde seks yapmaktan mı?"

"Benden önce," dedim.

Elini titreyerek bardağı tepsiye geri koydu ve boğazını temizledi. "Bowlingde seni yenersem ağlayacak mısın... elbiseyle?"

Titrek elini elimde tutup sıktım. Gözleri yaşlarla doldu, ama gergin bir kahkaha atarak gözyaşlarını tuttu. Acısı hissedilebilirdi ve ben onu ortadan kaldırmak istedim.

"Neden her şeyde bu kadar iyisin?"

Omuz silkti, burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. "Çabuk öğrenirim. İyi genlerim var. Şanslıyım. Bilmiyorum."

"Eh, ağlayabilirim," dedim. "Ama bu, incinmiş egomdan dolayı olmayacak."

Gözlerini kaçırdı ve hızla gözyaşlarını sildi. "Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

"Neyi yapmayayım?" Tepsiyi bir kenara koyup onu kollarıma aldım, boynunu öperken ona sarıldım. "Seni istemek mi? Seni özlemek mi? Seni sevmek mi?"

Alice tekrar burnunu çekti, sonra kollarımda dönerek avuçlarını yanaklarıma bastırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Bugün buradayım. O yüzden bana her zamanki gibi bak ve söyle..." Sesi kırıldı.

"Merhaba," dedim.

Onu öperken gözlerini kapattı. Belki o gerçek değildi, ama acı gerçektir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Alice

Gerçek bekleyebilir, ama sonsuza kadar değil.

"Vera'nın bisikletini sürmemin iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum, Bay Morrison'ı kontrol ettikten sonra garaja inen merdivenlerde.

"Bence kabul edilebilir bir fikir. Ona mesaj atmamı ister misin?"

"Hayır. Bay Morrison'ın yatağının yanında oturup, hapşırması ihtimaline karşı bir kutu mendil tutmak yerine bisiklete bindiğimi bilmesini istemiyorum."

Murphy gülüyor. "Bu görüntü beni çok güldürdü."

Gizli kitap raflarının arkasındaki kapıya doğru ilerlerken, iki şeritli bowling salonuna bakıyorum.

"Bowling oynar mısın?"

diye sorar. "Hayır," derim.

Murphy durur ve ben neredeyse ona çarpıyorum. Gözlerini kısar. "Gerçekten mi? Kim bowling oynamaz ki?"

Kendimi işaret ediyorum. "Tabii ki ben, az önce söyledim ya."

Başını yana eğiyor. "Sana öğretmemi ister misin?" "Bisiklet sürmeye gidiyoruz."

"İkisini de yapabiliriz."

Gözlerimi deviriyorum. "İşin yok mu?"

"Senin yok mu?" Dudaklarını bükerek gülümsemesini saklamaya çalışır. "Bir tur." Beni geçip pistlere doğru yürür, mavi bir bowling topu alır ve bana uzatır. "Başparmağın büyük deliğe, orta ve yüzük parmakların küçük deliklere girer."

Topu almadan önce birkaç saniye ona bakarım. "Bowling oynamadığımı söyledim. Hiç bowling topu tutmadığımı söylemedim."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Çok yardımcı," diye mırıldanıyorum, topu havaya kaldırıp birkaç adım attıktan sonra bırakıyorum. Top birkaç metre yuvarlandıktan sonra oluklara doğru sapıyor. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Söylemiştim."

Kollarını kavuşturur, kaşları karışır. "Tekrar dene."

İç çekerim. "Peki." Top geri geldiğinde, hizaya girer, birkaç adım atar ve topu bırakırım. Bu sefer, top pinlere daha yakın bir yere gider, ama yine de oluğa düşer. "Bisiklete binmeye hazır mısın?"

Murphy puan defterinden kalemi alır ve bana atar.

Onu yakaladım. "Ne yapıyorsun?"

"Onu sağ elinle yakaladın."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp omuz silkiyorum.

"Bu, senin sağ elini kullandığın anlamına gelir. Yine de, sol elinle bowling oynadın."

Kalemi masanın üzerine koydum. "Gidelim. Yetişkin bir adamın ağlamasını izlemektense on bin dolarlık bisikleti mahvetmeyi tercih ederim."

"Ah, Alice." Elini kalbine koyarak geriye doğru sendeleyerek inledi. "Bu çok acımasızca."

"Sen kanıtlıyorsun benim kanıtlıyorsun."

Gülüyorum gülüyorum,yola garaja garaja doğru giderken o da beni takip ediyor.

Bisikletlerle iki gölün etrafında ve büyüleyici ve sakın mahallelerde tarihi evlerin sıralandığı ağaçlıklı caddelerde dolaşıyoruz.

mahallelerde bisikletle dolaşıyoruz. Sonra Uptown District'te dondurma yemek için duruyoruz.

"Bu tuhaf," diyorum, piknik masasında kaselerden çift top dondurma yerken.

O, karamelli cevizli dondurmayı kaşığıyla ağzına bir kaşık daha atıyor. "Nesi tuhaf?"

"Eğer sen benim nişanlımsan ve ailenin ev hanımıyla öğle yemeğine çıktığını, ardından da dondurma molası verdiği bir bisiklet turuna çıktığını öğrenirsem, bu durumdan hiç hoşnut olmazdım."

"Neden mükemmel bir günü mahvetmek zorundasın ki..." Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Neyinle? Gerçekle mi?"

"Gerçekle mi?" Murphy güldü. "Bugün gerçeği mi keşfediyoruz?"

Dondurmamın son lokmasını alıp kaseyi ve kaşığı çöpe atıyorum. "*Doğrusu*, geri dönüp Bay Morrison'ı kontrol etmem gerekiyor." Bisikletlere doğru yürüyorum, sonra kaskımı takıyorum.

"Bunu daha ne kadar yapabilirim bilmiyorum," diyor, peşimden gelerek.

"Ev o kadar da uzak değil. Arabamla gelip seni ve bisikletini almamı ister misin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Emin değilim." O bisikletine binmeden önce, endişeyle kalbim hızla atıyor. O ve Blair San Francisco'dan geldikleri gün işimi bırakmalıydım. Bacaklarım yanıyor, ama ondan önde kalmak için pedal çevirmeye devam ediyorum.

Eve varır varmaz, yer altı garajının şifresini giriyorum.

"Alice, dur."

"Bay Morrison'ı kontrol etmem gerekiyor. Dondurma için teşekkürler." Garaja iniyorum, bisikleti kaskıyla birlikte rafın yanına bırakıyorum ve kapıya doğru hızlıca yürüyorum.

"Bunların hiçbiri gerçek miydi?"

Kapı koluna uzanırken adımlarım sendeliyor.

"Ve eğer bana neyden bahsettiğimi bilmediğini söylersen, sana inanmam. Çünkü haklısın... Başka bir kadınla nişanlıyken *ev hanımını* öğle yemeğine ve dondurma yemek için bisiklet turuna asla götürmezdim. Ama sen benim için öyle biri değilsin. Bowling ve cornhole'da beni yenebileceğini biliyorum. Berbat bir dansçı olduğunu biliyorum ve Vera kahvemi nasıl içtiğimi hiç bilmiyor. Bu işi gerçekten sevdiğini biliyorum çünkü yemek yapmayı seviyorsun ve şefkatli bir ruhun var. Bugün sandviçleri nereden alacağımızı sana hiç söylemedim, ama sen hafızandan oraya gittin. Ama senin hakkında bildiğim tüm şeyler artık önemli değil çünkü geceleri uykumu kaçıran tek şey, senin hakkında bilmediğim tek şey. Alice," sesi çatallanır. "*Bekledim.*"

Bu anı hayal etmişim, ama doğru kelimeleri hiç hayal etmemişim. Ve tıpkı zihnimde canlandırdığım gibi, söyleyecek söz bulamıyorum. Her şey acıtıyor. Gözlerimi kapatsam da gözyaşlarım durmuyor, ben de tek tek silip duruyorum. Ama ona bakamıyorum. Şu anda bakamıyorum.

Telefonu çalıyor ve o sesi kapatıyor.

Birkaç saniye sonra tekrar çalıyor.

"Bebeğim, seni sonra arayabilir miyim?"

Titrek bir nefes alıyorum.

"Şu anda bir işim var." Kapıyı açtım.

"Baban değil. Hayır, ben sadece..."

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, merdivenleri koşarak çıkıyorum, arka kapıdan çıkıp doğrudan misafir evine gidiyorum.

"İşte buradasın," der Callen, tezgahımın yanındaki bar taburesinden kayarak.

Nefesim kesilir.

"Alice, ne oldu?"

Kafamı yarım düzine kez sallıyorum. "Hiçbir şey. Yani, hiçbir şey."

Beni kucaklayarak sarılır. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

Onun kollarında kendimi bırakmak çok cazip geliyor, ama o zaman hiçbir şey olamaz.

"Koşuyordum ve bir köpek beni kovaladı. Korkuttum. Sonra sahibi onu geri çağırdı. Sorun yok. Ben iyiyim." Yalan söylemek midemi bulandırıyor. Anlatılmamış gerçekleri idare etmek, sonunda boynuma dolanıp bir ilmek haline gelecek yalanlar uydurmaktan daha kolay.

"Kahretsin. İyi olduğuna sevindim." Kafamın yanına bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeğine çıkabilir miyiz diye umuyordum. Yarın şehirden ayrılıyorum. Aç mısın?"

Hiç aç değilim ama yine de başımı sallıyorum. "Hızlıca duş alayım." Başımı eğip burnumu silerken yanından geçiyorum.

"Yardım ister misin?"

Burnumu çekip zorla gülümsüyorum. "Yardım edersen akşam yemeğine yetişemeyiz. Çabuk olacağım."

Banyo kapısının arkasına güvenli bir şekilde geçince, vantilatörü ve suyu açıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa giriyorum. Ağzımı bir bezle kapatıp duş duvarına kayarken hıçkırıklarım serbest kalıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Murphy

Güven gerçekçi değildir.

Aptal insanlar kontrolün kendilerinde olduğunu iddia etmek için kullanırlar.

Sekiz Yıl Önce...

RESMİ OLARAK KARAR VERİLMİŞTİ. Alice'in ayrılmasından önceki gece, onu ilk randevumuza çıkardım. Bu özel günü kutlamak için lüks bir Japon restoranında rezervasyon yaptırdım. Büyükbabamın cenazesindeki görünüşümü beğenmiş gibi görüldüğü için takım elbise ve kravat giydim.

Kolonya.

Mükemmel saçlar.

Ve küçük bir pembe dahlias buketi.

Arka kapı yerine ön kapıyı çaldım ve o yavaşça kapıyı açtı.

"Bu kapıya ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesini tutmadan önce, sonra ona çiçekleri uzattığımda gülümsemesi genişledi. "Murphy," diye fısıldadı, gözlerindeki duyguyu gizleyemedi kenara çekilip beni içeri aldı. "Çok güzeller." Buketi aldı ve beni öptü.

Ellerimi ipek kimono bornozunun üzerinde gezdirerek, onu arkadan tuttum. "Bunun altında ne var?"

Kafasını sallayarak elimden kurtuldu. "Sonra öğrenirsin. Elbiseyi ve ayakkabılarımı giyeyim."

"Bu randevuyu yeniden düşünüyorum."

Alice yatak odasından güldü. "Bowling hariç, *tek* düşündüğüm şey bu randevuydu. O kısmı kesinlikle yeniden düşünmelisin."

Onun coşkusu ve mizahı sinirlerimi yatıştırdı. Tek düşündüğüm, ertesi gün geri döneceğine dair bir sözden başka hiçbir şey bırakmadan beni terk edeceği idi.

Önü düğmeli, ince askılı siyah mini elbisesiyle yatak odasından çıktığında, gerginliğim yeniden tüm gücüyle geri döndü. Onun gitmesini istemiyordum. Onu bir daha görememe riski çok acı vericiydi.

"Sözlerim tükendi."

Yanakları pembeleşti. "Ben de bunu amaçlıyordum."

Kolumu uzattım. "Gidelim mi?"

O da kolumu tuttu. "Gidelim."

Sıcak tutan kiralık kıyafetler giyerek bowling oynadık ve beklendiği gibi o kazandı. Umurumda değildi. Asla unutmayacağımı bildiğim şey, onun kahkahası ve strike yaptıktan sonra omuz silkip aldırış etmemesiydi. İki turdan sonra akşam yemeğine gittik.

Restoran, şehrin muhteşem manzarasına sahip bir banka binasının otuz beşinci katındaydı.

"Yemeğin benim aşk dilim olduğunu biliyorsun. Ve şu anda orgazm olabilirim," dedi garson masamızı sanat eseri gibi görünen Japon yemekleriyle doldurduktan sonra.

Negroni'mi yudumladım. "*Şimdi* orgazm olmak ister misin?"

Bakışlarım, seve seve onun tarafına kayıp elbisesini bacaklarından yukarı çekip elimle arasına girmek istediğimi söylüyordu.

Koltukta kıpırdanarak kırmızı dudaklarını ıslattı ve başını salladı. "Ama beklemek istiyorum. Böylesi daha eğlenceli."

"Yani, sabırsızlıktan düğmelerini açamayıp elbiseni yırtıp atana kadar beklemek mi demek istiyorsun?"

Çubuklarıyla nigiri'yi tuttu ve dudaklarıma doğru kaldırdı. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Neden ona gerçek bir randevu teklif etmek için bu kadar uzun süre bekledim? Onun flörtöz gülümsemelerine ve başını geriye atıp elini göğsüne koyarak attığı dizginlenemeyen kahkahalarına doyamıyordum.

"Somurtma bayım," dedi akşam yemeğinin ortasında, ben çatalımı tabağımın kenarına vururken.

Ona baktım. "Somurtmuyorum. Ben..."

"Somurtuyorsun." İkimiz için de yeterince gülümsedi.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Numarana bile sahip değilim." Yeni bir kişi ekledim ve telefonumu masanın üzerinden ona doğru kaydardım.

Alice ona baktı. "Beni beklediğini sanıyordum?" "Bekliyorum. Bu, telefon numaranı alamayacağım anlamına mı geliyor?"

Telefonuma bakmaya devam etti. "Döndüğümde numaralarımızı paylaşıyoruz. Güven bana."

Yüzündeki endişe ifadesini birkaç saniye inceledikten sonra, telefonumu ondan uzaklaştırıp cebime geri koydum. "Geri dönmeyecekmişsin gibi geliyor."

"Tatlı alacak mıyız? Lütfen evet de."

Tatlı mı? İştahım kaçmıştı. Nasıl tatlıyı düşünebilirdi ki?

Sadece bir aktrisin yapabileceği gibi, Alice yüzüne bir gülümseme takındı ve yemeğin geri kalanını anlamsız sohbetlerle doldurdu. Her şeyin yolunda gideceğini iddia etmek konusunda onun kadar kararlı değildim, ama yine de yarım yamalak bir çaba gösterdim.

"Dans etmeye gitmeliyiz," dedi, otoparkta arabaya doğru yürürken koluma sarılırken.

"Düşünmek bile ayak parmaklarımı ağrıttıyor."

Kıkırdadı. "Kendine biraz daha güven. Bana dans etmeyi sen öğrettin."

Arabayı açtım. "Sana sallanmayı öğrettim, böylece ayak parmaklarımı çok fazla ezmeyeceksin."

"Ben de öyle dedim. Bana dans etmeyi sen öğrettin."

Somurtmak yerine gülümsemeye çalıştım, ama lanet olası saat tik tak etmeye devam ediyordu. Dans etmek bunu değiştirmeyecekti. Ve o noktada, sadece onunla birlikte yatağa girip, bana her şeyi anlatması için ikna etmek ya da beni de yanında götürmesi için ikna etmek istedim — onun geri döneceğine körü körüne inanmaktan daha fazlasını. O kadar dindar değildim ki, bu beni rahatlatmazdı.

"Yağmur yağacağı tahmin ediliyordu, bilmiyordum," dedi, arabayı sokağa sürdüğümüzde ve damlalar ön cama sıçradığında.

"Ben de bilmiyordum." Silecekleri çalıştırdım.

Birlikte geçirdiğimiz son saatlerin ciddiyeti, bize söyleyecek hiçbir şey bırakmamış gibiydi. Birkaç kez konuşmak için ağzımı açtım, ama her seferinde doğru kelimeleri bulamadığım için hemen kapattım.

Nehir üzerindeki köprüye yaklaşırken, yolda bir şey gördüm ve hızımı düşürdüm. Arabamın suda kaymaya başladığını fark edince, frenleri bıraktım. Yine de araba biraz yana kaydı ve Alice kontrolünü kaybetti.

"Hayır!" Direksiyona atladı.

"Ne yapıyorsun?" Bizi setin aşağısına veya suya sürmeden önce onu itmeye çalıştım. Her şey kontrolüm altındaydı. Paniklemeye gerek yoktu.

Arabayı yolun kenarına durdurmadan önce, kemerini çözüp kapısını açtı.

"Ne yapıyorsun..."

Ona uzandım, ama ben tamamen durmadan önce o yuvarlanarak uzaklaştı.

"Alice!" diye bağırdım, arabayı *park* konumuna getirip, o setin aşağısına kıçının üzerinde kayarken peşinden koştum.

"Chris!" diye bağırdı defalarca, sonra suya daldı.

Otuzuncu Bölüm

Murphy

Aşık olmak, aşktan vazgeçmekten çok daha kolaydır.

Yapılmış olanı geri alamam. Alice bunu biliyor.

Şimdi ne olacak?

Kahve kokusunu alır almaz, onun mutfakta kahvaltı hazırladığını anlarım. Sıcak ahşap zemin, adımlarımın sesini gıcırdamadan emer.

Yemek odasına vardığımda, Hunter boğazını temizler ve burnunun ucundaki gözlüklerinden telefonuna bakarak başını kaldırır. "Günaydın," der.

"Günaydın. Nasılsın?" Masanın karşı ucuna oturuyorum.

"Çok daha iyiyim. Alice mürver öksürük şurubu yaptı ve yatmadan önce bana bir doz verdi."

Dün gece eve geldiğini duymadım, ama bunu söylemeden önce Alice kahvesini getirir, altın kenarlı fincanına dikkatlice döker ve bana hızlıca gülümser.

"Kahve ister misin Murphy?" diye sorar.

Nasıl dün olanlar hiç olmamış gibi bana bakabilir?

Onu izlerim, pes etmesini beklerim, ama pes etmez.
Ben de yavaşça başımı salladım. "Teşekkürler."

Önüme bir fincan ve fincan tabağı daha koyup doldurur.

"Bu sabah Vera ile konuştum, kadınlar çok eğleniyorlar gibi görünüyor. Bence country kulübüne gidip on sekiz delik golf oynayıp öğleden sonrasını içki içerek geçirmeliyiz. Akşamüstü havai fişek gösterisi olacak."

Hunter'ın önerisi havada asılı kalırken, ben sessizce Alice'e bana tekrar bakması için yalvarıyorum, ama o sanki vicdanının ağırlığı yokmuş gibi dönüp mutfağa geri süzülüyor.

"Otuz yıllık evlilik yap, sen de bir Alice sahibi olabilirsin."
Hunter, Alice'i izlediğimi fark edince sırtarak diyor.

"Teklifin için teşekkürler," diyorum, Alice hakkındaki yorumunu görmezden gelerek, "ama Blair dönmeden önce işlerimi halletmem lazım."

"Dün işlerini hallettiğini sanıyordum."

Kahvemi yudumlarken biraz zaman kazanmaya çalışıyorum.
"Maalesef, bir gün yetmedi."

"Tamam. Sana bir gün müsaade ederim ama akşam yemeğinde country kulübünde buluşalım."

Bu bir soru değil, bir talep gibi geldiği için başımı sallıyorum.

Hunter'ın telefonu çaldı ve ekrana gözlerini kısarak baktıktan sonra "Ne var şimdi?" diye mırıldandı.

O telefonu cevaplarken, ben de bunu bahane ederek mutfağa geçiyorum.

Alice, vazoya çiçekleri yerleştirirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kahvaltı için bir şey ister misin?"

Sırtımı adaya yaslayıp ellerimi tezgahın kenarına koyuyorum.

Cevap vermediğimde, bana ikinci kez bakar. Bu sefer ellerini durdurur.

"On dört ay boyunca akıl hastanesindeydim," diyor, tekrar vazoya dönerek, başka bir çiçek sapını kesip aranjmana ekliyor.
"TSSB. Depresyon. Şiddetli anksiyete. İntihar düşünceleri. Ama o geçmişte kaldı. Şimdi ise şimdiki zaman."

Bazen hayat berbat olur, bazen olmaz. Seni görmek güzel. Senin iyi bir yerde olduğunu görmek daha da güzel."

Atılan sapları küçük kovaya yığar ve ellerini önünde kavuşturarak döner. "Ben de iyi bir yerdeyim."

Tanrım.

Fiziksel tepkim sıkı sıkıya kapalı dişlerimin arkasında gizli kalıyor. On dört ay boyunca akıl hastanesinde mi yatmış? Ne oluyor ya? Ve şimdi iyi, ve sözde ben de iyiyim? Bu kadar mı?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Üzgünüm," diye fısıldıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve konuyu kendime çekmek istemiyorum, ama içimde bir sürü duygu ve soru var ve bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir süre durakladıktan sonra, sanki daha fazla konuşmamı bekliyormuş gibi, yavaşça başını salladı. "Teşekkürler. Ben de üzgünüm." Bir saniye boyunca gözlerini yere indirdi, ama sonra fırın zamanlayıcısı çaldı.

İki elimle saçlarımı tararken yemek odasına geri döndüm. Hunter bana baktığında, sahte bir gülümsemeyle acımı gizledim. Berbat durumdayım.

Sekiz yıldır Alice'i düşündüm. Onu tekrar göreceğimi sadece rüyalarımda hayal ettim. Şimdi burada, çamaşır yıkarken domatesleri konserve yapıyor ve soğanları turşuya çeviriyor. Ben ise yatak odasında saklanıp işlerimi yetiştirmeye çalışıyorum, ama kafam allak bullak.

Sekiz yıl geçti ve işte buradayız.

Bu delilik. Hunter kulüpte. Vera ve Blair New York'ta. Aynı çatı altında *sadece* ikimiz varız ve ben kendimi rehin gibi hissediyorum, ağzım tıkanmış, konuşamıyorum, tüm detayları öğrenmekten korkuyorum, ama aynı zamanda bilmemekten de korkuyorum. Sandalyeye yaslanıp ekranımda yanıp sönen imleci

ekranımda yanıp sönen imleci izliyorum. Sonra pencerenin dışındaki besleyiciden nektar alan sinekkuşuna odaklanıyorum.

Kuş uçup gittikten sonra, bir kağıt parçası yuvarlayıp odanın diğer ucundaki Blair'in sarı deri çantasına fırlatıyorum. Çantanın içine giriyor, ben de tekrar deniyorum. Ama bir iki dakikadan fazla hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bir şey yere vuruyor ve bakışlarım açık kapıya ve birdenbire ortaya çıkan kurabiye ve süt dolu tabağa kayıyor. Sandalyemden ağır ağır kalkıp köşeyi gözetliyorum. Alice tam ters yönde sallanarak yürüyor, pembe elbisesi dizlerinin hemen altına kadar uzanıyor ve kama topuklu ayakkabıları baldırlarını her zamankinden daha seksi gösteriyor.

"Yalnız başına atıştırmayı reddediyorum," diyorum.

O durur. "Yalnız değilsin. İşin var."

Kendimi zayıf ve erkeksilikten yoksun hissediyorum. Cesur olmaktan çok uzak. Chris'in kim olduğunu veya kim olduğunu bilmek istiyorum. Neden suda kaymadan sonra iyileşmesi on dört ay sürdü? Bu Chris denen kişi değilse, suda ne vardı? Beni bulmaya mı çalıştı?

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum.

Alice dönüyor. "Kullanım kılavuzları yazmayı bilmiyorum."

"Dün geceyi unutmak için yardıma ihtiyacım var."

Önlüğünü düzelterip ellerini önlüğün ön kısmına koydu. "Evleniyorsun. Bence bu, hayatına devam etmek olarak kabul edilir."

Kurabiye ve süt tabağını alıyorum. "Haklısın. Sanırım unutmak için yardıma ihtiyacım var."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Murphy..."

"Ben sadece" —kafam sallıyorum—"Sadece bazı boşlukların doldurulmasına ihtiyacım var çünkü sekiz yıldır bunu anlamaya çalışıyorum. Buna kapanış ya da başka bir şey deyin, ama tam olarak neyi bırakacağımı bilmeden bunu unutamam."

Yanağının içini ısırır.

"Sana stres yaratmak ya da acı hatıraları canlandırmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Eğer bu çok fazla bir istekse, o zaman..."

"Değil," diye mırıldanıyor. "Sadece ihtiyacından fazlası. Sanırım sana çok fazla yük olmadan nasıl yardım edebileceğime karar vermeye çalışıyorum."

Ona doğru yürüdüm, bir kurabiyeyi süte batırıp bir ısırık aldım. Bu, onun kaşlarını yumuşattı. "Bana verebileceğin hiçbir şey fazla değildir." Kurabiyeyi tekrar süte batırıp, onun ağzına uzattım.

Süt önlüğüne damlar ve o lekeyi inceler, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakar.

Gülmeme engel olmaya çalışarak burnumdan soluyorum.

"Oops."

Bir ısırık alır ve çenesine damlar, ben de başparmağımla silerim. Bir saniye kaskatı kesilir, sonra yavaşça çiğner ve yutar.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

Bir adım geri atar. "Blair..."

Kafamı sallarım. "Yapma. Onu sevebilir ve seni özleyebilirim. İki şey aynı anda doğru olabilir. Keder ölmez. Sadece yeni bir gerçeklikle bir arada yaşamayı öğrenir. Aslında," kurabiyeden bir ısırık daha alırım, "sadece ikimiz varken Blair ya da adı her neyse ondan bahsetmeyelim."

Burnunu kırıştırır. "Adı Cal..."

"Şşş." Kafamı sallarım. "Hayır. Sadece sen ve ben varız. Kurabiyeler. Süt. Yazılacak kılavuzlar. Konserve yapılacak domatesler. Ve Hunter'ın çizgili iç çamaşırlarını katlamak."

Kıkırdaması göğsüme ulaşır ve kalbimi sıkıştırır. "Külotunda lekeler yok. Olsa bile, senin bunu bilmen tuhaf olurdu."

"O adam, egzoz sorunu olan otuz yıllık bir kamyonetten daha fazla osuruyor."

"Öyle değil." Gözlerini devirip mutfağa geri dönüyor.

Onu takip ediyorum. "Öyle, ama senin önünde değil. Onun bir beyefendi olmadığını hiç söylemedim. Sen kapıdan çıkana kadar kendini tutar, sonra patlar."

Alice, domates ve soğan dolu kapalı kavanozlara tarih etiketlerini yapıştırmayı bitirirken kahkahalarla titriyor. "Sen

fantezimi mahvediyorsun."

"Hayal mi? Ne hayali?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuzlarımı buzdolabına yaslarım. Ona sormak istediğim *o kadar* çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu yüzden, yüzüne bir gülümseme getirecek herhangi bir şey seçiyorum.

"Bay Morrison'ın kendine özgü bir çekiciliği var. Her gün en az yüz kez bacaklarıma baksa da, Vera'nın saçını kulağının arkasına kıvrıp yanağına öpücük kondurmadan önce kulağına 'Seni seviyorum' diye fısıldamasını çok seviyorum. Vera da sanki yıllardır evli değil de haftalardır çıkıyorlarmış gibi her seferinde kızarıyor. Çok tatlı." Markerin kapağını kapatıp bana dönüyor.

Saatime bakıyorum ama saate dikkat etmiyorum. "İşe dönmeden önce kısa bir mola vereceğim. Hadi havuza girelim."

"Olmaz. Çalışma saatlerim devam ediyor." "Kim bilecek ki?"

"Güvenlik kameralarına bakan herkes."

"Kameraları duraklatırız."

Alice alaycı bir şekilde, "Hayır. Hiçbir şeyi durdurmayacağız. Yüzmenin tadını çıkar" der.

"Bana senkronize yüzme hareketlerini hiç göstermediğin için kendimi suçlu hissediyorum."

Kavanozları bölmeli saklama kutusuna koyar. "Senkronize kelimesini araştırırsan, aynı anda iki veya daha fazla şeyin gerçekleşmesi anlamına geldiğini göreceksin. Sonra bir an düşünür ve senkronize yüzmede bireysel bir dal olmamasının bir nedeni olduğunu anlarsın."

"Zekamı mı alay ediyorsun?"

"Hayır. Senin adına utanıyor muyum? Belki."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Senin senkronize yüzme partnerin olacağım."

Kavanozlarla dolu kutuyu tezgahdan kaydırıyor, ben de onu ondan alıp bodrumdaki kök mahzenine götürüyorum, umarım Chris onun senkronize yüzme partneri değildir. Chris erkek miydi, kadın mı?

"Otuz dakika," diyorum ve onu boş rafa koyuyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıp merdivenlerden yukarı çıkıyor. "O zaman saçımı kurutmam gerekecek."

"Saat birden biraz geçiyor. Hunter'la country kulübünde akşam yemeği için buluşacağım, bu yüzden bu gece sekizden sonra eve gelmeyecek. Saçını kurutmak için bolca vaktin var bence."

Çamaşır odasına doğru yönelir ve onu durdurmak için bileğini tutarım. Hissetmemem gereken türlü türlü şeyler hissediyorum. Gözleri bileğimin üzerindeki elime kayar ve sonra yüzüme geçer. "Bu kötü bir fikir."

Sırıttım. "Daha kötüsünü de düşünebilirim."

Otuz Birinci Bölüm

Alice

*Acı kaybolmaz.
Çoğalır, bölünür, dağılır ve hatta bir
süreliğine saklanır.*

Havuzda yarım saatlik bir dalış. Yine de, üç bikiniyi de yarım düzine kez denedim. Murphy, Blair ile evleniyor. Callen ile sevişmekten çok hoşlanıyorum. İşimi seviyorum. Sekiz yıl oldu. Ve hangi bikiniyi giyeceğimi dert etmemem için sayısız neden var.

Havuza vardığımda, o rahatça sırtüstü yüzüyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor. Ve gülümsediğinde, tüm vücudumun kızardığını görmemesi için suya atlıyorum. Cesaretimi kaybetmeden, bir dizi pike, kemer, itme ve bükülme hareketleri yapıyorum.

Murphy, bitirdiğimde yavaşça alkışlayıp ıslık çaldı. Sığ kısma yüzdükten sonra, dramatik bir selam veriyorum. "Kahretsin. Ben de sana senkronize yüzmeye ilgili "

Saçımı geriye tarayıp omzumun üzerinden sıkıştırıyorum. "Tamam. Sıra sende."

"Benim sıram mı?" Başparmağını göğsüne batırır.

Ben başımı sallarım.

"Bana öğretmen gerekiyor." "Az önce öğrettim."

O gülüyor. "Bu öğretmek değil, ama tamam. Sana hareketlerimi göstereceğim. Etkilenmeye hazır ol." Suyu dalıyor ve sıg kısımda amuda kalkıyor, ardından derin kısımda birkaç takla atıyor. Havuzun dibinden iterek, kollarını YMCA'nın su versiyonu gibi açarak havaya fırlıyor.

Bitirdiğinde, ben de coşkulu alkış ve ısıklarla karşılık veriyorum. Köpek gibi başını sallıyor, yüzü ikiye ayrılacakmış gibi sırtıyor.

"Yalan söylemeyeceğim, pratik yapıyordum," diyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp, gözlerini kocaman açarak başımı sallıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kafamı sallıyorum.

Gözlerini kısarak, bir köpekbalığı gibi bana doğru ilerledi. "Alay ediyorsun."

Başımı daha hızlı sallıyorum. "Hayır!" Beni kucaklayıp derin suya attığında göğsümden bir çılgılık kaçıyor. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, kolumu su yüzeyinde gezdirip ona doğru su sıçratıyorum.

O gülerek başını yana çevirir.

Boynumdaki kayışlar tamamen çözülmemiş, ama gevşek, bu yüzden onları ayarlıyor ve yeniden bağlıyorum. "Neredeyse üstümü kaybedecektim."

Murphy, gözlerimiz tekrar buluşmadan önce bakışlarını göğsüme kaydırıyor ve sırtıyor. Bu hem yanlış hem de tanıdık geliyor. Biz kaybolmadık. Çekicilik bitmedi. Sadece bitti. Sanki duygular ve tutku duraklatılmış gibi. O da bunu hissediyor mu? Bu yüzden mi ilerlemek hiçbir yere varamıyormuş gibi geliyor?

"Daha kötü şeyler de olabilir," diyor boğuk bir sesle içimdeki her şeyi eriyen lav gibi eritir.

Bir kalp kaç kez kırılabilir? Benimki sonsuz küçük parçalara ayrılma yeteneğine sahipmiş gibi hissediyorum. Evlilik durumumla bu kadar ilgilenmesinin sebebi, onun iyi bir insan olmasıydı.

Ahlaklı bir adam. Şimdi ben de aynı şeyi hissediyorum, ama onun ilişki durumu sorgulanmıyor. Binlerce dolarlık mekan rezervasyonu, catering hizmeti, canlı müzik grubu ve nefret etmek istediğim ama tam olarak başaramadığım bir kadının parmağındaki büyük elmas yüzükle bu ilişki sağlamlaştırıldı.

Havuzdan çıkıp vücuduma havlu sardığımda gülümsemem kayboluyor. Murphy beni takip ediyor, ben göz teması kurmaktan kaçınırken o da kurulanıyor. Dikkatimi çekmek için tam önüme çıktığında, cesaretimi toplayıp başımı kaldırıncaya kadar çıplak ayaklarımı izliyorum.

Gözlerindeki o bakışı tanıyorum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Beni öpecek. Ve ben ona izin vermek istiyorum. Dudaklarını ıslatıp benimkilere bakarken, ben başka bir şey öneriyorum.

"Nişanlıydım."

Gözleri yukarı
kalkar.

"O öldü." Bu iki kelimenin derin yaraları deşmeyeceği bir gün gelecek mi, bilmiyorum. "Bir ay sonra, Minneapolis'te iki haftalığına sevimli bir ev kiraladım."

Murphy sertçe yutkunurken kaşları çatıldı.

"İki hafta boyunca, her şeyin sadece kötü bir rüya olduğunu varsaydım. Aslında, onun hiç var olmamış gibi davrandım. Çünkü hiç var olmamış insanlar kalbini kıramazlar." Gözlerim yaşlarla doldu ve titrek bir nefes aldım. "Sonra *en iyi* kaçış yolu olan bir adamla tanıştım." Duygularım serbest kalmadan önce gözlerimi silerek gülümsedim. "Komik ve seksi biriydi."

Murphy acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ve biraz utangaçtı, ama önemli anlarda kendine güveniyordu. Dışa dönük bir içe dönük. Müzik zevki olağanüstüydü ve çok etkileyici bir yeteneği vardı. Ağaçla nasıl başa çıkacağını bilen bir adamdı."

O küçük bir kahkaha attı.

"Gerçeklikten kopuşum o kadar gerçekçi bir hale geldi ki, sanki alternatif bir evrendeymişim gibi hissettim. Nasıl hem *bu kadar* kaybolmuş hem de aynı anda bulmuş hissedebilirdim?"

Murphy, aramızdaki tek bir nefeslik boşluğu, hiçbir şeyi değiştirmeyecek sözlerle doldurmaya çalışmaz. Sadece *hissetmeme* izin verir ve Chris'in yasını tutarken kalbimi ona açmamın nedenini hatırlatır. Murphy'nin sabrı, bir öpücükten daha samimidir.

"Sana en iyi halimi göstermek istedim. Ve düşündüm ki" — başımı sallıyorum—"Senin diğer tarafta olduğunu bilerek, gerçeklerle tekrar yüzleşebileceğimi ve acıyı atlatabileceğimi düşündüm. Ama acı böyle işlemiyor. Acı, yıpratıcı ve affetmez." Yine, gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi siliyorum. "Sanki suya düşmek gibi, seni yüzeye çıkarabilecek tek şey ayaklarının dipten itmesi. Ama dibe o kadar derindi ki, nefes alamıyordum ve..." Sesim kısılıyor.

Murphy yüzüme uzanır, ben başımı sallayarak bir adım geri çekilir ve hıçkırığımı yutarım. Gözlerindeki acı, göğsümdeki acıyı daha da artırır.

"Ayaklarıma beton bloklar bağlanmış gibi hissettim. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim, ciğerlerim yanana kadar nefesimi tutmaktı. Ve sana ve birlikte geçirdiğimiz zamana karşı çok suçlu hissettim. Başıma gelen her şeyi hak ettiğimi düşündüm."

Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor. Dönüp kaçmam gerektiğini biliyorum. Giyinmem. Saçımı kurutmam. İşimi yapmam.

Ama kollarının rahatlığını özlüyorum, bu yüzden beni kucakladığında, elini başımın arkasına koyup beni göğsüne bastırdığında, ona izin veriyorum.

"Kimse başına gelenleri hak etmez. Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Onun kollarında sonsuza kadar kalabilirim ve bu beni korkutuyor, bu yüzden uzaklaşıp yüzümü siliyorum. "Ben... işe dönmeliyim."

Murphy kaşlarını çatır. "Evet, ben de."

"Kameraları tekrar açmayı unutma."

O da başını sallar ve devasa sürgülü kapının hemen dışındaki kameralardan birine bakar. "Alice, bilseydim..."

"Bilmiyordun," diyorum, çünkü kederimi, gerçekliğimi saklamak için her şeyi yaptım. "Bilseydin, bana iki hafta kalacak bir yer kiralayan bir adamdan başka bir şey olmazdın. Ve pişman olduğum tek şey..." Başımı sallıyorum.

"Ne hariç?"

"Hiçbir şey," diye fısıldarım. "Pişmanlık yok. Değil mi? Böyle yaşamamız gerekmez mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Dünya mükemmel olsaydı, öyle olurdu herhalde. Ama dünya mükemmel değil, biz de öyle. Bu yüzden pişmanlıklarımın listesi uzun ve giderek uzuyor."

Hüzünlü bir gülümsemeyle havlumu vücuduma sıkıca sarar ve konukevine geri dönmek için yönelirim.

"Alice?" diye

seslendi.

Durdum.

"Pişmanlıklarım mı? Sen onlardan biri değilsin."

Otuz İkinci Bölüm

Murphy

*Nasıl bittiğini hatırlayamıyorsan,
gerçekten bitti mi?*

Dördüncü günün geri kalanını Hunter ile geçiriyorum. Sonra başımı eğip, çalışıp, masamda yemek yiyerek Blair ve Vera'nın eve dönmesini bekliyorum.

Alice nişanlıydı, başka bir adama aşıktı. Ve haklıydı. Birlikte geçirdiğimiz zaman gerçek değildi. O kaçısa aşık olmuştum. Ben de o kaçtım. Birlikte geçirdiğimiz son gecede, gerçek hayat ile uydurma gerçeklik arasındaki duvar yıkıldı. Neden? Bilmiyorum ve zaten bunu değiştiremem. Hayatımın o dönemini geride bırakıp, geleceğime ve iki haftadan çok daha uzun süredir tanıdığım kadına doğru ilerleme zamanı geldi.

Saat bir olduğunda Blair'in konumuna bakıyorum. Hâlâ New York'taki havaalanında. Kahvaltı ve öğle yemeğinden kalan kirli tabaklarımı toplayıp mutfağa geri götürüyorum, Alice'i duymamak için kulaklarımı dört açıyorum. Başardığımda, ondan kaçabildiğim için mutlu olamıyorum. Bunun yerine, onun nerede olduğunu merak ediyorum. Sonra bir kahkaha duyuyorum ve onu takip ederek Hunter'ın çalışma odasına kadar gidiyorum.

Hikaye zamanı.

Onu görmemek için gösterdiğim irade, merakımdan daha güçlü değil, bu yüzden kısmen açık kapının köşesinde durup kulak misafiri oluyorum. Son bildiğim, Vera'nın önerisiyle ona bir aşk romanı okuduğu.

"Bence kadınlar erkekleri oldukları gibi değil, olmalarını istedikleri gibi yazıyorlar," diyor Hunter. "Biz... ne denir? Bayılttırıcı değiliz?"

Alice kıkırdıyor. "Ama olabilirsin."

" , genç bayan. How , , , , ,
benim yaşımda *bayılmak mı?*"

"Aslında, sen zaten ciddi bir bayılma oyununa sahipsin." O kahkaha atar. "Ne gibi?"

"Her gün Vera'ya onu sevdiğini söylüyorsun."

"Bunda özel bir şey yok. Erkekler eşlerini sevmeli."

"Evet, ama kimse görmediğini düşündüğünde kulağına fısıldıyorsun. Bunun çok önemli bir şey gibi görünmediğini biliyorum, ama en önemli olan küçük şeylerdir."

"Devam et," diyor. "Dinliyorum. Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Söyleyemem. Bunlar senin küçük şeyler olmalı. Ve kesinlikle daha fazlası vardır, çünkü Vera hala seninle birlikte."

"Bayıldın mı?" Alice gülüyor.

"Evet."

Onun kaybettiği adam hakkında konuşmasını dinleyebileceğimi sanmıyorum. Yine de kapıdan uzaklaşmıyorum.

"Bir erkeğin seni en çok etkileyen, unutulmaz hareketi neydi?"

"Hiçbir şey. Hadi bu bölümü bitirelim. Sen uykuya dalmadın. Sadece gözlerini kapat ve konuşmayı kes."

"Sen söylersen konuşmayı bırakırım."

O içini çekiyor. "Dudaklarımız öpüşmeden hemen önce durup gülümseyerek 'Merhaba' diyen bir adama aşık oldum."

"Merhaba mı?"

"Biliyorum. Açıklaması zor. Ama çok samimi bir andı, sanki o ekstra saniyeyi, bunun kontrolsüz bir tutku gösterisinden daha fazlası olduğunu anlamamı sağlamak için kullanmak istemiş gibiydi."

"Alo?" Hunter tekrar sorar.

Alice kıkırdar. "Sadece küçük şeylerden bahsediyorum. Gerçekten, en ufak jestler bile *baş döndürücü*."

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ben. Onu öpmeden önce "merhaba" diyen adam benim. Ve bunu başka hiç kimseye yapmadım. Neden kahkahayı takip ettim ki? Onun bunu söylemesine gerek yoktu. Aramızdakini gerçek olarak düşünmezsem onu unutmak daha kolay olur. Ama *bu*, her şeyi çok gerçek hale getirdi.

"Selam, seksi. Beni özledin mi?"

Masamdaki sandalyede dönüp kapıda duran Blair'e gülümsedim. "Aslında, özledim."

Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve dar kot pantolonu ve beyaz bluzuyla bana doğru yavaşça yürür, kucağıma oturur. Parmaklarımı uzun sarı saçlarına geçirir ve onu sevdiğim için öperim. Safran ve gülü koklarım çünkü onları da seviyorum. Evleniyoruz. Ve önemli olan tek şey bu. Keşke zihnimde nedenleri saymayı bırakabilsem. Keşke o yokken onu durmadan düşündüğümü söyleyebilsem.

"Kapıyı kapat," diye kulağına fısıldıyorum ve boynunu öpüyorum. Belki de tek ihtiyacım olan, kendimi onun içine gömmek ve ondan başka her şeyi ve herkesi unutmak.

"Bebeğim, sana anlatacak çok şeyim var."

Bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. "Sonra konuşuruz."

Ellerimi çekip kıkırdar. "Dur. Ciddiyim."

Uzun bir nefes verip geriye yaslanıyorum, kafamın arkasını kaşıyorum. "Tamam o zaman. Anlat bakalım."

"Şey," diye benim kucağımdan kalkıp yatağa atladı, bacaklarını çaprazlayarak, "stüdyo planları en çılgın hayallerimin bile ötesinde." Sesi saf bir coşkuya dönüştü.

Gülümsemeden edemiyorum.

"Umarım annemle benim bir daire seçmemize izin verme konusunda ciddiydın, çünkü stüdyomdan yürüme mesafesinde bir daire buldum ve onu tutmak için depozito yatırdım. Şu resimlere bak." Telefonuna dokunup bana uzatıyor.

Resimleri kaydırıyorum. "Güzel görünüyor." Telefonu ona geri veriyorum.

Hayal kırıklığına uğrar. "İyi mi? Bebeğim, şöminenin üzerindeki ocağı gördün mü? O bir sanat eseri."

Başımı sallarım. "Ben de onu kastettim. Bir sanat eseri gibi görünüyor." Blair gözlerini devirir. "Berbatsın. Annemi götürdüğüme sevindim.

O benim için uygun şekilde mutlu olmayı biliyor."

"Onun *uygun* tepkisi neydi?"

"Zıplayıp çılgılık atarak. Sonra doğruca Restoration Hardware'a gidip mobilya sipariş ettik."

Başımı salladım. "Harika. Bunu yaptığın için teşekkürler." Gülümsedi. "Rica ederim."

Kapıyı işaret ettim. "Şimdi, kapıyı kapatıp kıyafetlerini çıkarabilir misin?"

Burnunu kırıştırdı. "Neyin var senin? Gündüz seks yapmayı önerdiğimde, ailemin uyanık olup bizi duyacağından endişeleniyorsun, ama şimdi saat" saatine baktı "dörtte bunu yapmaya hazır mısın?"

"Seni özledim."

"Ah..." Dudaklarını büzüyor. "Ben de seni özledim, bebeğim. Ama akşam yemeğinden önce egzersiz yapmak istiyorum."

"Harika fikir. Seni üstüme alırım." Öne eğilip elini tutuyorum.

O çekilir ve yatağın diğer tarafına atlar. "Bu gece." Bana bir öpücük gönderir.

Onun fikrini değiştirmesini bekliyorum, ama tek yaptığı değişiklik taytını ve spor sütyenini giymek.

"Ailem bu akşam yemeğe çıkacak, yani birkaç saat boyunca ev bize kalacak. Ne dersin?"

Yüzümü ellerimle ovuşturup, yapmacık bir gülümsemeyle ona bakıp hafifçe başımı sallıyorum.

"Parka koşmaya gidip biraz esneme hareketleri yapacağım, sonra eve döneceğim. Bir saat sonra görüşürüz, olur mu?"

Yine başımı sallıyorum.

"Afiyet olsun," der koridorda ailesine.

"Alice yarın sabah için kiş yapıyor," diyor Vera. "Eğer sana da akşam yemeği hazırlamasını istiyorsan, o gece çıkmadan önce ona söyle."

"Murphy ve ben kendimize yetebiliriz, ama arka kapıdan çıkarken ona söylerim," diye cevaplar Blair.

Pencereden dışarı bakarak Vera ve Hunter'ın sokağa çıkmasını bekliyorum. Birkaç saniye sonra Blair kaldırımda koşarak geliyor. Odamda kalıp onun dönmesini beklemeliyim. Belki birlikte duş alırız.

Ne yazık ki, yapmam gereken şeyi yapmakta hiç iyi olmadım, bu yüzden mutfağa gidiyorum. "Bu gece izinli olduğumu duydum."

Alice, onu korkutmuşum gibi başını kaldırıyor, sonra öfkeyle, doğranmış soğan ve kanla dolu kesme tahtasına hızla bakıyor.

"Oh, lanet olsun," diyorum ve bir havlu alıyorum.

"F-fi." Bayılır ve yere düşmeden onu yakalarım.

"Alice?" Onu sırt üstü yatırıp kesik parmağını havluyla sardım, sonra çekmeceyi çekip ayaklarını yukarı kaldırdım.

Gözleri yavaşça açılır.

"Hoş geldin. Sanırım birkaç dikiş atılması gerekecek."
Sargılı elini göğsüne sıkıca bastırır. "Kişi mahvettim," der zayıf bir sesle.

"Bence bunun için endişelenmene gerek yok.
Hadi gidip bunu halledelim."

"Ben hallederim." Oturmaya çalışırken yüzünü buruşturur.
"Tanrım, çok mu kötü?"

Biraz güldüm. "Kan görmeye dayanamıyorsun galiba."
"Benimki değil. İğrenç, midem bulanıyor."
"Ona bakma. Bana bak. Çeneni kaldır." Onu yerden kaldırıyorum ve o bakışlarını eline indiriyor. "Alice, bana bak."
Yutkunur, teni solgun beyazdır. " 'a taksi çağır."

"Sana taksi çağırmayacağım," derim ve onu merdivenlerden aşağı garaja taşıyorum.

"Garip bir his," diyor çaresiz bir ses tonuyla. "Baktın mı? Hala yerinde mi? Parmağımın bir kısmı hala kesme tahtasında mı? Tanrım..." Gözlerini kapatıyor, her nefes alışında bir öncekinden daha fazla zorlanıyor.

Komik değil, bu yüzden gülmemeye çalışıyorum, ama onun bu yönünü hiç görmemiştim. Onu ayağa kaldırdım, bir kolumu beline dolayarak yolcu kapısını açtım.

"Yine bayılacağım. Koltuğun geriye yatırılması gerekiyor."

"Ben varım."

Koltuk eğme düğmesine bastığımda gözlerini kapatıp yaralı bir hayvan gibi inliyor. Sonra onu emniyet kemeriyle bağlayıp acil servise doğru yola çıkıyoruz.

Yolda Blair'i arıyorum. "Selam bebeğim," diyor Blair, nefes nefese. "Henüz parka bile varmadım. Neye ihtiyacın var?"

"Alice parmağını kesti. Onu acil servise götürüyorum."

"Ben... üzgünüm," diye mırıldanır Alice.

"Ne dedi?" diye sorar Blair.

"Kan görmeye dayanamıyor, ama özür dilemeye çalışıyor to
you even though there is no need to

özür dilemek için."

"Ah. Umarım iyi olur."

"Birkaç dikişle hallolacak bir şey. Döndüğümüzde görüşürüz."

"K," diyor, ben telefonu kapatmadan önce.

"Ah, geceni mahvettim. Çok üzgünüm."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin. Seni korkuttuğum için suçlu olan benim."

"Doğru değil. Yarınki kahvaltıyı mahvettim."

"Hunter az pişmiş bifteği sever. Eminim biraz kanlı quiche'yi de sevecektir."

"Kes şunu," diye gülmeye çalışıyor, ama sesi daha çok iniltiye benziyor.

Acil servise vardığımızda, onu içeriye taşımaya yardım ediyorum. Tıbbi kayıtlarını güncellemek uzun sürmüyor, ama bekleme odası kalabalık. Alice sandalyeye kayıyor ve başını geriye yaslamaya çalışıyor. Yüzü hâlâ hayalet gibi.

"Yine bayılmadan önce kucağıma uzan ya da bana yaslan," diyorum.

"Ben iyiyim," diyor zayıf bir sesle.

"İyi görünmüyorsun." Kolumu ona doladım ve bana yaslanmasını sağladım.

Diğerlerinden önce çağrıldı, belki kan olduğu için, ya da herkesin önünde bayılmasını istemedikleri için.

"Umarım parmağımı kaybetmem," diyor Alice, doktoru beklerken muayene masasında kıvrılmış halde.

Gülümsememi zorlukla bastırıyorum. "Umarım kaybetmezsin."

"Gece planlarını mahvettim mi? Blair'le de yemeğe çıkacak mıydınız?"

"Hayır. Evde kalacağız. Ve ameliyat için hastaneye sevk edilmediğin sürece bunun bütün gece süreceğini sanmıyorum."

Başını bana doğru çevirir. "Sence bu olur mu?"

"Hayır," diyorum gülerek.

Kaşlarını çattı.

"Callen'ı aramamı ister misin?"

"Yani parmağımı kaybedeceğimi mi düşünüyorsun?" Gözleri kısılır.

"Bence hafif kan kaybının etkileri bir süre devam edebilir."

"İyi olacağım. Bayılırsam," sanki bayılacakmış gibi iç geçirerek, "sonunda kendime gelirim. Ayrıca, o şehir dışında. Parmaklarım için uçağa binmesi gerektiğini sanmıyorum."

Kapıyı hafifçe çaldıktan sonra, beyaz önlüklü genç bir kadın içeri girdi. "Merhaba Alice. Ben Dr. Friedman."

Hemşire de onu takip eder.

"Üzgünüm. Kan beni mide bulandırıyor. Yani, kendi kanım," diyor Alice.

Doktor eldivenlerini giyerken gülümser. "Sorun değil. İsterseniz başka yere bakabilir veya gözlerinizi kapatabilirsiniz."

Hemşire Alice'in elini sargıdan çıkarırken, doktor parmağı muayene eder ve Alice çenesini yukarı kaldırarak tavana bakar.

"Alice, sanırım bunu temizleyip biraz yapıştırıcı kullanacağız. Dikiş atmayacağız. Ne dersin?"

Alice yutkunur ve tavana bakmaya devam ederken hafifçe başını sallar. Doktor bana kısa bir bakış atar ve hafifçe gülümser.

İşlem çabuk biter ve kısa sürede arabaya binip eve doğru yola çıkarız.

"Yüzünün rengi daha iyi görünüyor," derim, ona yan gözle bakarak.

"İltifatın için teşekkürler." Pencereden dışarıya bakıyor.

Ben gülümserim. "Ne zaman istersen."

"Vera'nın Bay Morrison'a Blair'le birlikte bir daire bulduklarını söylediğini duydum. Çok heyecan verici olmalı," diye mırıldanır.

"Ben de duydum."

Alice bana doğru döner, ama ben gözlerimi yoldan ayırmam. Ben de bir şey duydum ve şimdi Alice Yates'i öpmeyi ve dudaklarımız değmeden önce "merhaba" diye fısıldamayı düşünmeden edemiyorum.

Alice Yates'i öpmeyi ve dudaklarımız değmeden önce "merhaba" diye fısıldamayı düşünmeden edemiyorum.

"Şimdi daha iyi misin diye sorabilir miyim? On dört aylık yoğun terapi çok uzun bir süre gibi görünüyor. Ve eğer bunun hakkında konuşmak istemiyorsan, sorun değil."

"Psikiyatri hastanesini 'yoğun terapi' olarak adlandırmanı çok sevdim."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Sanırım bundan sonra *yoğun terapi* ifadesini kullanacağım. Psikiyatri hastanesinden biraz daha az korkutucu. Ve evet, şimdi daha iyiyim. Diğerleri gibi benim etrafımda parmak uçlarında yürümene gerek yok."

"Callen senin etrafında parmak uçlarında mı yürüyor?"

"Hayır, çünkü hayatımın o kısmını bilmiyor."

"Neden bilmiyor?"

"Çünkü onun bana karşı dikkatli davranmasını istemiyorum. Hayret, Murph. Konuşmayı daha iyi takip ettiğini sanıyordum."

Gülümsüyorum. Benim kiralık evimde kaldığından beri bana "Murph" dememişti.

Eve vardığımızda, beyaz SUV'yi misafir evine en yakın yere park ettim ve arabadan atlayarak ön tarafa koştum, sonra onun kapısını açtım.

"Ben hallederim," der, benimle aynı anda emniyet kemerine uzanır.

Onun arabadan inebilmesi için bir adım geri çekildim. Sonra, elimi dirseğine koyarak onu nazikçe kapıya yönlendirdim.

Kapıyı açtığımda, "Kiş" diyor.

"Ben temizlerim ve herkese sabah brunch'a gitmelerini öneririm."

"Benim dağınıklığımı temizlemeni istemiyorum," diyor, sanki parmağını kaybetmiş gibi elini göğsüne bastırarak kanepeye uzanıyor.

"Benim dünyama hoş geldin," diyorum. "Yine de benim için bir şeyler yapmaya devam ediyorsun. En azından bunu yapabilirim." Onun önüne çömelıyorum, ellerimi bacaklarının yanındaki yastığa koyuyorum.

Sonsuz bakışlarımın altında nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"O gece..." Gözlerimi kısaca kapatıp başımı sallıyorum. "O geceyi hatırlamıyorum," diye fısıldıyor. "Nasıl bitti?"

Gözlerimi aralık açtım. "Sen... bilmiyor musun?" Yavaşça başını salladı.

Boğazım sertçe yutkunana kadar, ifadesiz ve hareketsiz bir şekilde gözlerimi kırıyorum. "Akşam yemeğinden eve dönüyorduk. Sen ertesi gün ayrılacaktın. Yağmur yağıyordu ve ben frene bastım." Kafamı sallıyorum. "Sert basmadım. Tehlikede değildik ama biraz kaymıştık ve sen panikleyip kapıyı açarak köprüden hemen önce atladın. Arabayı durdurup, sen setten aşağı kayarken Chris'i çağırarak peşinden koştum."

Gözlerimiz buluştu ve bir an durdum, kendimi tekrar kaybetmeden ona anlatabilir miyim emin olamadım. Belki de farklı karakterlerin olduğu bir hikaye gibi gelir, kurgusal karakterlerin.

Otuz Üçüncü Bölüm

Murphy

*Her son mutlu sonla bitmez.
Bu senin hatan değil.*

Sekiz Yıl Önce...

Çamur ayakkabılarımı yapış yapış yapmıştı, bu yüzden Alice'in peşinden suya dalmadan önce onları çıkardım. Chris kimdi? Nereye gidiyordu? Hava karanlıktı ve yağmurla karışık gece gökyüzü onu tamamen yutmuş gibiydi. Onu yakalamak umuduyla kollarım ve bacaklarımla kendimi ileriye doğru iterek gözlerimdeki suyu silkeledim.

"Chris!" diye bağırdı, ellerini su yüzeyine vurarak.

Kolumu beline doladım ve diğer kolumu ve bacaklarımla kullanarak bizi kıyıya doğru çektim.

"Bırak beni!" Benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı ve birkaç kez kurtuldu, ben de onu kovalamak zorunda kaldım.

Onu kıyıya çıkardığımda, kontrolsüz bir şekilde ağılıyordu. "Alice?" Onu içinde bulunduğu durumdan çıkarmaya çalıştım, ama çabalarım boşunaydı.

Onu tepeye taşıırken tekmeliyor ve ılık atıyordu, yağmur seti çamur seline çevirirken her birkaç adımda bir dizlerimin üzerine öküyordum.

"Git buradan! Bana dokunma!" Kollarını sallayarak yüzüme birden fazla kez vurdu.

Onu bıraktığımda, poposunun üzerine düştü ve dizlerini göğsüne çekerek, arabamın birkaç metre arkasında omuzlarında ileri geri sallanmaya başladı. Etrafa bakındım, birinin durup... Ne yapacağını bilemedim. Bana yardım etmesini mi? Ona yardım etmesini mi?

Chris kimdi? 911'i aramam mı gerekiyordu? Ve ne diyecektim?

Bu tanınmaz kadının cenin pozisyonunda sallanmasını izlerken ellerimi saçlarıma gömdüm ve başımı salladım, sonra ön koltuğu aradım ve onun telefonunu çıkardım. Önünde ömeldiğimde, beni görmezden gelerek "Boğulma. Boğulma." diye mırıldanmaya devam etti.

Onun işaret parmağını bacağından nazikçe çektim ve telefonunun kilidini açmak için kullandım. Sonra rehberini aradım ve Krista Yates adında bir kadın buldum. Şansımı denedim ve onu aradım.

"Alo?"

Diğerkulağımı tıkadım. "Alo?" Yine

"Alo" dedi.

"Krista mı?"

"Evet."

"Uh..." Alice'e baktım. "Alice ile akraba mısınız?"

"Ben onun annesiyim. Kimsiniz?" Sesi sertleşti. "Uh..."

Ben bir arkadaşım. O... iyi değil."

"Ne? Nerede o? Tanrım. Hastanede mi?" "H-hayır,

hanımefendi. Ama kendini kaybetmiş gibi. Ve

Chris'in adını söyleyip 'Boğulma' diye bağıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona dokunmaya çalıştığımda bağırmaya, tekmelemeye ve ılık atmaya başlıyor."

"Bırak..." Kadının sesi hıçkırıklarla parçalandı. "Onunla konuşmama izin ver."

Telefonu Alice'in kulağına tuttum. Birkaç saniye sonra, şarkı söylemeyi bıraktı ama ileri geri sallanmaya devam etti. Sonra başını salladı ve titreyerek "t-tamam" dedi.

Telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Alo? Hala orada mısınız?"

"Adresini bana mesajla gönder. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağız, ama dört saat veya daha fazla sürecek. Ona bakabilir misin?"

Bilmiyordum, ama yine de başımı salladım ve "evet" dedim. Sonra telefonu arabaya attım ve yağmura karşı gözlerimi kısarak baktım. "Alice, annen yolda. Tamam mı?" Bir kolumu onun bükülmüş dizlerinin altına soktum ve diğer kolumu sırtına doladım.

Titriyordu, hıçkırıkları yumuşuyordu ve direnişi azalıyordu. Eve giderken, dizlerini göğsüne çekmiş koltukta oturuyor ve "Ölme" diye fısıldıyordu.

Onu eve taşıdım ve kanepede bir battaniyeye sardım. Gözleri boş bakıyordu. Sanki ben orada değildim; sanki o orada değildi.

O dört saat boyunca, onun karşısındaki sehpaye oturup kabusun bitmesini bekledim, ama bitmedi.

Kapı çalındığında bile kıpırdamadı. Kapıyı açtım ve annesi yanımdan koşarak geçti, kızıl saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Kapüşonlu yağmurluk giymiş uzun boylu bir adam hüzünlü bir gülümsemeye selam verdi. "Ben Ryan, Alice'in babası. Bizi aradığınız için teşekkürler."

"Ben Murphy," dedim başımı sallayarak, o içeri girerken.

"Nerede olduğunu bilmiyorduk. Sadece eninde sonunda eve geleceğini biliyorduk. İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu, Alice'in annesi Alice'i teselli etmek için kanepenin önüne diz çökmüşken endişeyle gözlerini kısarak.

Onun sorusunu anlamam biraz zaman aldı. Sersemlemiş ve kafam karışmıştı. "Şey... Burası benim. O benden kiralamıştı. Biz..."

"Gidelim bebeğim," dedi Krista, Alice'i ayağa kaldırmaya yardım ederken.

Bana baktığında, bir an için tüm bunların kötü bir rüya olduğunu ve onun iyi olacağını düşündüm. Sonra yüzü tanınmaz bir şekilde buruştu.

"Bana bakma," dişlerini sıkarak söyledi. "Ben senin değilim. Anladın mı?"

Annesi de benimle birlikte irkildi. "Tatlım, şşş. Sen iyi değilsin. O sana hiçbir şey yapmadı."

"BANA ASLA DOKUNMA!" Alice dizleri bükülmeden önce bağırdı ve babası onu yakalamak için koştuğunda hıçkırarak ağladı. "Ben onun değ-değilim... o beni alamaz..."

"Tatlım, o seni kaçırmaya çalışmıyor. Bizi aradı. Sadece yardım etmeye çalışıyor," dedi Krista, Alice'in saçlarını okşayarak, babası onu kucağına almadan önce.

Nefes almakta zorlanıyordum ama boğazımı temizlemeyi başardım. "Uh, onun eşyalarını çabucak toplayayım."

Ailesi bana minnettar bir şekilde başını salladı, ben de yatak odasının hemen dışındaki koridora çıktım. Başımın arkasını duvara yaslayıp, gözyaşlarıyla yanan gözlerimi kapattım ve burnumun köprüsünü sıktım.

Ne oluyor böyle?

Dudaklarımı ısırdım ve hıçkırarak ağladım. Sonra hızla gözlerimi sildim ve yatak odasına girip bulabildiğim tüm eşyalarını toplayıp çantasına koydum. Banyoda da aynısını yaptım.

"Teşekkürler," dedi annesi, çantaları benden alarak. "Ne kadar borçluyuz?"

Bana borçlu musun?

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı, konuşamadım, sadece başımı salladım. O da hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tekrar teşekkürler. Size ne kadar teşekkür etsek azdır. Hoşça kalın." Kapıyı açtı ve gittiler.

Geri dönmeyeceğinden çok korkuyordum, ama böyle biteceğini hiç tahmin etmemiştim.

Onu... mahvettim mi?

Otuz Dördüncü Bölüm

Murphy

*Kalbin kapasitesi sonsuzdur.
Bazen öyle olmasa diye dileriz.*

"ÇOK ÜZGÜNÜM," diye fısıldadı ve yanağındaki gözyaşını hızla sildi.

"Özür dileme." Başımı sallıyorum, ellerim kanepeden kayarken topuklarımın üzerine oturuyorum. "Özür dileme."

"Boğuldu." Başını tavana doğru eğip gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Ve ben..."

Telefonum çalıyor. "Siktir," diye mırıldanarak cebimden çıkarıyorum.

"Blair seni arıyor mu?"

Ekrana bakıp başımı sallarım.

"Beni acil servise götürdüğün için teşekkürler."

Hızlıca bir cevap yazıp telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Henüz gitmem gerekmiyor. Konuşmaya devam et."

"Sanırım..." Dönüp pencereden dışarı bakar. "Belki de söyleyecek her şeyi söyledik. Çok şey kaybettim. Belki sen de öyle. Ama hayatımıza devam ettik." Bakışları bana döner. "Bazen olabilecekler içinde kayboluyorum, ama bu sadece ilerlememi engelliyor. Sen söylemiştin

Kendin. Bazen ilerlemenin tek yolu gerçekten harekete geçmektir. Burada olmam sana çok fazla geliyorsa, sadece yaz için olsa bile, giderim. Hayatını alt üst etmek asla niyetim olmadı. O zaman da, şimdi de.

Ayağa kalkıp saçlarımı elime alıyorum. "En kötü zamanlama," diye mırıldanıyorum.

"Biz mi?" Ben başımı sallarken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ya bu mükemmel bir zamanlama ise?"

Onun "ya eğer"ine itirazımı homurdanarak ifade ettim.

Gözlerini indirir, parmağındaki bandajın kenarını çekiştirir. "Chris öldüğünde ağlamadım. Tek bir damla bile. İçimdeki her şey onun öldüğü fikrini reddetti. Ve bu da işe yaramayınca, onun hiç var olmamış gibi davrandım. Aşk yok. Ölüm yok."

Ellerimi ceplerime soktum, ona dokunup onu teselli etme dürtüsüne direndim.

"Ailem, gerçeği kabul etmediğim için endişeleniyordu." Gülüyor. "Her zamanki gibi haklıydılar. Ama ben bunu göremedim. Tek gördüğüm, bana ne düşüneceğimi ve nasıl hissedeceğimi söyleyen insanlardı, bu yüzden ayrıldım. Bütün gece araba sürdüm ve Minneapolis'e vardım. Geceyi bir otelde geçirdim ve bir ev kiralamaya karar verdim. Seni buldum."

Belki de haklıdır. Söylenecek her şeyi söyledik. Geri kalan her şey işkence gibi geliyor.

"Ya tekrar nefes almama yardım etmen gerekirse?" diye soruyor.

"Ailen seni benden aldıkları gece öyle hissetmedim."

Alice kaşlarını çatar. "Biliyorum," diye fısıldar. "Ve biliyorum, beni tekrar görmek için çok kötü bir zaman gibi geliyor, ama ya gerçekten hayatına devam etmek için ihtiyacın olan şey buysa? Evlen. Mutlu ol. Kapanışa ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Artık bunu elde ettin."

Bunu mu elde ettim? Şaka mı yapıyor? Bu bir son değil. Ona bakıp, bu felaketten kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmüyorum. Artık mesele geçmiş değil. Geleceğim için yanlış bir seçim yapmak istemiyorum. Ya bu dünyada

bu dünyada var olamazsam?

Sekiz yıl geçti, ama onu gerçekten unutamadım. Ve şimdi bir şansım var, ama tek istediğim onu her zamankinden daha sıkı sarılmak. Yine de, bu duygular bir şekilde Blair'e olan aşkımla bir arada var oluyor ve bu hiç mantıklı değil, ama bu benim gerçeğim. Benim gerçeğim bir ceza gibi geliyor.

"Başına gelenler için çok üzgünüm," diyorum.

Alice yutkunur ve hüzünlü bir gülümseme gösterir. "Teşekkür ederim. Artık iyiyim. Gerçekten. Ve bizi buraya getiren kadere, Tanrı'ya, her neyse ona minnettarım." Gülümsemesi biraz daha umut dolu bir hal alır. "Sanırım benim de bir sonuca ihtiyacım vardı."

"Blair ile nişanlandığımı öğrenmek bir son mu?"

Bir anlığına bakışlarını kaçırır, kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşur. "Seni mutlu ve aşık bulmak ..." Parmaklarıyla gözlerinin köşelerini siler. "Senin için tek istediğim şey buydu."

Keşke ben de benzer duyguları paylaşabilseydim, ama yapamıyorum. Doğrusu yapamıyorum. Benim isteklerim daha bencilce. Zamanda geriye gidip bir şeyi değiştirmekle ilgili. Neyi? Bilmiyorum. Yağmur yağmasaydı. Tam o anda fren yapmasaydım. Su birikintisinde kaymasaydık. O zaman ne olurdu? O kadar sinirlenmezdi. Benim evime dönüp, ertesi gün ayrılana kadar bütün gece sevişirdik. Ama sonra bana geri dönerdi. Değil mi?

"Neden arabanın su üzerinde kayması seni tetikledi?"

Bir saniye boyunca beni süzer, dudakları kıvrılır. Ve tam konuşmak için dudaklarını açarken, cam kapı çalınır. İkimiz de aynı anda o yöne doğru başımızı çeviririz. Blair gülümser ve el sallar, sonra kapıyı açar.

"Aman Tanrım. Nasılsın?" İçeri girer ve kırmızı babetlerini çıkarır.

"İyiyim," der Alice, bandajlı parmağını göstererek. "Aslında oldukça utanç verici. Dikiş yok, sadece yapıştırıcı. Teşekkürler tanrıya şükür. Ama ben kendi kanımı görmek pek

kendi kanımı görmekten hoşlanmıyorum." Burnunu buruşturur. "Mutfak için üzgünüm. Aslında şimdi iyiyim. Lateks eldiven giyersem, pisliği temizleyebilirim."

"Hayır, hayır." Blair başını sallarken kolunu belime doladı. "Az önce temizledim. Ailem asla bilmeyecek."

Blair'in bunu yapması neden beni şaşırttı bilmiyorum, ama şaşırttı. Şaşırmamam gerekirdi. Onunla birçok nedenden dolayı evleniyorum ve bunlardan biri de cömertliği.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor Alice, yüzünde aynı şaşkınlık ifadesiyle.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Akşam yemeğinizi yediniz mi? Size bir şeyler hazırlayabilirim ya da yemek sipariş edebilirim," diye soruyor Blair.

"Uh," Alice başını sallar ve gülümser, "hayır. Ben iyiyim. Gerçekten. Ama teşekkür ederim. Murphy'yi acil servise götürmesi için çaldığım için geceni yeterince işgal ettim. Git. Beni düşünerek bir dakika daha boşa harcamayın."

Söylemesi kolay, yapması zor.

"Eğer fikrini değiştirirsen, bizi nerede bulacağını biliyorsun." Blair parmaklarını benimkilerle birleştirir. Ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ettiğimden de *nefret ediyorum*.

Alice'in bakışları birkaç saniye boyunca ellerimize takılır ve benim ona baktığımı fark edince hızla başka yere bakar. "Tekrar teşekkürler," diye mırıldanır.

Blair beni sürgülü kapıya doğru çekerken, Alice'in bana tekrar bakmasını beklerim, ama bakmaz.

Kapanışmış, hadi oradan.

"Sen, Murphy Paddon, iyi bir adamsın. En iyisi," diyor Blair, ana eve doğru yürürken koluma sarılır.

"Teşekkürler. Onu acil servise götürüp sonra eve geri getirmek oldukça zordu. Ama içimdeki savaşçı ortaya çıktı."

Kıkırdar. "Çok seksi. Bu savaşçı hakkında biraz daha konuşalım.

Gece bitmeden beni kurtarman gerekebilir."

Arka kapıdan içeri girer girmez, kollarıyla beni sarar ve ağzını açarak beni öper. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve hangi erkek, kız arkadaşının hayali süper güçlerinden tahrik olmasını sevmez ki?

Öpüşmemizi kesmeden ellerimi tutup kışına koyuyor. Sonra elinin topuğuyla sikimi okşuyor. Bu, cumartesi sabahı saat altıda bir genci uyandırmak gibi heyecan verici. Ve söz konusu gencin kalkmaması nedeniyle sinirlenen bir ebeveyn gibi, Blair öpüşmemizi kesip kaşlarını çatıyor.

"Ne oluyor, bebeğim?"

"Hiçbir şey," diyorum.

O gülerek homurdanır. "Evet, tabii. *Hiçbir* şey olmuyor galiba. Benim endişem neden olduğu?"

Neden onun için sadece kısmi bir ereksiyon yaşıyorum? Bu çok iyi bir soru ve utanç verici bir durum.

"Sen benim aletimi okşarken, ailenin bizi yakalayabileceği düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Evet. Bu, benim ne kadar iyi bir adam (en iyisi) olduğumun mükemmel bir örneği. Başka bir kadını düşünmeden duramadığımda, nişanlımı evin yanlış odasında benim sikime elini koyduğu için suçluyorum.

"Ailem bodrumdan girecek. Onları duyacağız." Kafasını sallar. "Senin neyin var? Son zamanlarda çok tuhaf davranıyorsun. Birkaç saat önce, ailem hala buradayken, yatak odasında bana atlayacaktın. Ama şimdi aşırı temkinli gizlilik moduna mı geçtin?"

Daha önce Alice'i unutmak için onunla yatmak istediğimi, ama şimdi onunla yatamayacağımı, çünkü bu gece Alice'i unutmanın artık mümkün olmadığını bildiğimi nasıl açıklayabilirim?

Sonra Alice'in kazasından sonra mutfağı temizlediğini düşününce kendimi daha da suçlu hissediyorum. Evet, onun mutfağını cömertçe kullanarak bu işi nasıl halledebileceğimi bulacağım.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve o çığlık atıyor. Sonra onu yatak odasına taşıyorum ve nişanlımla sevişmek için, sanki yapılacaklar listemdeki bir görevi yerine getirirmişçesine.

Otuz Beşinci Bölüm

Alice

Mantık ve aşk vardır. Ama ikisi bir arada var olamaz.

"TEŞEKKÜR EDERİM," diyor Vera, ikinci kattaki ana yatak odasının yanındaki ofisine küçük bir gül buketi götürdüğümde.

"Rica ederim." Gülümserim ve birkaç gün önceki vazoyu yenisiyle değiştiririm.

Siyah çerçeveli okuma gözlüklerini çıkarır ve bilgisayarının yanına koyar. Ofisinde bilgisayarında ne yaptığını bilmiyorum. Düğün planları, sanırım.

"Çiçeklerden bahsetmiyorum. Her ne kadar sade ve zarif bir şekilde düzenlenmiş olsalar da, tam da sevdiğim gibi." Onaylayan bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Öyle mi?" Beyaz önlüğümü düzeltirim. "Kocama okuduğun kitap her neyse.

Eh, işe yarıyor." Yanakları kızararak sırtıyor.

Kaşlarımı kaldırıp gülüyorum. "Bunu duymak güzel."

"İyi çalışmaya devam et."

"Devam edeceğim." Kapiya doğru birkaç adım atıp durdum. "Bu akşam yemeği erken hazırlayabilir miyim? Saat yedide gitmem gereken bir yer var. Olmazsa, o zaman..."

"Tabii ki, canım." İsteğimi sormadan gözlüklerini burnuna geri takar.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Merdivenlerin altına vardığımda, "Psst" diye bir ses duyarım ve dururum, sırtımı kamburlaştırıp arkamd Hunter'ın çalışma odasına bakarım.

"Bana yardım eder misin?" diye fısıldayarak sorar.

Çalışma odasına giriyorum, Murphy'yi kanepede, ayak bileği karşı dizinin üzerinde dinlenirken görüyorum. Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor.

"Kapiyı kapat," diyor Hunter, ben de kapatıyorum. "Murphy, Vera'yı şaşırtmam için bana dans etmeyi öğretmeye çalışıyor. Ama bir erkekle dans etmek çok tuhaf."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp yavaşça başımı sallıyorum. Plak çalarında bir plak koyuyor.

"Blair nerede? Ben pek iyi dansçı değilim," diyorum. "Pedikür ve masaj yaptırıyor," diyor Hunter.

Eric Clapton'ın "Wonderful Tonight" şarkısı çalarken. "Sadece hareket halinde görmem gerekiyor." Dönüp Murphy'ye bakar ve Murphy kanepeden ağır ağır kalkar ve bana utangaç bir gülümsemeyle elini uzatır.

Bay Morrison'a bakıyorum ve o başıyla Murphy'nin elini tutmamı işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum. Diğer eli belimin altına kayıyor.

"Ayağıma basma," diye fısıldar. O öncülük ederken gülümsememi zorla bastırırım.

"Op... pardon." İki saniye sonra ayağına basınca utançla eğiliyorum.

"Sayıyor musun?" diye sorar Hunter Murphy'ye.

"Saymıyorum. Ama sayman gerekiyorsa, say."

"Yardımcı olmuyor," diye homurdanıyor. "Yani sekiz adım sağa sallanıp sekiz adım sola mı, yoksa onu eğmeli miyim?"

Murphy beni eğip ellerimizi kaldırıyor ve beni yavaşça döndürüyor. "Eğip döndürmek istersen, bu asla kötü bir fikir değildir."

Ciddi kalamıyorum.

"Lanet olsun! Kim arıyor beni?" Hunter telefonuna bakar. "Bunu cevaplamam lazım. Sen devam et. Bana beş dakika ver. Geri döneceğim ve baştan başlayabiliriz." Plak çaların iğnesini kaldırıp şarkıyı baştan çalar. "Alo?" diye cevaplar ve odadan çıkar.

Murphy, ayak parmaklarına bastığımda yine gözlerini kısar — çıplak ayak parmaklarına, çünkü Hunter onu şort, tişört ve çıplak ayakla buraya sürüklemiş olmalı. Beni hareket etmemem için omuzlarımdan tutar. Sonra önümde çömelir ve bir ayakkabımın ayak bileği kayışını çözerken, diğer elini baldırıma koyar ve ayakkabımı çıkarır.

Nefesimi tutuyorum.

Aynı şeyi diğer ayakkabımda da yapar, ama bu sefer elini baldırımda bırakır.

Kalbim çarpıyor, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor, bir ayağımı, sonra diğerini çıkarıyorum. Baş eğik kalırken eli dizimin arkasına doğru yavaşça yükseliyor.

Ve biraz daha yukarı.

Dudaklarım açılır, göz kapaklarım ağır bir şekilde kapanır. Vücudumun onun dokunuşunu arzulamayan hiçbir parçası kalmaz.

Bu çok yanlış.

Parmaklarım parmaklarım kırışıyor sık sık sık
sık tutmak onları saçlarından tutup beni
çekmekten alıkoymak için.

O sesli bir şekilde yutkunur ve ayağa kalkar. Nefesimi küçük, kontrollü ve sessiz adımlarla ciğerlerimden çıkmaya zorlarım.

"Daha iyi." O gülümser, ayağave beni
benim kollarımı boynuna dolayarak.

Daha mı iyi? Şaka mı yapıyor? Baştan aşağı terliyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, sessizce bana ne ne
neler Ama o hiçbir hiçbir şey
Gözleri

yoğun, biraz karanlık.

Biraz sallandıktan sonra Murphy elimi tutar ve beni tekrar döndürür, o anın yoğunluğunu bozar. Parmak uçlarımda yükselir ve dramatik bir şekilde pirouette yaparım.

Gülümser. "Güzel."

Kıkırdayarak, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak, karakterime bürünerek onun kucağına geri dönüyorum. "Neden her şeyde iyi olduğumu düşündüğünü bilmiyorum."

Murphy mırıldanıyor. "İyi soru." Gözleri kayıyor, yüzümü inceliyor ve sonra dudaklarıma odaklanıyor, ateşi yeniden alevlendiriyor. Yine ayak parmaklarına basıyorum çünkü o bana sanki zamanda geriye gitmişiz gibi bakarken, kiralık evindeki gıcırdayan ahşap zeminde dans ederken, ben en kötü dansçıyım.

O nişanlı.

Benim

Callen'im var.

Bu iki neden onun kollarından uzaklaşmam için yeterli değilse, en az yüz tane başka iyi neden var.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Murphy beni bırakır. Zaten şarkı neredeyse bitmek üzeredir. Burnundan uzun bir nefes alır, ellerini ensesinin arkasında birleştirir ve bana bakar.

"Alice," diyor, sanki dilinden acı bir tat çıkıyormuş gibi.

Gözlerindeki suçluluk duygusu beni ayakkabılarımı giymeye teşvik ediyor. Sonra at kuyruğumu düzeltiyorum ve yüzüme samimi bir gülümseme takınıyorum. "Bay Morrison'a akşam izin istediğimi söyleyin, bu yüzden erken çıkmak istiyorsam çalışmaya devam etmeliyim. O da ayaklarını yere sağlam basıp Vera ile dans edebilir. Önemli olan niyetidir."

Murphy bana bakar, alnındaki pişmanlık çizgileri derinleşir. Tek kelime etmeden yavaşça başını sallar ve kollarını yanlarına indirir.

Aşkı "erkek kızla tanışır, aşık olurlar, son" şeklinde basitleştirmeye çalışanlar vurulmalı. Gerçek hayat daha karmaşıktır. Aşk çok karmaşıktır. Onu rasyonelleştirmeye

ve kurallar koymaya çalışırız. Sanki kalbimizin söz hakkı yokmuş gibi yeminler ve antlar ederiz.

Mantıklı olabilirim ya da aşık olabilirim. Ama ikisini birden yapamayacağımdan eminim.

Şu anda değil.

Bu yüzden mantığı seçeceğim, çünkü bir kez aşk seçerek Murphy'yi mahvettim. Bunu bir daha yapamam.

Akşamımı tiyatrodan geçiriyorum, kontrolsüz bir şekilde gülümsüyor ve hatta birkaç rahatlatıcı gözyaşı döküyorum. Annemin izinden gitmek yerine oyunculuk tutkumu takip etseydim bugün nerede olurdu? Chris ile asla tanışmazdım. Muhtemelen hayatta olurdu. Ve Murphy Paddon'ı tanımazdım. O dünyayı hayal etmek zor.

Eve döndüğümde, ön kapımın içinde bir bavul var, ama benim değil.

"Merhaba?" diye
sesleniyorum. Cevap
yok.

Etiketdeki ismi kontrol ediyorum.

Krista Yates

"Anne?" Arka kapıya doğru koşarım, ama o orada değildir. Belki gölün etrafında yürüyüşe çıkmıştır.

Asıl soru, burada ne işi var? Ona mesaj attım.

Neredesin?

Cevap veriyor.

Komşularını ziyaret ediyorum.

Komşular mı?

"Olamaz..." Diye içimden geçiriyorum. Ana evdeymiş.

Ben kafam doğruca gidiyorum geri arkakapı ve
kendimi içeri içeri girdim, kanvas spor
ayakkabılarımı çıkardım ve kot pantolonumun kemerini
ayarladım.

dar kot pantolonumu giydim. Sonra ikinci kattaki kapalı balkonda herkesin içkilerini yudumlarırken buldum.

Kapıyı açtığımda Vera, "Merhaba," diyor. "Gel, otur. Ne içersin?"

"Tatlım," diyor annem, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki ona sarılmamı ve sürpriz ziyaretini kutlamamı beklermiş gibi.

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Vera." İçki teklifini reddederek küçük bir gülümseme ve hafif bir baş sallama ile karşılık verdim.

"Bu kız kim?" Hunter, anneme ulaşmak için sandalyelerin etrafından dolaşırken bana göz kırpmıyor. "Tanıştığımız günden beri saçlarını açık gördüğümü sanmıyorum."

Yüzümde bir gülümsemeyle, hafifçe gülerim. Balkonun karşı tarafındaki koltukta, Blair bana bakar, bacakları Murphy'nin kucağında, eli sahiplenircesine onun göğsündedir.

"Ne beklenmedik bir sürpriz," diyorum anneme dişlerimi sıkarak sarılırken.

"Başka türlü sürpriz var mı ki?" Herkes güldü.

"Sanırım yok." Onun yanındaki döner sandalyeye oturuyorum.

"Tabii ki seni aramak için kapılarını çaldım ve bir de baktım ki Vera beni şarap içmeye davet ediyor. Şimdi bu ev yöneticisi pozisyonunu neden sevdiğini anlıyorum."

Vera ve Hunter gururla gülümsüyorlar.

Blair boğazını temizledi. "Aslında, kızın ev hanımı."

Murphy ona bir bakış attı ve bacağına sıktı.

"Ne?" Blair omuz silkiyor. "Bu niş bir iş. Buna saygı duyuyorum." "Ne farkı var?" diye soruyor annem.

"Sadece anlam farkı," diyorum. "Onları rahat bırakmalıyız, anne."

"Acele etme," der Vera. "İzin gecen nasıldı?" "Evet," diye ekler annem. "Nereye gittin?"

"Ben, tiyatroda bir oyun izledim." Büyüleyici alevlere gaz ateş çukur masaya ama hissediyorum

Murphy'nin bakışları üzerimde.

"Alice oyunculuğu çok severdi," dedi annem. "Lisede *A Midsummer Night's Dream*'de Hermia rolünü oynamıştı. Ama mezun olduktan sonra benim gibi daha istikrarlı bir yol seçti ve mühendislik okudu."

"Mühendis misin?" diye sordu Hunter.

"Evet," diye cevapladı annem. "Biyomedikal mühendisiyim."

"Alice, bu işi kabul ettin ama mühendis misin?" Vera ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Bir araba kazası geçirdi ve sonrasında farklı bir yaşam yoluna girmeye karar verdi." Annem bana uzanır ve elini koluma koyar.

Tüm acıma dolu bakışları kabul etmek için başımı kaldırıyorum ve kimse beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Teşekkürler anne.

"Aman Tanrım. Bunu duyduğuma üzüldüm." Vera, Hunter'ın elini sıkıyor, sanki ona daha sonra neden trafik kazasından sonra okulu bıraktığımı tahmin etme oyunu oynamaları gerektiğini hatırlatmak istercesine.

"Yaralandın mı?" diye sorar Blair.

Murphy yine ona dirsek atar ve Blair yine bu sorunun yerinde olduğunu düşünerek kaşlarını çatır.

Kolumu kaldırıp üzerindeki yara izini gösteririm. "Nişanlımla birlikte nehrin dibine batan araçtan kaçarken kolumda 'da bir kesik oluştu. Diğer yaralarım ise duygusal yaralardı." Omuz silkiyorum. "Psikiyatri koğuşunda geçirdiğim bir yılın halledemeyeceği bir şey değildi."

Sessizlik.

Annemin dudakları açılır ve gülümsemeye çalışır, ama ani tedirginliği hareket etme yeteneğini elinden alır. O başladı.

Ayağa kalkıp ona elimi uzatırken, bakışlarımla balkondaki izleyicileri taradım. "Şaka yapıyorum," dedim gülümseyerek ve göz kırparak.

Bir yıl değil, on dört aydı.

Blair ve ailesi gülerek şaraplarını içmeye devam ederler, ama Murphy bana öyle bir bakış atar ki, bir anlığına gülümsemem kesilir, sonra tekrar toparlanırım. Kimse şok olmamalı. Zengin insanlar, hayatta sahip olmaya değer hiçbir şeyin belirli bir düzeyde delilikten geçmeden elde edilemeyeceğini bilirler. Sonuçta, Vera bana kocasına müstehcen aşk romanları okutuyor ve onu tahrik eden elbiseler ve ayakkabılar giydiriyor. Hunter ona yeni bir elektrikli Porsche sipariş etti çünkü iki ay önce aldığı arabanın rengi ona göre doğru kırmızı tonunda değildi.

Bu balkonda deli olan ben değilim.

"Oh, Krista, araba sırtına zarar verdiğini söylediğin için sana masaj koltuğumu gösterecektim," diyor Vera, ayağa kalkıp şarap kadehini masaya koyarken.

"Masaj koltuğu mu? Masaj koltuğunu nereye koydun?" diye soruyor Blair. "Bunu nasıl bilmedim? Görmek istiyorum." Murphy'nin bacaklarından kendi bacaklarını ayırıyor ve onları takip ediyor.

"Konukevinde buluşuruz," diyorum anneme, ama o Vera'nın pahalı koltuğuna o kadar hayran kalmış ki, benim nerede olduğumla ilgilenmiyor.

"Bay Morrison, mesaim bitti, artık kışıma bakamazsınız," diye alay ediyorum ve onun uzattığı bacaklarının arasından geçiyorum.

O da içten bir kahkaha atıyor. "Bakmıyordum."

Omzumun üzerinden ona flörtöz bir gülümseme atıyorum. "Bakıyordun." "Gerçekten aklını mı kaçırdın?" diye soruyor.

Gülümsememi koruyorum. "Ben senin *ev hanımınım*. Sanırım bu, akıl sağlığım hakkında çok şey söylüyor. Sabah görüşürüz, Bay Morrison."

Konukevine giderken yolun yarısında keskin bir sola dönüş yapıp terastan aşağı iniyorum, çitten geçip tek yönlü park yolunu geçerek göle varıyorum. Annemle konuşmadan önce kafamı boşaltmak ve düşüncelerimi toparlamak için yürüyüşe çıkmam gerekiyor.

Güneşin doğuşu ve batışı, göl çevresindeki patikada yürüyüş yapmak için en sevdiğim zamanlardır çünkü bu saatlerde daha az kalabalık olur.

"Bekle."

Arkamda Murphy'nin sesini duyduğumda bir saniye gözlerimi kapatıyorum.

"Sanırım birbirimizi beklemekten bıktık," diyorum.

"Alice, o gün havuzda boğulduğumu sandığın gün..."

"Nişanlımı kurtaramadan boğulduğu için kendini aptal gibi hissediyorsun. Sorun değil. Ben sinirlenmedim. Sadece kamu hizmeti yapıyordum."

"Bana kızgın mısın?" Bana yetişir ve ben hızımı korurken bakışlarını yanağımda hissederim.

"Hayır. Ben... hiçbir şeye kızgın değilim. Kimseye. Kızgın değilim. Sen benim ağzıma laf koyuyorsun. Eşin nerede?"

"Karım yok."

O önüme çıktığında durup yavaşça sönüyorum. Ona bakamadığım için dikkatim göğsünde kalıyor.

"Bilgin olsun, seni bekledim," diyor. "Ben de,"

diye fısıldıyorum, bakışlarımı kaldırarak.

Gözlerinin arasında iki dikey çizgi oluşur. "Ne demek istiyorsun?"

Kafamı sallayıp yanından geçerek yürümeye devam ettim.

"Dur. Hayır. Öyle söyleyip çekip gidemezsin."

"Uh, söyledim. Ve gidiyorum."

"Sen beni beklemedin. Beni terk ettin. Ve seni suçlamıyorum. Başına gelenler korkunç. Sadece aramızdaki şeylerin net olmasını istiyorum ve net olan şey, benim seni beklediğim."

"Murphy, aramızdaki ilişkilerin hiçbir zaman netleşeceğini sanmıyorum. Her zaman bu su kadar net olacaklar." Yosunlarla çevrili yosunlu yeşil suya başımı sallıyorum. "Ama bilmek istiyorsan, senin için Minneapolis'e döndüm, ama sen gitmiştin. Kiralık ev satılmıştı. Komşuların nerede olduğunu bilmiyordu ve bir zamanlar senin eserlerini sergileyen tek galeri de nereye taşındığını bilmiyordu. Ben de bekledim."

Bir daire kiraladım. Bir iş buldum. Ve o bölgeye yerleştim. Sonra bekledim. Bekledim ve bekledim. Ta ki..."

"Ciddi olamazsın."

Ona hızlıca yan gözle bakıp sırtıyorum. "Keşke öyle olmasaydım. Genelde bu kadar duygusal ve acınası biri değilimdir."

Kolumu tutarak beni durdurur ve ona bakmamı sağlar. Solumuzdan köpeğini gezdiren bir çift geçer.

"Neye kadar bekledin? Ne zamana kadar?"

Hâlâ bekliyorum.

"Patronumun kızı nişanlısıyla yaz tatili için eve gelene kadar."

Murphy gözlerini kısarak başını sallar. "Bu yalan. Sen Callen'la birlikteydin."

"Onunla evlenmiyorum."

"Blair'le evlendiğim için mi kızgınsın?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden?"

"O zaman hiçbir şey. Sen beni takip ettin."

"Annenin söylediklerinden sonra endişelendim." Çenemi kaldırıyorum. "Ben senin endişen değilim."

"Bu sadece bir kamu hizmeti."

Gülümsemek istemiyorum, ama bunu söylediği için ona lanet ediyorum. "Kapa çeneni." Yürümeye devam ediyorum.

"Korkuyorum," diyor, birkaç adım arkamda kalarak.

"Bohtega'dan mı?"

"Hayır."

"Blair'in seni düğün töreninde terk etmesinden mi?"

"Hayır. Altara ulaşmadan hayatımı mahvedecek olmaktan korkuyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor." "Bu *bizim* sorunumuz."

Gülüyorum. "*Biz* diye bir şey yok." "Yine de buradayız."

"Çünkü sen beni takip ediyorsun." "O zaman uzaklaşmayı bırak."

"Beni yakalayabilesin diye mi?"

"Belki."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Neden böyle diyor?
Ciddi değil. Koşmaya başlıyorum. "Seni
kovalamamı mı istiyorsun?"
Cevap vermiyorum. Cevap
veremiyorum. Ve o beni
kovalamıyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Alice

*Anneler en iyi arkadaşlar
gibidir, sadece acımasızca
dürüsttüler.*

"NEREYE GİTTİN?" Annem döndüğümde sorar.

"Gölün etrafında yürüyüşe. Vera'nın masaj koltuğunda ne kadar süre kalacağını bilmiyordum."

Kırmızı saçlarını parmağına dolayarak gülümser. "Güzel bir koltuk."

Ayakkabılarımı çıkarır ve bir bardak su alırım. "Minneapolis'e neden geldin?"

"Tabii ki seni görmeye."

"Özel bir neden olmadan beni görmeye mi geldin?" Bardağın yarısını bir dikişte içiyorum.

"Evet. Buna anne olmak denir. Sen yetişkin olmaya karar verdin diye seni sevmeyi ve seninle birlikte olmak istemeyi bırakmadım."

"Neden bahsediyorsun?" Bardağı tezgahın üzerine koyup kanepenin diğer ucuna oturdum. "*Henüz* yetişkin olmaya karar vermedim. Duyduğuma göre abartılıymış."

O güldü. "Korkunç derecede abartılıyor. Aslında kullanmam gereken izin günlerim var, bu yüzden dünyadaki en sevdiğim kişiyi ziyaret etmek için beş gün izin aldım."

"

"Ama Henry Cavill meşguldü, o yüzden onun yerine beni mi ziyaret ediyorsun?"

"Aynen öyle." Dekoratif yastığı arkasından çıkarır ve bana fırlatır.

Onu yakalayıp kıkırdayarak gülüyorum. "Onur duydum. Burada olduğun için mutluyum. Bilseydim, izin alırdım. Muhtemelen yine de yarım gün çalışmama izin verirler, böylece birlikte vakit geçirebiliriz."

"*Ev işlerini yapan kişi* olmadan çok uzun süre idare edebilirler mi?" Bana ters ters bakıyor.

"Bu şimdiye kadarki en iyi iş olabilir. Tiyatroda çalışmak gibi, sadece ayakta alkışlanmıyorsun. Önlüğü olan bir kostümüm var ve saçımı 1950'lerin şık at kuyruğu stilinde bağlıyorum."

"Peki, şimdi performansını görmek istiyorum."

Sırıtiyorum. "Eminim beni iş başında görebileceğin bir kahvaltı veya akşam yemeğine davet edileceksin."

O iç çeker. "Kızım, ev hanımı. Daha fazla gurur duyamazdım." Ses tonunda çok fazla alaycılık hissediyorum.

"Eh, kira ödemiyorum. Ve senden çok daha fazla kazanıyorum, istersen alay et, ama bu çok iyi bir iş."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama hayatımla ilgili her ayrıntıyı paylaşmamamı rica edebilir miyim, çok sevinirim."

"Tatlım, araba kazası pek de *küçük* bir ayrıntı sayılmaz. Ve onlara akıl hastanesinde olduğunu söyleyen sensin. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü onlarla oynamayı seviyorum. Tepki almayı seviyorum. Ve bunun gerçek olduğundan çok şaka olduğuna inanacaklarını biliyordum."

"Sen tam bir baş belasısın, genç bayan. Ve senin kriz geçirdiğin gece bizi seni almaya çağıran adamı görmek beni çok tedirgin etti. Murphy, değil mi? Ona bir şey söyledin mi?"

Ben başımı salladım. "Evet, en azından aramızda açıkça ortada. Ama şimdi durum biraz tuhaf."

"Nasıl yani?"

"Çünkü Blair ile evleniyor." "Ee?"

"O bizim ilişkimizden haberdar değil."

"Eminim o da Blair'in bilmesini istemiyordur. Ne var bunda?"

Hızlıca nefes aldım, içgüdüsel olarak ağzımdan çıkacak sözleri hazırladım. Sonra sessizce sustum, çünkü o bilmiyordu. Telefonda bu konuyu konuştuğumuz gün, o kadar inanılmaz bir şekilde sorduğu için sorusuna cevap vermekten kaçındım.

"Alice?"

Gözlerimi kaldırdım.

Kaşları çatıldı. "Sen..." Yavaşça başını salladı.

"Ona geri dönecektim. Onun için. Ama sonra onun gözleri önünde yıkıldım ve kader benim için başka planlar yapmıştı. Ve onun için de."

"Sen," ana evi işaret ederek, "o genç kadının nişanlısını seviyor musun?"

Böyle söylediğinde kulağa çok kötü geliyor. Belki de kötüdür, ama onu sevmeye çalışmıyorum.

"Bana öyle bakma. Kimsenin nişanlısını çalmıyorum. Ama evet, çözülmemiş duygular var. Ben de onları çözüyorum," yalan söylüyorum.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapıyorsun?"

Bu mükemmel bir soru.

"Öncelikle, ikisine de iyi bir arkadaşım. O, pasta lezzetleri gibi konularda dert yanmak istediğinde, ben müdahale etmeden dinliyorum. O ise adet öncesi sendromu yaşarken, ona çok stres altında olduğunu ve ona karşı nazik olması gerektiğini hatırlatıyorum. Ben, temelde tüm aileyi bir arada tutan yapıştırıcı gibiyim." Kimse beni bir kaideye oturtmak zorunda değil. Kendi başıma zirveye tırmanabilecek kadar yetenekliyim.

"Öyle mi?" Annem gözlerini kısıyor.

"Evet. Yemeklerin çoğunu ben yapıyorum, yani onu zehirlemek için bolca fırsatım vardı, ama yapmadım."

Annem burun kıvrır. "Bu rahatlatıcı. Yani onu gerçekten seviyor musun?"

"Yani, ondan hoşlanmıyorum *da değil*. Tabii ki, onun boynuna asılıp birlikte duş almayı önerdiğinde onu öldürmek istiyorum, ama bu irrasyonel, çok geçici bir duygu." Dişlerimi göstererek gülümserim.

Annem kaşlarını çatıyor. "Burada bir terapist buldun mu?"

"Terapist mi? Hayır. Zayıf düştüğümde, Al'ya

"Eski sevgilimin nişanlısını öldürmeli miyim?" yazıyorum ve her seferinde cevap hayır oluyor. Gerçek bir terapistten çok daha ucuz. Ve genellikle onların ofisine girmek biraz zaman alıyor. O zamana kadar Blair ölmüş olur."

"Alice Yates. Senin neyin var?" Gülererek cevap veririm. "Hiçbir şey. Sadece şaka yapıyorum."

"Babanın mizah anlayışını almışsın. Ve bu bir iltifat değil."

"O da ev hanımıydı. Ve biz ev hanımları, morbid bir mizah anlayışından başka bir şeye sahip olacak kadar sosyal etkileşimde bulunamıyoruz."

"Boşanma için beni suçlamanın yolu bu mu?"

Başımı geriye doğru çekiyorum. "Ne? Hayır. Tabii ki hayır. O seni aldattı. Bu senin suçun değil."

Sakinleştirici bir nefes alır, omuzları gevşer. "Onların evliliğini bozma."

"Onlar evli değiller. Ve ben bunu yapmazdım."

"Onlar neredeyse evli sayılırlar. Şu senin zihninde, sen onları onları evli olarak düşünmelisin. Anlaşıldı mı?"

"Blair O iki iki dönüşüm dönüştürmede evliliklere dönüştü."

"İki kez terk mi edildi?" Annemin yüzü endişeyle kırışır.

"Önceki iki nişanını da bozan oydu."

"Peki, üçüncü seferin sorumlusu sen olma."

"Gizli bir sevgilim olduğunu söylemiş miydin?" Annem kendimi daha da kötü hissettirmeden konuyu değiştiriyorum.

Anında neşelenir. "Gizli bir sevgilin mi?"

"Artık sır değil ama evet. Üniversitede lakros koçluğu yapıyor. Adı Callen, boşanmış ve iki çocuğu var."

"Çocuklarıyla tanıştın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Tanışmak ister misin?"

"Hayır."

Yüzü düştü ve hayal kırıklığını hissettim.

"Henüz o aşamaya gelmedik. Belki de hiç gelmeyeceğiz. Beni çocuklarının hayatına sokmamak için daha da fazla neden var."

"Sence bağlanmaktan korkuyor musun?"

"Hayır. Chris öldü. Murphy nişanlı. Callen'ın bir ailesi var. Buna bağlılık konusunda temkinli olmak diyelim."

"Haklısın. Callen Murphy kadar yakışıklı mı?"

"O tam olarak bir lakros koçunun olması gerektiği gibi. Sert ve yakışıklı. Murphy'den daha kısa olsa da. Ve o..." Fazla paylaşma eğilimimi yeniden düşünürken alt dudağımı ısırıyorum.

"Ne yapmıyor?"

Kafamı salladım.

"Bana söyleyebilirsin." Dizlerini göğsüne çekip, annem değil de bir arkadaşım gibi bana bakıyor.

"Callen bana Murphy'nin baktığı gibi bakmıyor."

"Ne demek istiyorsun? Sana o kadar ilgi duymadığını mı düşünüyorsun?"

Kafamı sallarım. "Hayır. O değil. Callen bana beni istiyor gibi, benden hoşlanıyormuş gibi bakıyor. Murphy ise bana sihirliymişim gibi bakıyor."

"Sihirli mi?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Evet. Bana hayranlıkla bakıyor. Bazen de utançtan hiç bakamıyor. Yakışıklı ama utangaç. Diğer zamanlarda ise, beni dizlerimin üstüne çökertirecek kadar kendine güveniyor. Sanırım öyle. En iyi şekilde tahmin edilemez biri."

"Eskiden *öyleydi* ve öyle

yapardı demek

istiyorsun." "Ne?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Yani o eskiden öyleydi. Ve o şeyleri yapardı.

Sana öyle bakıyordu. Geçmişte."

Arkadaşım gitmiş, annem geri gelmiş. "Evet. Tabii

ki, demek istediğim buydu."

"Belki Callen seni yeterince tanımıyor. Belki ona zaman verirsen, sana baktığında gözlerinde o hayranlık belirir."

"Belki," diye fısıldarım.

Murphy beni gördüğü ilk andan itibaren bana öyle bakıyordu. Belki Blair'e de öyle bakıyordur. Öyle bakmalı. Onunla evlenecek sonuçta.

Otuz Yedinci Bölüm

Murphy

Dürüstlük iyi bir politikadır, ama nüansları vardır.

"HANDSOME," Blair, terzi düğün için takım elbiseme küçük düzeltmeler yaparken. " hakkında ne Hunter sorar, birkaç adım uzakta uzakta, yarısı dikilmiş takım elbisesiyle.

"Canım, yakışıklı olduğunu zaten biliyorsun. Bu senin ilk takım elbisen değil," diyor Vera, telefonuna odaklanarak küçümseyici bir tavırla.

"Bu benim de ilk takım elbisem değil," diyorum.

"Bu senin ilk büyük erkek kıyafetin," diyor Blair şarabını yudumlamadan önce. "Ve bana öyle bakma. Sadece bariz olanı söylüyorum. Senin kot pantolonuna ve buruşuk tişörtüne aşık olduğumu biliyorsun."

"Elimdeki takım elbise hala bana oluyor. Ve ben *büyük* bir *erkeğim*, yani..."

Terzi boğazını temizler ve mırıldanır, "Hazır giyim ise sayılmaz bence."

"Tabii ki sayılır," diye mırıldanıyorum. "Ah," diye dişlerimi sıkıyorum.

"Üzgünüm, efendim," diyor.

Üzgün değil. Beni bilerek dürttü.

"Senin baykuşluğun gerçekten iğrenç, bebeğim." Blair burnunu kırıstırır.

"Benim huysuzluğum mu? Peki 'ick' ne demek?"

"Şu anda tedirgin olduğunu biliyorum. Ama farkına bile varmadan New York'a varacağız. O yüzden, her şey hakkında sızlanıp durmayı keser misin? Bu iğrenç bir şey. İnsanı soğutuyor."

"Tanrım, evlat." Hunter başını sallar. "İğrenç olma. Kızımın fikrini *tekrar* değiştirmesine izin veremeyecek kadar üçüncü düğününe çok para harcadım."

"Hunter!" Vera sertçe çıkar.

"Şaka yapıyorum." Çenesini kaldırır, boynunu kaşır ve bakışlarını bana kaydırır. "Şaka yapmıyorum," diye fısıldar.

"Ya ben de sana karşı birkaç iğrençlik yaparsam?" diyorum Blair'e. Sessizlik.

O kadar sessiz ki, terzinin yutkunmasını, iğnenin ithal İtalyan kumaşının lifleri arasında kaymasını duyabiliyorum.

Vera, boğuluyormuş gibi elini boğazına bastırır.

Blair gözlerini kısar, başını yana eğirir. "Oh, *gerçekten mi*? Peki bunlar ne olabilir?"

"Kaç," diye fısıldar Hunter.

"Koştum demedim. Sadece koşsaydım *ne olurdu* diye sordum. Onları söylememi ister miydin?"

"Cidden, evlat. Kaç!" Hunter daha acil bir şekilde söyler.

Vera kocasına kaşlarını çatar.

"Evet. Hadi dinleyelim." Blair şarabını kadife kanepenin yanındaki koyu renkli ahşap masanın üzerindeki mermer bardak altlığına koyar.

"Aptal olma," terzi fısıldar.

"Hayır." Omuzlarımı geri çekiyorum çünkü kuyruğumu kısıtırıp buradan kaçmayacağım. "Şu anda paylaşacak bir şeyim yok. Ama paylaşacak bir şeyim olduğunda dinlemeye hazır olduğunu bilmek güzel."

Huysuz muyum? Evet. Neden mi? Sanırım bunun belli bir ev hanımıyla çok ilgisi var. Tanrı şahidimdir, Blair'i seviyorum. Ama

Alice'i düşünmeden edemiyorum. Ona dokunmak, tenini tenime değdirmeyi istemekten vazgeçemiyorum. Belki bu bir heves, geçici bir delilik anıdır. Ve bunu düşünürken kendimi çok kötü hissediyorum çünkü kafamdaki her şey bencilce ve duyarsızca geliyor.

Terzi olmayabilir, ama bana bilgece tavsiyelerde bulunacak birine ihtiyacım var. Babam bunu yapardı. Şöyle derdi: "Murphy, hayatta bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun."

Başımın ağrıdığını biliyorum. Kalbim acıyor. Ve içgüdülerim berbat.

İnsanların hayatlarında yapması *gereken* şeyler vardır. Sonra Murphy Paddon var, o ise tam tersini yapıyor. Çoğu zaman pişman oluyorum. Ama bazen doğru olanı yapıyorum. Şans benim lehime değil.

Eve dönüş yolculuğu, en hafif tabirle, rahatsız edici. Hunter beni ön koltuğa oturttu. Vera ve Blair'e baktığımda, başıma bıçaklar fırlıyor. Hunter garaja park ettikten sonra, Blair'in kapısını açmak için kapıyı açtığımda koluma uzandı. Bana hızlıca başını salladı. Kadınlar bana arkalarına bakmadan eve girdiklerinde, derin bir nefes aldı.

"Puro içer misin Murphy?" "Hayır."

"Peki," diye kapısını açar, "bugün sen sür. Hadi." Kapıya doğru yönelirim.

"Hayır," der, Corvette'ine doğru başını sallar. Sürücü koltuğuna oturur ve torpido gözünden purolarını çıkarır.

Gülerek ön koltuğa oturuyorum.

"İçine çekme. Sadece tadını çıkar ve sonra bırak."

Puroyu yakıyorum ve içime çekmediğimden eminim. Ama dumanı bırakmak istediğimde, biraz içime çektiğimi fark ediyorum.

Öksürdüğümde Hunter güldü. "Babanın burada olmadığına üzüldüm."

"Bunu Vera mı yaptı? Sana beni oturtup yeni babam olmanı mı istedi?"

Tavana bakar ve bir duman bulutu çıkarır. "Evet."

Gülüyorum ve yüzümdeki gülümseme zorlama değil. Şu anda "baykuş" Murphy yok.

"Kızını seviyorum," diyorum, her kelimesinde samimi olarak. "Biliyorum. Ama o hala fikrini değiştirebilir."

Başımı sallayıp tekrar nefes almamaya çalışıyorum. Bu sefer öksürmeden nefes vermeyi başarabiliyorum. Tadı güzel mi? Hayır. Ama bazen başkalarını mutlu etmek için bazı şeyler yaparız. Blair ve ben mihraba kadar gidip ikimiz de "Evet" diyecek miyiz, bilmiyorum. Ama Hunter'ı seviyorum. O, hoş karşılanmasa veya rahatsız edici olsa bile, kendinden ödün vermeden kendisi gibi davranıyor. Blair onun bu yönünü sevmiyor. Onun söylediği her şeye katılmasam da, bu yönünü saygıyla karşılıyorum.

"Baban kızımı sever miydi?" diye soruyor.

"Babam herkesi severdi. O da bir sanatçıydı. Bu yüzden Blair'in tutkusundan etkilenirdi."

"O iyi bir insan," diyor. "Birçok konuda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum, ama onunla gurur duyuyorum. Ona her şeyi vermeye çalıştık, ama o her zaman kendi yolunu çizmekten, kendi başına başarıya ulaşmaktan daha fazla keyif aldı. İyi bir anne ve eş olacak."

Yine başımı sallıyorum. Blair hakkında benim bilmediğim bir şey söylemiyor. O güzel, yetenekli ve nazik. Onu elde eden her erkek şanslıdır.

"Peki," diye bir nefes çekip dumanı üfler, "senin ... ne demiştin? Icks mı?"

Gülümserim. "Önce sen söyle."

"Murphy, benim eşim bir bir ev işleri
benim benim için. O mükemmel
biri.

"Karın mı, yoksa ev hanımı mı?"

Hunter bana bakmıyor ama sırtıyor.

"Blair'le ilgili hoşlanmadığım şey, üç kez nişanlanmış ama hiç evlenmemiş olması. Ve ben onun
olduk kibirli düşünüyorum farklı

farklı olduğumu düşünüyorum."

"Sen kendine güveniyorsun. O da buna ihtiyaç duyuyor. Hatta gerekirse onu saçından tutup mihraba sürüklemen gerekiyor."

Bu, Blair'i kızdıran ama benim komik bulduğum sözlerinin mükemmel bir örneği. Nişanlımdan daha rahat biriyim. Hayatı filtreden geçirmeden, güldürmeden önce birini rahatsız edip etmediğini belirlemek için her şeyi inceleyerek yaşamaktan daha çok keyif alıyorum. Ona, özellikle babasının nesli için niyet ve bağlamın önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

"Bu arada, dans dersleri için teşekkürler. Seviştim." Yumruğunu uzatır.

Golf oynamak ve uygunsuz şakalar yapmak bir şey, gelecekteki kayıvalidemi tavladıktan sonra yumruk tokuşturmak başka bir şey. Yine de, onun yumruğuna vuruyorum.

"Ben de aynı gece seviştim." Yumruğumu uzatıyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Çok ileri gittin Murphy. Çok ileri." Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kıkırdayıp birkaç dakika bekledikten sonra, hala nişanlı mıyım diye görmek için yukarı çıkarım. Ana kata ulaşmadan önce, Blair spor kıyafetiyle merdivenlerin başında belirir.

"Vücudum senin iğrençler listesine girmemesi için egzersiz yapacağım." Merdivenlerden iner ve vücutlarımız birbirine değmeden yanımdan geçmeye çalışır. Onu durdurmak için kolumu beline doladım.

O, dudaklarını bükerek homurdanır.

"Üzgünüm. İğrençler listesi falan yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Yalancı," der, gözlerini devirerek.

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Yalan söylemiyorum."

"Tıraş olman lazım. Sigara dumanı gibi kokuyorsun. İğrenç." Beni itmeye çalışıyor. "Bir sır öğrenmek ister misin?" diye soruyorum.

Gülümsemeyi reddediyor, ama benim kucağımdan kurtulmaya çalışmayı bırakıyor. "Ne?"

"Babam eskiden ahşaptan şeyler yapardı. Garajında torna tezgahı ve oyma aletleri vardı. Annem, onun kendisi yerine 'ağaç kütüğü'yle geçirdiği saatlere kızardı. Ben buna hayran kalmıştım, o da bana öğretti."

Blair'in alnı kırışır. "Sen ahşap tornacısı mısın?"

Başımı sallarım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırır, yüzü ekşir. "Neden bana bunu hiç söylemedin?"

"Çünkü artık yapmıyorum. Babam öldüğünden beri, hayatımın o kısmını da öldürdüm."

"Murphy, ben bir sanatçıyım. Kil ile eserler yaratıyorum. Beni bir sanat fuarında tanıştın ve senin de bir sanatçı olduğunu hiç söylemedin mi?"

"Sen benden çok daha yeteneklisin. Seninle rekabet ediyormuşum gibi görünmek istemedim."

Kafasını geriye doğru eğdi. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü babana, babamın da seninle tanışmaktan hoşlanacağını söyledim çünkü o da bir sanatçıydı."

"Yani bana bunu söylemenin tek nedeni, babamın önce bana söylemesini istememen mi? Tanrım, Murphy. Senin neyin var?"
Elimden kurtulup merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Elimi yüzüme götürdüm. Bugün hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Belki de biraz uyuyup yarın tekrar denemeliyim.

Otuz Sekizinci Bölüm

Alice

Sadece aptallar başkalarını hatalarıyla yargılar.

" ,ANNEN NEREDE? "

Omzumun üzerinden, mayosu ve beyzbol şapkasıyla Murphy'ye bakıyorum. Bahçeden ellerime bulaşan kiri silerek, topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Yeğenini mi ziyaret ediyorsun?"

diye sorar. Gerginleşirim.

"Bir erkek kardeşin var, değil mi? Yeğeninin futbol maçını izlediğin gün Callen ile tanışmıştın. Değil mi?"

"Evet." Boğazımı temizlerim. "Hayır. Annem alışverişte. İşimi bitirmemi bekliyor, böylece birlikte vakit geçirebileceğiz."

"Ama torununu ziyarete gidiyor, değil mi?"

"Hiç tanımadığın biri için çok endişeleniyorsun. Bu sabah nişanlını kızdırdığından beri yapacak başka bir şeyin olmadığı için mi?"

Murphy kaşlarını çatı. "Sana iğrençlikten bahsetti mi?"

"Hayır." Ayağa kalkıp popomu silkelerim. "Dışarı çıkmadan önce, Vera'ya dert yanışını duydum."

"Kulak misafiri mi oldun?"

"Hayır. Sadece sağır değilim."

Gözleri tüm vücudumu tarar. "Bahçede çalışmak için o elbiseyi giymek tuhaf mı?"

Gülüyorum. "Sen giysen tuhaf olurdu. Sen çok uzunsun, etek kışına kadar çıkardı."

"Komik."

"Havuzda dinlenmeden önce bana küçük bir iyilik yapabilir misin?" diye soruyorum.

"Neden sanki tek yaptığım havuz başında dinlenmekmiş gibi konuşuyorsun?"

O da beni takip edeceğini düşünerek konuk evine doğru yürüyorum. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim. Baykuş gibiyim." Kıkırdayarak gülüyorum. "Pardon. *Baykuş gibiyim.*"

"Ne yapmamı istiyorsun? Kısa molamı bozuyorsun. Yakında işe dönmem gerekiyor."

"Neden Blair'in kara listesinde olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu sabah kahveni yeterince sert yapmadım mı?" Sürgülü kapıyı açtım ve bahçe ayakkabılarımı çıkardım.

"Bugün herkesin kara listesindeyim. Blair'in. Vera'nın. Hunter'ın. Ve senin de beni kara listene eklediğini hissediyorum. Annen ne zaman dönecek? Belki onu da kızdırabilirim ve bugün bin puan alırım."

Onu banyoya götürmeden önce ona dar gözlerle bakıyorum. "Vera, duş başlığını değiştirmemin sorun olmadığını söyledi, ama eskisini çıkaramıyorum. Sen çıkarabilir misin?"

Murphy ellerini beline koyar ve birkaç saniye boyunca onu incelerken, ben de onun düşük bel şortunu ve gömleksiz halini incelerim.

Sıkı karın kasları.

Mavi damarlı kaslı kollar.

Duş başlığını kavrar ve çevirmeye çalışır. Sonra ellerini sallar ve tekrar dener. Bu sefer gevşer ve benim için çıkarır.

Kahretsin. O vücut.

Yüzü görüş alanıma girer ve yan tarafa eğildiğini, yarı çıplak vücuduna yapışmış bakışlarımın içine girmek için eğildiğini fark ederim.

Yutkunuyorum. "Teşekkürler." Duş başlığını alıyorum.

"Bugün kötü adam olduğumu biliyorum, ama benim eylemlerim sebepsiz yere yapılmış değil. Ve bana öyle baktığında, kontrolümün son zerresi de kopmak üzereymiş gibi hissediyorum."

"Sana bakmıyorum..."

"Bakıyorsun." Banyo kapısını tekmelerek kapatır ve beni kapıya doğru iter.

Nefesim göğsümde kesilir, cevabımı boğar.

Ne oluyor böyle?

"İki hafta," diyor, ellerini başımın üstündeki kapıya dayayarak, öfke ve acı karışımı bir ses tonuyla. Vücudunun ısısı elbisemin içinden geçip damarlarıma işliyor. "İki. Lanet olası. Hafta."

O benim değil, bu yüzden ona dokunmamak için ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

"Callen. Erkek arkadaşın. Ondan *nefret* ediyorum."

Gözlerimi kaldırıyorum. "Ne düşündüğün umurumda değil, çünkü senin mükemmel nişanlını öldürmek istiyorum."

Murphy sırtarak başını eğip, kulağıma nefesini hissedene kadar sakallı çenesiyle yanağımı okşadı. "Artık havayı temizlediğimize göre, elbisenin düğmelerini aç."

Cildimin ısısı altında içim eriyor. Ben daha iyi biliyorum. O da öyle. Ölümden ve ruhsal çöküntüden kurtulduktan sonra başka bir kadının hayatını mahvetmek için mi hayatta kaldım?

Hayır.

Yine de yumruklarımı açıyorum ve elbisenin düğmelerini yavaşça açıyorum, göbek deliğimin hemen üzerinde duruyorum, Murphy'nin dudakları boynumu okşarken, öpmeden, sadece dokunarak, göğsüm imkansız derecede sert nefeslerle inip kalkıyor. Sonra dudakları göğüslerimin şişkinliğini takip ederek saten ve dantel sütyenimin kenarına kadar iniyor.

Dudaklarımı ıslatıp, ağır bir göz kırpma ile aralıyorum.

Ağız, sütyenimin dışındaki meme ucunun üzerinde dolaşıyor. Parmaklarım onun saçlarına dalmak için can atıyor.

"Tanrım..." diye haykırıyorum, o benim meme ucumu ısırıp sertçe çekip sonra da aynı sertlikle emdiğinde ellerimi kapıya vuruyorum. Dizlerim içe doğru çöküyor ve yemin ederim ki sadece bundan orgazm olmaktan bir nefes uzaktayım.

Ellerini kapıdan çekmiyor, dudakları ve dişleri dışında hiçbir dokunuş yok. Beni bıraktıktan sonra, aynı şeyi diğer meme ucumla da tekrarlıyor.

Tıslarım. Hem acıtıyor hem de iyi geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatırım, sırtımı kamburlaştırırken her nefesim bir öncekinden daha sert olur. Başını kaldırır, dudaklarımız o kadar yakınlaşır ki, onun son nefesi benim bir sonraki nefesimmiş gibi hissederim.

"Elbiseni ilikle ve işine dön," diye fısıldar, elini kapıdan aşağı kaydırarak kapıyı açar.

Sessizce nefes alıp kapıdan uzaklaşarak sırtımı ona dönüyorum. Gözlerimi kapatıp elbisenin düğmelerini ilikleterek onun gitmesini bekliyorum. Kayar kapının sesini duyduğumda, ellerimle lavaboya tutunarak kendimi destekliyorum. Aynadaki pembe yanaklı yansıma tanınmaz halde. O ben değilim.

Başka bir kadının nişanlısının bana bunu yapmasına izin vermezdim. Verir miydim?

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Alice

Cehennem varsa, bekleme listesi vardır.

KARMA GERÇEKTİR. Bu gece ikisi bir ve aynı. Annemi ve beni herkesle birlikte akşam yemeğine davet ediyor — tabii ki benim hazırladığım yemeğe. Ve "herkes"e Murphy'nin annesi de dahil.

Ben, Morrison ailesinde yıllardır kullanılan mavi çiçekli ev elbisesi ve önlüğün arkasına saklanan, *evi mahveden* pis bir fahişeyim.

"Bu çok tuhaf. Böyle olacağını biliyordum, ama yine de tuhaf," diyorum, Dijon sosunu çırparak. Doğru malzemelerle yaptığımdan emin değilim. Bu akşam Murphy'nin annesiyle tanışacağım ve düşüncelerim allak bullak oldu.

"Nesi tuhaf?" diye soruyor annem gülerek ekşi mayalı ekmeği keserken.

"Beni akşam yemeği servis etmek için işe alan insanlarla akşam yemeği yiyeceğiz. Bu tuhaf."

"Bu sadece bir yemek. Seni çok seviyorlar gibi görünüyor. Bunu kendi evinmiş gibi düşün ve onları akşam yemeğine davet etmişsin. O zaman yemek hazırlamak ve servis etmek o kadar garip gelmeyecektir."

Başımı sallıyorum. Haklı. Bu daha iyi bir bakış açısı. Tabii ki, Blair, Murphy ve annesi masada otururken sinirlerim yatışmayacak. Sanki Blair ya da annesi yüzümden anlayacak ve bugün onun ağzında meme uçlarımın olduğunu hemen fark edeceklermiş gibi.

"Tanrım, burası çok sıcak." Yüzüme elimi sallıyorum. "O kadar da sıcak değil. Hasta mı oluyorsun?" diye soruyor annem. Keşke öyle olsaydı.

"Hayır. Muhtemelen ocak başında çok uzun süre durduğum içindir. Al. Misafirlerimize servis yapalım." Ona iki küçük salata tabağı uzattım.

"Dışarıda yemek yemeliydik. Seni yemeğe davet edip yemek yapmanı istediğim için birden suçluluk duydum," diyor Vera, salataları servis ederken.

"Mutfağın çok güzel. Burada yemek pişirmek gerçek bir zevk," diyor annem, salataları Vera ve Hunter'ın önüne koyarken.

Kahretsin! Onlara servis yapacaktım ama o benden önce davrandı, şimdi Blair ve meme ucu ısırganına servis yapmak zorunda kaldım. Murphy bakışlarını bile kaçırmaya çalışmıyor. Tam tersine. Sanki bana yapışmış gibi hissediyorum. Çölde öğle güneşi gibi.

"Otur anne. Gerisini ben hallederim." Blair ve Murphy'nin karşısındaki iki boş sandalyeyi işaret ediyorum.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Uh-huh."

"Krista, Alice, bu annem Janelle. Alice, Morrisonlar için çalışıyor ve annesi birkaç günlüğüne ziyarete geldi," diyor Murphy.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Janelle, gri çizgili uzun, koyu saçlarının altındaki halka küpesiyle oynayarak gülümser.

"Ben de," diyor annem, Murphy ve Blair'in arasında oturan Janelle'in karşısına otururken.

Mutfağa geri koştuğumda, dondurucuyu açıp derin bir nefes alıyorum ve çıplak tenime gelen soğuk havayı içime çekiyorum.

"Kendine gel," diye fısıldarım.

Yemeğin geri kalanı masaya konduğunda, annemin yanına oturuyorum, bu da beni Murphy'nin tam karşısına getiriyor.

"Kızınız olağanüstü bir aşçı," diyor Hunter. "Teşekkür ederim." Annem ağzını siler. "Keşke bunun için kendime pay çıkarsam

ama Alice her zaman yemek yapmayı sevmiştir. Meraklıdır. Ve ne yapmaya karar verirse, onu son derece iyi yapar."

Murphy'ye bakıyorum, o da çiğnerken sırtıyor. Cornhole ve bowling'i düşünüyor. Bu konuşma beni dikleştirmeli ve çenemi kaldırmalı. Kim biraz övgüden hoşlanmaz ki? Ama Blair'e bakamıyorum ve bana baktığını düşündüğümde, yemin ederim ki o biliyor.

Vicdan azabı çekip hemen itiraf mı etti? İmkanı yok. Kesinlikle hayır.

"Blair de yetenekli. Mutfakta pek değil ama onu doğru nedenlerle seven iyi bir erkek buldu," diyor Vera, kocasına benimle ilgili olan küçük bir sırtışla.

"Bir kızım daha olsun diye sabırsızlanıyorum," diyor Janelle, Blair'e sarılmak için kolunu onun omzuna atıyor.

Blair başını eğip Janelle'in başına yaslıyor. O kadar sevimliler ki kusmak istiyorum.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye soruyor annem.

Vera ve Blair canlanır ve sonra durmaksızın düğün konuşmaları başlar. Annem ve Janelle, kendi düğünlerinin ve Blair'in yaklaşan gelin partisiyle ilgili hikayelerle sohbete katılırlar. Hunter yemeğini bitirir ve telefonuna odaklanarak dalıp gider.

Sonunda, izin isteyip masadan kalkarım. "Tatlıyı ben alırım. Bay Morrison'ın en sevdiği şey: limonlu sorbe."

"Alice, tiramisu severim, bunu biliyorsun," diyor, gözlerini telefonundan ayırmadan.

" , değil mi? Limonlu sorbe senin karının en sevdiği.

Oops."

Sonunda bana baktığında, göz kırparak mutfağa çekilirim.

"Ugh..." Görünmez olduğumda yüzümü ellerimin arasına gömerek iç çekerim. Eylül geldi mi?

Yedi cam bardak limonlu sorbe ile doldurulduktan sonra, onları bir tepside yemek odasına götürüyorum. Annemin kahkahaları ikinci kadeh şarap seviyesine ulaştı. Onu durdurmanın zamanı gelmiş olabilir, ama Janelle de aynı şekilde gülüyor. Tabii ki annem onun annesiyle iyi anlaşırdı.

"Hain," Hunter, sorbeyi önüne koyduğumda mırıldanır, ama çok flörtöz olduğu için ciddi kalamaz.

Vera, onu görmezden gelmem gerektiğini ima eden bir bakış atar.

"Sen kiraladınız kiraladın mı konuk konuk evini AliceAlice senin için çalışmaya başlamadan önce misafir evini kiraya verdin mi?" diye soruyor annem.

"Hayır. O tür bir kiralık mülkle uğraşmak istemiyoruz ," diye cevaplar Vera.

"Murphy muhtemelen sana bazı ipuçları verebilir," diyor Janelle.

"Oh, evet. Buraya çok uzak olmayan bir evde evi vardı," diye ekliyor annem.

"Krista kiralık mülkünüzü nasıl biliyor?" Blair dişlerini sıkarak gülümser.

Annem burnunu kırıstırır.

Murphy boğazını temizler, bir anlığına peçeteyi dudaklarına bastırır. "Nasıl ortaya çıktı bilmiyorum, ama çıktı."

Kahretsin.

"Anne, gölün etrafında yürüyüş yapma vaktin gelmedi mi?" Ayağa kalkar, anneme sıkı bir gülümsemeyle bakarım. "Her yemekten sonra on dakikalık yürüyüşün glikoz seviyeni kontrol altında tutmak için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Oh, sen şeker hastası mısın?" diye sorar Vera.

"Hayır." Annem sahte bir gülümseme takınır ve ayağa kalkar, çünkü benim ondan memnun olmadığımı bilir. "Ve bunun nedeni muhtemelen her yemekten sonra on dakikalık yürüyüş yapmamdır."

"Aferin sana. Ben o kadar şarap içip gölde yürüyüş yapamazdım, düşerdim. Alice, belki de annenle yürüyüşe çıkmalısın," diyor Vera.

"O iyi." Onun koluna tutunuyorum. "Onu uğurlayıp masayı toplayıp mutfağı temizleyeceğim."

"Seninle tanışmak güzeldi, Janelle," diyor annem.

"Ben de." Janelle, yeni bir en iyi arkadaş edinmiş gibi gülümser.

Blair de ayağa kalkar, çenesini sıkarken peçetesini bir kenara atar. "Biliyor musun? Sanırım arabayla gezmeye ihtiyacım var. Baba, senin üstü açık arabalarından birini alalım da gezmeye çıkalım."

"Oh, kulağa eğlenceli geliyor," diyor Vera. "Ama sigara içmek yok, canım."

"O zaman pek eğlenceli olmaz," diyor Hunter ciddi bir ifadeyle.

"Sanırım gezmeye gidiyoruz." Murphy son sorbeyi bitirir.

"Hayır, bebeğim. Bence anneni dışarıya kadar geçirdikten sonra yatak odasında takıl ve işini ya da başka bir şey yap, mesela kiralık mülklerinle ilgilen, ahşap işçiliği yap ve bana hariç herkese bunun önemli bir şey olmadığını söyle." Blair gözlerini kısar.

Birbirlerine bakışırlar, ama o önce beyaz bayrağı sallar. "Ben burada kalacağım."

Annemi arka kapıya doğru çekiyorum. "Aferin anne." "Ne? Onun evinde kaldığını söylemedim ki."

"Şşş." Arka kapıyı açarım. "Yatağına git."

"Yürüyüşe çıkacağımı sanıyordum."

"Gideceksin. Doğruca misafir evine git ve yat. Yapacak işlerim var ve Vera haklı. Gölün etrafında yürüyüş yapacak kadar içmemişsin. İyi geceler. Seni ve koca ağzını seviyorum."

Bana dilini çıkarır. Evet, sarhoş.

Sırıtarak kapıyı kapatıyorum. Mutfağı döndüğümde Murphy, yemek tabaklarından kalanları çöp kutusuna döküyor.

"Cezalandırıldın. Git. Ben hallederim."

"Herkes gitti. Yine köpek kulübesine döndüm. En azından kendimi işe yarar hale getireyim."

Herkes gitti.

Yalnız kaldık.

"Annemin söylediği şey için özür dilerim. Onun savunması olarak, çok fazla içmişti ve nişanlının buradan bir mil bile uzak olmayan bir yerde kiralık mülk sahibi olduğunu bilmesinin gayet normal olduğunu varsayabiliriz."

Son tabağı temizlerken başını eğik tutuyor. "Onun suçu değil. Tüm sorumluluk bana ait. Blair kiralık evim olduğunu biliyor, ama bunu yeni öğrendi. Bu benim hatam. Ona söylemek için bu kadar uzun süre beklememeliydim. Ama ben bir yetişkinim ve riskleri değerlendirebilecek kapasitedeyim."

Ben. Ben bir riskim. Az önce yaptığımız şey bir riskti.

Lavabonun altından pembe eldivenleri giyip bulaşık suyunu açıyorum. "Daha önce benimle aldığın riski almamalıydın."

"Haklısın." Tabağı lavabonun yanındaki düzenli yığına koyar.

Onun bu kadar içtenlikle aynı fikirde olmasını beklemiyordum. Birkaç saniye nefesim kesildi, sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim.

Ne diyeceğimi bilemeden, bulaşıkları ovmaya ve Murphy'nin kurutabileceği kadar hızlı bir şekilde süzgece koymaya odaklanıyorum. Onun itirafı beni açıkça incitti, ama o bunu farklı bir şekilde ifade etmek veya özür dilemek için hiçbir çaba göstermiyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Ve neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum. O benim nişanlım değil. Elbisenin düğmelerini kendi isteğimle açtım. Bunun olmasını istedim.

İyi bir adam pişmanlık duyar. Değil mi? Hayır. İyi bir adam bunu en başından yapmaz. Ama bu da aynı derecede kötü hissettiriyor çünkü Murphy iyi bir adam. Bu yüzden iki haftadan kısa bir sürede aşık olduk. Bu yüzden sekiz yıl sonra, bu duygular hala canlı, filizleniyor, kök salıyor ve tekrar büyümek için güneş ışığı arıyor.

Sessizlik uzadıkça, aptalca duygularım artıyor. Ama ağlamayı reddediyorum. O *benim değil*. Blair ağlamalı. Ben değil.

Bir şey söylemesi onu öldürür mü? *Hey, eğlenceliydi, ama yanlıştı. Kırgınlık yok, değil mi?*

Ya da...

Nişanlımı aldattığım için ben bir pisliğim. Onunla hemen ayrılacağım.

Onu sevdiği için bunu söylemeyecek. Bu uydurma değil. Gerçek ve karmaşık. Eminim kenarda duran herkes daha iyi bir düzine hamle düşünebilir, ama bu benim Chris'e uyanıp yüzeye çıkması, savaşması ve yaşaması için bağırmam gibi bir şey. Senin hayatın olmadığında mükemmel bir hayat yaşamak her zaman daha kolaydır.

"Sana güvenmiyorum," diyor Murphy.

Eldivenlerimi çıkarırken donup kalıyorum.

O, adaya yaslanarak ellerini kuruluyor. "Ve ben" —kafasını sallayarak gülümsüyor—"sana bunu söyleme cesaretini gösterdiğim için duygusal olarak olgunlaştığımı hissediyorum, çünkü utaniyorum. Sekiz yıl oldu. Sen yaşadığın her şeyi aşmak için *çok* uzun zaman harcadın. Ben ise hayatıma devam ettim. Yine de, seninle birlikteyken, senin..." Sesi kısılır, gözleri kızarır ve boğazı titrer.

Chris öldü, ama Murphy duygusal bir katliam yaşıyor.

"Seni incittim. Ve sen bunun tekrar olabileceğini düşünüyorsun." Eldivenleri bir kenara koydum.

Ayaklarına bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Ama bundan daha fazlası var. Onu seviyorsun." Bir kez daha başını salladı.

"O zaman karar verildi. Planlandığı gibi Blair ile evleneceksin. Ve yirmi yıl sonra, o sana bir ev işçisi tutacak ve sen benim adımları bile hatırlamayacaksın."

"Siktir git," dedi, şakamdaki mizahı anlamadan.

"Nişanlandığın için bu kötü bir fikir bence." "Eh, *tek* istediğim *bu*."

Çenem açılır, ama ağzımdan hiçbir şey çıkmaz.

Murphy it it sürükler tezgâhtan ve fincanları yüzüme yüzüme, dudaklarını benimkilere o kadar yaklaştırıyor ki, durduğunda neredeyse inleyeceğim.

durduğunda neredeyse inleyecektim. Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Merhaba," diye fısıldadı.

Lanet olsun ona.

"Merhaba" diyemeden beni öptü. Aklım karıştı ve gözlerim yaşlarla doldu çünkü o tek bir öpücükle sekiz yılı silip süpürdü. Kiraladığı dairesine geri döndük ve Lesley Gore'un "Misty" şarkısını dinledik. Gerçeklik kapıdan dışarı çıktı. Günler eski plaklar ve öğleden sonra keyfi ile doluyken hayat daha tatlı.

Beynimin bir köşesinde rasyonel düşüncelere tutunan küçük bir parça var ve Murphy'nin benim olmadığı gibi önemsiz şeyleri hatırlatmak için mücadele ediyorlar. Ama zihnimin geri kalan yüzde doksan dokuzu tek bir şeye odaklanıyor: dilinin benimkine karşı lezzetli ve şehvetli vuruşları.

Beni soğuk, beyaz mermer tezgahın üzerine kaldırdığında hiçbir şeyi kaçırmıyoruz. Bunun, hiçbir şey yanlış yapmadığımız alternatif bir evren olmasını istiyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Sekiz yıldır huzursuz bir gezginim, çünkü Chris öldüğünden beri hayatımda doğru hissettiren tek şey bu adam.

Elbisemin düğmelerini açmaya başlar, ağzı boynuma doğru hareket eder. Gözlerimi kapatır ve başımı yana eğerek ona daha iyi erişim sağlarım. Elleri üç düğmeden sonra pes eder ve ellerini elbisemin eteğine doğru kaydırır, parmaklarını külotumun beline dolayarak bacaklarımdan aşağı doğru çeker.

"Uzan, güzelim," diye kulağıma fısıldadı.

Kendimi kontrol edemiyorum, bu yüzden onun istediğini yapıyorum. İç çamaşırlarımı tezgahın üzerine koyuyor, sonra sıkışmış topuklu ayakkabılarımı kenara doğru yönlendiriyor. Sonra bacaklarımı daha fazla açmak için ellerini iç uyluklarıma koyarken bacaklarımdan yukarı doğru öpüyor.

Sırtım kavislenir ve beklentiyle saçlarını tutarım.

Tanrım...

Çok yavaş gidiyor. Neden bana işkence ediyor? O... neredeyse... oraya...

"Alo?"

LANET OLSUN

Birden oturur pozisyona geçip tezgahdan atlıyorum. Annem arka kapıdan içeri giriyor.

Murphy benden çok daha soğukkanlı. İç çamaşırlarımı alıp cebine sokmaya başlıyor.

Ona kızgın bir bakış atarak, elinden iç çamaşırlarımı alıp elbisenin cebine sokuyorum. Sonra onu itip, "Git!" diye tıslıyorum.

Elbisemin son düğmesini iliklerken, annem mutfağa girmeden hemen önce onunla karşılaşıyorum.

"Oh." Annem geriye doğru sıçradı. "Beni korkuttun." Onu korkuttum mu? Tamam.

Tabii.

"Ne oldu?" diye soruyorum, elbisenin önündeki önlüğü düzelterek.

"Telefonuna cevap vermiyordun. Banyonda da Advil bulamadım." Gözlerini kısarak, bileğinin içini alnıma dokundurur. "Ateşin mi var? Yanakların kızarmış. Kesinlikle hastalanıyorsun."

"Uh..." Bir adım geri çekilip elini itiyorum. "Ben iyiyim. Bulaşık suyunu çok sıcak yaptım."

Bana temkinli bir bakış attı.

"Selam Krista," Murphy, sanki başka bir yerde iyi şeyler yapmış gibi mutfağa geri dönerek seslendi.

"Merhaba Murphy. Dinle, kiralık mülkün hakkında konuştuğum için çok üzgünüm. Yapmam gerekirdi..."

"Endişelenme." Bir bardağı suyla doldurur. "Blair'e daha önce söylemeliydim. Bilmediği için değil, sadece kısa süre önce öğrendiği için. Babam öldükten sonra, geriye bakmamak için elimden geleni yaptım. Blair'e daha önce söylememek, açıkça aşırıya kaçmaktı." Suyu yudumlamadan önce gülümser.

"Anlayışın için teşekkür ederim. Dinle, seni alıkoymayacağım ama sevgili kızım telefonuna cevap vermiyor. Ayrıca hafif bir baş ağrım var, Advil, Tylenol ya da benzeri bir şey almam lazım."

"Tabii, ne bulabileceğime bir bakayım," der.

"Hayır. Gerçekten, ben alırım." Koridordaki banyoya doğru yönelirim, ama Murphy de benimle birlikte gelir, sanki ağrı kesiciyi bulmak için ikimizin de yardımı gerekiyormuş gibi.

"Kayınvaliden ve nişanlın yakında dönecekler. Sen odana git. Ben hallederim." Banyoya girerken elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Bir şişe Advil bulup dönünce, onun kapının önünde durduğunu görüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyorum.

"Bir düğmeyi atlamışsın." Elini uzatıp atladığım düğmeyi ilikliyor, beni geriye doğru itiyor ve kapıyı kısmen kapatıyor.

"Ne yapıyorsun..."

Beni öper, bacaklarımın arkasını kavrar ve beni lavabonun üzerine kaldırır. Bu, tıpkı ellerinin kıcıma kayıp sıkıca sıkması, çıplak vücudumu kot pantolonundaki şişkinliğe sıkıca bastırması gibi acı verici bir öpücük.

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki ağlayabilirim.

O benim çenemi öper, ben de ilaç şişesini düşürürüm ve makyaj masasının kenarını tutarak utanmadan kalçamı sallayarak ona sürtünürüm.

"Ondan çok nefret ediyorum," diyorum, zor nefesler arasında sıkı bir sesle.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşürken boynumu ısırır ve kıcıma morartacak kadar sıkı bir şekilde tutunur. "Sevmiyorsun." Kalçalarını bana doğru iter. "Ama bunu ne kadar çok denediğini seviyorum."

Haklı. Blair'den nefret etmiyorum, ama nefret etmek istiyorum çünkü o zaman kendimden bu kadar nefret etmek zorunda kalmam. Korkarım ki benim ruhumu ya da onun ruhunu kurtarmak için çok geç.

Blair'in daha sonra barışma seksi yapmak istediğini ya da Murphy'nin bugün iki kez yakınlaştığımızdan sonra tatmin olması gerektiğini düşündüğümde, midemdeki kelebekler mide bulantısı hissiyle yok oluyor ve damarlarımda yanan ihtiyaç sönüyor.

Onu itip, makyaj masasından atlayıp, yerden hapları alıyorum. Sonra sanki her şey onun suçuymuş gibi ona bakıyorum

onun suçuymuş gibi ona bakarım, ama muhtemelen benim suçumdur. "Sabah kahvaltı hazırlarken Bay Morrison'ın senin ve Blair'in ne kadar gürültü yaptığını söylediğini duyarsam, kahvene işeyeceğim."

Bir kaşını kaldırır.

"Anladın mı?" Ben de ısrar ediyorum.

Murphy işaret parmağını ve orta parmağını yavaşça şakağına götürerek küçük bir selam verir.

Onun bu hareketine gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırırım.

Ama cidden, lütfen onunla seks yapma!

Bu rica kafamda kalıyor çünkü haksız ve gerçekçi olmayan bir istek, ki bu Murphy ile yaşamayı sevdiğim fantezi dünyasına oldukça uygun. Beynim çocukça davranışlara geri döndü, parmaklarını kulaklarına sokup "lalalalala" diye şarkı söylüyor.

Kırkıncı Bölüm

Murphy

Seçimler berbat. Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçın.

ÇOCUKLUĞUMUZDA, yaz aylarında her cumartesi annemle babam beni ve kız kardeşimi Dairy Queen'e götürürdü. Kız kardeşim çok sıkıcıydı, hep vanilyalı crunch külah alırdı. Ama ben kararımı veremiyordum. Banana split mi, peanut buster parfait mı? Annem gözlerini devirip arkamızda sıra bekleyenler olduğu için acele etmemi söylerdi. Babam her zaman araya girip birini sipariş ederdi, böylece ben diğerini sipariş edip paylaşabilirdik. "Hayat kısa dostum. Neden seçim yapasın ki?" derdi.

Yalan söylüyordu.

Hayat *o kadar* kısa değil. O zamandan beri, seçimlerin neden yapılması gerektiğini zor yoldan öğrendim.

Aşk konusunda bu kadar tereddüt edeceğimi hiç düşünmemiştim. Aslında, tereddüt etmek doğru kelime mi bilmiyorum. Kendimi köşeye sıkıştırdım ve bu durumdan zarar görmeden çıkamayacağım.

"Hala köpek kulübesinde misin?" Hunter, pickleball kortunun yanındaki putting green'de antrenman yaparken soruyor.

"Evet." Topu deliğe sokuyorum.

"Ona bir şey almalısın. Çiçek ya da mücevher gibi klişe şeyler olmasın. Chihuahua ya da yeni bir araba gibi, iyi düşünülmüş bir şey olmalı."

O, green'in kenarından uzun bir vuruş yaparken, ben kafamın arkasını kaşıyarak gülümsüyorum. "Ben... bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler."

"Ona söylediğin her şey muhtemelen doğrudu. Ama biraz daha incelikli olmalısın."

"Seninki gibi mi?"

Gülümser ve yeşil alanın üzerine bir top daha atar. "Benim kadar uzun süre evli kaldığında, daha fazla şey yapabilirsin."

"Ev işleri için birini tutmak gibi mi?"

"Alice rüya gibi bir kadın. Umarım çıktığı adam onu yakın zamanda evlenmeye çalışmaz."

Ben de öyle umuyorum.

"Bence bunun için endişelenmene gerek yok. O, senin tahtında sana hizmet etmeye oldukça odaklanmış durumda," diyorum.

"Kim kime hangi tahtta hizmet ediyor?"

Onun sesini duyunca başımı çeviriyorum.

Alice, taze kesilmiş çiçeklerle dolu sepeti eve doğru taşırken, açık pembe ve beyaz elbisesi her adımında sallanıyor. Mükemmel kızıl kahverengi at kuyruğu, gösteri atı gibi sallanıyor.

"Murphy az önce bana mutlu bir evliliğin sırrının ne olduğunu sordu. Ona, benim Vera'ya taptığım gibi Blair'e tapması gerektiğini söyledim, o zaman uzun ve mutlu bir evliliği olacağını söyledim." Hunter şeytani bir gülümsemeyle saçmalıklarını anlatıyor.

"Kesinlikle katılıyorum." Alice kirpiklerini kırıştırır. Ses tonunda, gülümsememi bozan bir keskinlik vardır.

O duyamayacağı bir mesafeye gittikten sonra (umarım), Hunter ısıklık çalar. "Topuklu ayakkabı giyen bir kadın kadar seksi bir şey yoktur."

"Bence topuklu ayakkabılar ayak başparmağında şişliklere neden oluyor. Geniş burunlu düz ayakkabılar yeni seksi olarak kabul edilmeli."

"Tanrım, Murphy. Kadınların sözünden çıkmadığını biliyordum, ama hadım da mı oldun?"

Gölerek, ona 50 bin dolardan fazla para harcadığı "eski" demir sopalarıyla uyumlu 10 bin dolarlık Honma golf sopasını uzattım. "Vera ve Blair kuaförden dönmeden önce biraz iş halletmem lazım, çünkü gün bitmeden hayvan barınağına ya da araba galerisine gitmem gerekecek gibi görünüyor."

"Arabayı al. Köpeklerin yerlere işemesini istemiyorum." "tavsiye. Köpek arabadan daha uygun bütçeli," diye bağıarak uzaklaşıyorum.

Alice mutfakta değil, ama tezgahın üzerinde bir sürahi buzlu çay var. Kendime bir bardak doldurup çalışmak için yatak odasına gidiyorum. Onunla karşılaşmak umuduyla büyük bir dolambaçlı yoldan mı gideceğim? Kesinlikle.

"Anneni görmek güzeldi," diyorum, daha orijinal bir şey bulamadığım için.

Alice çamaşırları çamaşır makinesinden kurutucuya aktarıyor. "Evet. Son sekiz yıldır onu özlediğine eminim. Gerçi geçen yıl Noel kartı göndermediğini söylemişti."

"Sadece havadan sudan konuşuyorum."

Kurutma makinesini çalıştırır ve ona yaslanarak döner. "Neden?"

"Çünkü çalışmam gerekiyor ama erteliyorum."

Mükemmel çizgili kırmızı dudakları kıvrılır ve ellerini önünde birleştirir, bana doğru yavaş adımlarla yürür. Onun yakınlığı nefesimi kesiyor demek abartı olmaz. Ellerimin ona dokunmaması için ellerimi ceplerime sokarım.

"Bay Morrison nerede?"

"Putterları kaldırıyor. Neden sordun?"

Eğer karanlık bir köşede saklanıp öpüşecek vaktimiz olup olmadığını merak ediyorsa, evet var. Günah günahı doğurur. Bu noktada, zaten başım belada, bir öpücük daha ne fark eder ki?

"Hikaye zamanı," diyor. "Bu çok karışık."

Sırtarak elbisesinin üst iki düğmesini açıyor. "Bence kıskanıyorsun. Belki o uykuya daldığında sana bir hikaye okuyabilirim. En sevdiğin tür var mı?"

Ne kadar da alaycı.

"Dur tahmin edeyim. Kapakta yırtık bir bluz olan herhangi bir şey mi?" Alice her zaman benim ligimin dışında oynamıştır.

Hunter'ın izini aramak için koridora bakıyorum. Sonra gülümsememi gizlemek için başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Erkek arkadaşın ne zaman eve geliyor?"

"Dün."

Ne yazık.

"Neden? Çiftler buluşması mı yapmak istiyorsun? Belki sinemaya gideriz?" Gözlerindeki meydan okuma, ellerimi cebimde tutmamı daha da zorlaştırıyor.

"Eğlenceli olur." Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. "Ya da..." Elbisesinin üçüncü düğmesini açıyor.

Lanet olsun, Hunter'ın o kadar dekolteyi görmesine gerek yok.

"Belki," diye devam ediyor, "ev hanımı güzel bir akşam yemeği pişirebilir, sonra da cornhole ya da bowling oynayabiliriz. Takımlar. Callen ve ben, sen ve Blair'e karşı."

"Kazanan ne alacak?"

"Kazanan ev hanımıyla yatacak."

Donup kalırım, sonra sözlerimden tökezlememek için boğazımı temizlerim. "Blair'in bunu bir ödül olarak göreceğinden emin değilim."

"Ah, Murphy. Sanırım beni kesmekle o kadar meşgulsün ki nişanlının gizlice bakışlarını fark etmiyorsun. O bir sanatçı. Sanatçılar meraklıdır. Belki biraz da sapkındır."

Boynumu bir yandan diğer yana uzatırım. Alice iyi tepkileri sever. Benim yemi yutmamı bekliyor.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle." Göz kırpar ve Hunter'ın çalışma odasına doğru yavaşça yürür.

Bu gerçek gibi gelmiyor. Alice ve Blair. Geçmişim ve geleceğim şimdiki zamanda çarpıştı ve kalbimi ikiye bölüp çevremdeki herkesi incitmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Sanki dşyormuşum gibi hissediyorum ve paraşütün açılacağını düşündüğümde midemi bulandıran bir heyecan duyuyorum.

Adrenalin. Coşku.

Peki ya paraşüt yoksa?

Yatak odama geri dönüp, yarın teslim etmem gereken bir projeyi bitirebilecek kadar kafamı boşaltmayı başarıyorum. Küçük başarılar her zamankinden daha önemli. Bana kontrolün bende olduğu yanılısamasını veriyorlar.

"Selam," diyor Blair, elinde lüks giyim mağazalarından aldığı kağıt poşetlerle yatak odasının kapısını kapatırken.

Vera, Blair'in kendine sık sık lüks harcamalar yapmadığını biliyor, bu yüzden birlikte olduklarında kızına hediyeler yağdırıyor.

"Başarılı bir gün olmuş gibi görünüyor." Diye söylüyorum, çantalara başımı sallayarak. Ona baktığımda kalbim sızlıyor. Ne yapıyorum ben?

Ve neden duramıyorum? Alice bir uyuşturucu mu? Uyuşturucular aileleri mahveder.

Blair çantaları yatağın üzerine atıyor. "Sanırım." Oturup kaşlarını çatıyor, saçlarını bir omzunun üzerine toplayıp ryor. Gergin olduğuunda böyle yapar. "Kavga etmemizden nefret ediyorum."

"Kavga mı ediyoruz? Ben sadece bana kızgın olduğuunu sandım, gerçek bir kavga olduğuunu değil. Ben sana kızgın değilim."

Sanki tüm suçu ona yklemişim gibi sönükleşir. Niyetim bu değil.

"zr dilerim. Duyarsız davranmak ya da senden bir şey saklamak istememiştim. Her düşüncemi bir filtreden geçirmeyi öğrenmem biraz zaman alabilir. Ama deneyeceğim, çünkü eminim ki söylediğim şey, demek istediğimden daha kötü geliyor.

İğrenme ya da her ne diyorsan, öyle bir şeyim yok. Stres benim bahanem, ama iyi bir bahane değil ve bu senin sorunun değil."

Blair parmaklarını örgüsüne geçirip onu çözdü. "Nasıl böyle söyleyebilirsin? Senin sorunların benim sorunlarım, benim sorunlarım da senin sorunların."

Alice sekiz yıl önce böyle hissetseydi, hâlâ birlikte olur muyduk? Bana geçmişini ve travmasını anlatsaydı, psikiyatri hastanesine gitmesini engelleyebilir miydim?

"Yakışıklı yüzünde neden bu kadar çok çizgi var?" Blair en sevdiği yeri, kucağımda otururken bulur. Parmaklarını alnımda gezdirerek endişenin izlerini takip eder. "Düğünü iptal etmeyeceksin, değil mi? Bu, bana ders vermek için yaptığın acımasız bir şakası değil, değil mi?" Gülüyor, ama sesinde gerçek bir endişe var.

"Sana ders vermek için düğünümüzü asla iptal etmem."

"Beni mahvedersin, bebeğim," diye fısıldadı. "Seninle sonsuza kadar birlikte olamazsam hayatta kalamam." Elleri yanaklarıma bastırdı.

Naziktir. Sıcak.

Tanıdık.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum. Tanıştığımızdan beri özlediğim ona yakınlık artık doğru gelmiyor. Ama yine de, hiçbir şey doğru gelmiyor. Sahip olmam gereken içsel ölçütlerim ya da doğal içgüdülerim bozulmuş gibi.

Kırk Birinci Bölüm

Murphy

Son ısırığın gücünü asla küçümseme.

"KENDİNİ BIRAKMA, BEBEK." Blair kollarını boynuma dolayarak beni öptü ve çantasını omzuna astı.

"Kendi başıma mı?" Mutfakta elektrolitli su içerken, havluyla alnımdaki teri silerim.

Blair ve ben bir hafta önce bir nevi "barışmıştık". Alice bana fazla bakmadan ev işlerini yapıyordu ve ben de onu durmadan düşünmüyor gibi davranmaya çalışıyordum.

"Annem beni Tammy teyzenin evine şarap tadımına götürüyor, babam da arkadaşlarıyla kulüpte akşam yemeğine çıktı. Alice bu akşam izin istedi, yani akşam yemeğini kendin halletmelisin. Belki bir şeyler sipariş etmelisin." Vera köşeyi dönerken o da dudaklarına ruj sürüyor.

"Yine bir tiyatro oyunu izliyor. Sanırım yeğeninin de oyunda olduğunu söyledi," diyor Vera, telefonunu çantasına koyarken.

"Oyun nerede?" diye soruyorum.

"Sanırım çocuk tiyatrosunda," diyor Vera.

"Neden? Akşam yemeği hazırlaması için onun dönmesini mi bekleyeceksin?" Blair burun kıvırıyor.

"Sence yapar mı?" diye sırtarak soruyorum ve Blair beklendiği gibi gözlerini deviriyor.

"Yakında evleneceğiz ve New York'ta *ev hanımı* olmadan yaşayacağız. Dışarıdan yemek sipariş etmeye alışsan iyi olur."

"Not aldım." Ona dişlerini gösteren bir gülümseme atıyorum.

Onlar garajdan çıkar çıkmaz, çocuk tiyatrosuna doğru yola koyuluyorum. Alice neden bana tek çocuk olduğu konusunda yalan söyledi?

Önünde oyun adının yazılı olduğu tabelayı görünce güldüm. *Alice Harikalar Diyarında*.

Tiyatro yarıdan az doludur. Bu yüzden sahneden üçüncü sırada oturan Alice'in uzun, dalgalı kızıl saçlarını bulmam uzun sürmez. Arkada oturup oyuncu kadrosunun listesinin bulunduğu programı okurum. Alice'in gerçek soyadı Yates ise ve bir erkek kardeşi varsa, o zaman onun oğlunun adı da Yates olmalıdır. Ancak bu soyadıyla listede kimse yoktur.

Ayakta alkışlanırken Alice koridordan çıkıyor, çantasını kapıyor ve merdivenlerden çıkıp çıkışa doğru yürüyor. Bir kez daha bakınca beni görüyor ve duruyor. Ben ayağa kalkar kalkmaz, sanki beni görmemiş gibi tiyatrodan ve binadan çıkmaya devam ediyor.

"Burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranma," derim ve onu takip ederek caddeye park etmiş arabasına doğru yürürüm.

"Beni takip etmediğini varsayıyorum, çünkü bu çok ürkütücü olurdu." Kapısının kilidini açıyor.

"Meraklıyım. Ürkütücü değil. Bana tek çocuk olduğunu söylemiştin. Ama bir yeğenin var. Kafam karıştı."

O iç çekerek, arabayı sokağın dışına çıkarmak için döndü. "Ben tek çocuğum."

Bekledim, ama bana verdiği tek cevap bu oldu, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sadece tiyatro izlemeyi mi seviyorsun? Bu mantıklı, çünkü oyunculuk yaptığını söylemiştin. Annen de bunu doğruladı."

Bir süre sonra başını sallar.

"Sadece seni tanımak istiyorum. Seni *gerçekten* tanımak istiyorum." "Başka bir kadınla nişanlısın."

"Ve onu aldattım. En azından nedenini anlamama yardım etmelisin."

Ağzı açık kalır. "Anlamana yardım etmek mi?" Öksürerek güler. "Seni kapıya dayayıp elbisenin düğmelerini açmanı söylemedim. Seni öpmedim, tezgahın üzerine kaldırıp iç çamaşırını çıkarmadım. Aldatmadım..."

Callen.

O kadar da rahat değil. Suçlu yüzünden bunu anlayabiliyorum. Belki nişanlı değildir, ama bir ilişkisi var. Callen aramızda olanlara razı olmazdı. Ve onu suçlayamazdım.

"Evet." Omuzları gevşiyor. "Tiyatro izlemeyi severim."

"Peki Callen'la tanıştığın gün futbol sahasında ne yapıyordun?"

Alice kaşlarını çatı. "Üzgünüm. Bana güvenemediğin için beni tanımak istediğini biliyorum. Ve ne kadar anlamayı sağlamaya çalışırsam çalışayım, geçmişi değiştiremem." Elini uzattı. "Ben Alice Yates. Yeniden başlayabilir miyiz?"

"Baştan başlamak mı?" diye gülüyorum. "Geçmişi silmek gibi mi? Hangi kısmını? Sadece trajik kısımları mı? Birlikte geçirdiğimiz iki haftayı mı? Banyoda benim için elbisenin düğmelerini açtığın günü mü? Mutfaktaki karşılaşmayı mı? Diğer banyoyu mu?"

Eli yanına düşer.

"Bunların hiçbiri olmamış gibi davranırsam, sana karşı hissettiğim duygularım -ki bundan kaçınamam- inanılmaz derecede uygunsuz olur," diyorum.

"Zaten öyle."

Kafamı sallıyorum. "Alice," ellerimi ensemin arkasında birleştirip başımı eğiyorum, ayaklarıma bakarak, "Seni durmadan düşünüyorum. Çalışmam gereken zamanlarda."

Sabahları koşarken. Her yüzme havuzunu gördüğümde. Hunter çalışma odasında müzik dinlediğinde. Sabah, öğlen ve gece. Başımı kaldırıyorum. Nişanlımla yatakta olduğumda bile seni düşünüyorum. İstedğim için değil. İstemedim. Onu seviyorum ve bu, bir an olsun seni düşünmemem için yeterli olmalı, ama değil. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Gözleri yaşlarla doluyor, bu yüzden bakışlarını kaçırıyor ve gözyaşlarını siliyor. "Evet," diye fısıldıyor.

"Bana bir gerçeği söyleyebilir misin?" Burnunu çekip bana bakar.

"Ben sadece bir kaçış mıydım, senin oyunundaki bir oyuncu mu, gerçeklikten iki haftalık kaçışında bir illüzyon muydum? Yoksa biz gerçek miydik?"

O irkilir.

"Sanki" —başımı gökyüzüne doğru eğip, ellerimi kalçama koyup iç çekiyorum—"kaybolmuşum gibi hissediyorum. Mükemmel bir şekilde paketlenmiş, iç içe geçmiş bir düzine kutunun içinde gömülmüşüm gibi. Ve aradığımı bulmak için her şeyi parçalamam gerekiyor."

Alice kaşlarını çatıyor, sonra birkaç kez hafifçe başını sallıyor. "Her şeyi parçaladım." Gülüyor, ama sesi kısmi bir hıçkırık gibi geliyor. "Sonra kendimi ortasına koyup her şeyi yakıp kül ettim."

Sokaktaki arabaları, geçen insanları duymuyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, ta ki sadece ikimiz bir balonun içinde kalana kadar.

"Ne olursa olsun, ben de kendime güvenmezdim."

Pişmanlıkla çöküyorum. Neden ona bunu söyledim ki?

Alice gülümsüyor ve sanki görünmez bir güç çenemi kaldırıyormuş gibi hissediyorum, sanki pişmanlık duymamalıymışım gibi.

"Senin nişanlı olmanın ve benim başkasının sonsuza dek mutlu yaşayacağı bir hayatın kenarında yaşamamanın bir nedeni var."

Tanrım...

"Alice..."

Kafasını sallar. "Yapma. Hasta olduğumda, dürüstçe söylemek gerekirse, otuz yaşına kadar yaşayabileceğimi düşünmüyordum. Chris öldükten sonra, nefes almak hissettir

hayatımdaki her şey ölümle karşılaştırılıyor. İşsizken, "En azından ölmedim" diye düşünürdüm. Evlilik? Aile? Aşk? Muhtemelen hayatta bile olmaması gereken biri için bu inanılmaz bir lüks.

"Ne?" sanki biri ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibi diyorum. Tereddüt etmeden yüzünü tutup bana bakmasını sağlıyorum. Sonra alnımı alnına yaklaştırıyorum. "Bir daha böyle bir şey söyleme. Duydun mu beni?"

O benim bileklerimi tutar ve zorlukla yutar.

"Beni duyuyor musun?" diye tekrarlarım.

"Evet," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım.

"Gitmeliyim," der.

"Hayır. Bir şeyler yiyelim. Bir şeyler içelim. 'da yürüyüş yapalım. Ne olursa olsun. Sadece... henüz gitme."

Kararsızlık satır kaşları kaşlarını çatıyor. "Sen bilmiyorsun gerek her şeyi benim yaptığım gibi her şeyi yakmak zorunda değilsin."

Başparmağımla yanağını okşadım. "Ya yakarsam ne olacak?"

Yakındaki bir kafeye gidiyoruz ve o salata sipariş ederken ben dondurmali kaplumbağa pastasından bir parça alıyorum.

"Salatanı çalayım mı?" diye alay ediyorum, o masanın karşısına uzanıp çatalını kekime batırıp bolca bir parça alırken.

Köpekbalığı gibi ağzını açar ve pastayı içine tıktırır. Çenesinden dondurma damlarken sırtınca, kalbim karamel kadar yapışkan hisseder. "Sen de al," ağzı dolu halde mırıldanır.

"Tutkuna geri dönmek için henüz geç değil."

Gözlerini kısıyor.

"Oyunculuk."

"Mmm." O başını sallar. "Sence şu anda ne yapıyorum? Her gün kostüm giyip, saçımı ve makyajımı yapıp

sahneye çıkıyorum. Tek farkı, sahne milyonlarca dolarlık bir ev. Ve ayakta alkışlanmak yerine, ince iltifatlar ve havuza erişim hakkı alıyorum."

"Bu da beni bir aktör yapar mı?" diye soruyorum.

Hibiscus çayını yudumlarken omuz silkiyor. "Elbette. Hepimiz hayat denen şeyin oyuncularınız. Roller üstleniyoruz: eş, ebeveyn, çocuk, arkadaş, patron, çalışan... sevgili." Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor, ama bu gülümseme hemen kayboluyor. "Neden burada olduğumuzu bile bilmiyoruz. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için mi? Sevmek için mi? Üremek için mi? Sadece var olmak için mi? Yoksa bu bir oyun mu? Kimse bilmiyor. Ama başka ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bu yüzden burada, her ne ise onu yapıyoruz. Ve hayatı kolaylaştırması ve belki de daha anlamlı hale getirmesi beklenen gelenekler ve kurallarımız var.

"Ama ben burada olmamam gerektiğini hissediyorum..." Ben itiraz etmeden önce hızla başını sertçe salladı. "Yani bir bakıma, kurallar benim için geçerli değilmiş gibi geliyor. Ve bu özgürleştirici bir his. Ancak sen bir yol izliyorsun, bu yüzden kurallar senin için önemli olmalı."

"Hangi kurallar?"

"Seçtiğin kişiyi sevmen, onurlandırman, değer vermek ve ona sadık kalman, diğer herkesi terk etmen gerektiğini söyleyen türden." Yine masanın diğer ucuna uzanıp çatalını uzatır.

Onu engelliyorum ve kasemi ondan uzaklaştırıyorum. "Hayır. Beni böyle suçlu hissettirip sonra da pastamı çalamazsın. Kuralların senin için geçerli olmadığını düşünmen umurumda değil. Mükemmel bir geceyi mahvettiğin için özür dileyene kadar paylaşmama kuralını uygulayacağım."

Alice kıkırdar. "Özür dilerim."

"Kanıtla."

"Nasıl kanıtlayayım?" "Öp beni."

Yanakları kızarır. "Dur."

Bir ısırık daha alıp gözlerimi kapatıyorum. "Mmm, bu çok güzel ve neredeyse bitti."

Kaseye uzanır ve ben kolumu kaseye dolayarak onu korurum. Salatasından bir lokma daha alır ve bana gözlerini kısarak bakar. Son büyük lokmayı kaşığıma alıyorum ve bakışları ona kayıyor. Bir sonraki nefeste, peçetesini tabağının yanındaki masaya atıyor ve benim tarafıma geçiyor. Ona bakıyorum ve göz göze geliyoruz. O eğildiğinde, başımı eğip onu öpüyorum çünkü dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var.

Son anda, iki parmağını dudaklarıma bastırır. "Söyle," diye fısıldar.

Anlamak birkaç saniye sürer. Sonra gülümserim ve parmaklarına doğru "Merhaba" diye fısıldarım.

O da benim gülümsememi taklit eder ve elini indirir. Yavaş bir öpücük. Bir eli bacağımda dururken, diğer eli boynumda kayar ve parmakları enseme okşar.

Flick. Flick. Flick.

Sorumluluksuzluğum, dünyamı yerle bir edecek ateşi yakmakla tehdit ediyor.

Hesabı ödedikten sonra, el ele tutuşup dolaşabileceğimiz bir yan sokak buluruz.

Callen kim?

Blair kim?

Ne evliliği?

Hayır. Hiçbiri. Sadece yıllar sonra yeniden bir araya gelen, gizli bir ilişkiye yeniden başlayan iki sevgili. Kalbin aklından daha yüksek sesle konuştuğu zaman gerçeklik ikinci planda kalır.

"Bunun seni tahrik etmediğini iddia etme," diyor ve sağımızdaki bahçede, son fırtınada devrilen bir ağacın kalıntıları olan odun yığınının başını sallayarak işaret ediyor.

"Beni neyin tahrik ettiğini biliyorsun bence."

Kız koluyla bana hafifçe dokundu ve ben kaldırımdan inmeden önce kendimi toparladım. "Ciddiyim. Sanatını bırakman babana büyük hayal kırıklığı yaşatır."

"Babamı hiç tanımadın. Hala cennette parmaklarından kıymıkları çıkarmaya devam ettiğini ve aklımın başına gelip farklı bir hobi bulduğum için benimle gurur duyduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle mi? Yeni hobin ne peki?"

"Bilmiyorum. Bazılarımız hiçbir şeyde doğal yetenekli değiliz.

"

"Tahmin edebiliyorum." Çenesini çekerek sırtıyor. "Bu mütevazı bir övünme mi?"

"Hayır." Kıkırdar.

"Bence öyle." Elini bırakıp kolumu boynuna doladım, onu yanıma çekip, ağabeyinin küçük kardeşine yaptığı gibi parmak eklemlerimle kafasını okşadım. Ama bu uzun sürmedi, çünkü bir saniye sonra tüm parmaklarımı saçlarına geçirdim ve kaldırımın ortasında onu öptüm.

Flick. Flick. Flick.

Duman ve ısı var. Ateşlendiğimizde, durduramayacağım.

Kırk İkinci Bölüm

Alice

*Geçmiş her zaman oradadır.
Güvenilir ve değişmez.*

EN SEVMEDİĞİM ROL "METRES" ROLÜDÜR.

Blair'den gerçekten nefret edebilseydim, bu daha kolay olurdu. Murphy'den önce terk ettiği iki adama odaklanmaya çalışsam bile, onun duygularını doğru düzeyde önemsememeyi başaramıyorum.

Ama...

Ve bu büyük bir *ama*.

Küçük bir kızken, kaçan bir köpeğimiz vardı. Üç ay sonra, bisikletimle birkaç sokak ötedeki bir yerde, benim yaşlarımda bir çocuk ön bahçede köpeğimle top oynarken gördüm. Eve koştum ve aileme anlattım. Arabayla o eve gittik ve babam köpeğimizi kaybettiğimizi ve kaçtığı gün tasmaı olmadığını açıkladı. Oğlan, köpeğime aşık olduğu için gözleri doldu. Ailesi ona sarıldı ve köpeğı ne kadar sevse de onun köpeğı olmadığını, gerçek sahiplerine ait olduğunu söyledi.

Çocuk için üzüldüm, ama köpeğimi geri aldığım için duyduğum sevinç, genç kalbim için tek önemli şeydi.

İşte burada bir "ama" var. Blair'den nefret edemediğim ve onun duygularını umursamadığım halde, Murphy benimmiş gibi hissediyorum. Ancak, bunun da bir istisnası var. Köpeğime o çocukla kalmak ya da benimle eve dönmek arasında bir seçim şansı vermedim. Belki köpeğim o çocuğu daha çok seviyordu. Belki o çocuk köpeğime daha fazla ödül veriyordu ya da onu daha uzun yürüyüşlere çıkarıyordu.

Murphy'nin bir seçeneği var.

Bana olan sevgisini asla sorgulamayacağım. Bu sevgi gözlerinin derinliklerinde ve bana attığı her gülümsemede, fısıldadığı her "merhaba"da, parmaklarının tenime dokunduğu her anında hissediliyor. *Ama* o Blair'i de seviyor. Onunla daha uzun süredir birlikte. Ve belki de bana güvendiğinden daha çok ona güveniyordur.

"Beni özledin mi?" Callen, Cuma öğleden sonra kapımda beklerken bir buket gülle beni şaşırttı.

Her gün gülleri topladığımı, dikenlere parmaklarımı batırdığımı ve bir aylık maaşımdan daha pahalı vazolara yerleştirdiğimi nereden bilsin ki? Yine de, bu çok hoş bir jest.

"Teşekkür ederim," diyorum, bir elimle çiçekleri alırken diğer kolumu onun boynuna doluyorum.

"Akşam yemeği mi? Yoksa akşam yemeğini atlayıp doğrudan tatlıya mı geçelim?" diye soruyor ve boynumu öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm, Murphy'n 'deki elleriyle dağınık saçlarını tararken, kafede akşam yemeğinden sonra arabama binerken bana utangaç bir gülümseme atması ve kimsenin bizi tanımadığı mahallelerde yürümesi.

Tek hissettiğim, Blair ile tanışmadan önce onu bulmuş olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünerek kalbimin göğsümü gerdiği.

"Bilgin olsun, seni aramaya çalıştım. Bu bir sürpriz olmamalıydı, ama böyle olduğu için mutluyum." Kapıya uzanırken aynı anda dudaklarımı öper.

Geri çekilip ceplerimi kontrol ediyorum. "Kahretsin. Telefonumu ana evin mutfak tezgahında bırakmışım. İçeride buluşuruz. Tamam mı?"

Çiçekleri benden alır. "Acele et. Ben yatacağım."

Gülümsüyorum, ama ona her zamanki gibi gülümsemiyorum. Bu bir teselli gülümsemesi. Eve doğru koşuyorum, ama çitlerin arkasına geldiğimde yavaşlayıp yürümeye başlıyorum. İçimdeki her şey bu gece Callen'la birlikte olmak istemiyor, ama bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Ayakkabılarımı çıkarıp köşeyi döndüğümde, mutfak zemininde Hunter'ın cesedine takılıp neredeyse düşüyordum. "Bay Morrison?" Dizlerimin üzerine çöküp nabzını kontrol ettim. "Yardım edin!" diye bağırdım, sonra nefes alıp almadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey

yok.

Nabız

yok.

Nefes almıyor.

"YARDIM!" Ayağa kalkıp tezgahdan telefonumu alıp 9-1-1'i arıyorum. Hoparlörü açıp göğüs kompresyonuna başlıyorum.

"9-1-1. Acil durumunuz nedir?"

"Ambulans lazım. O..." Tekrar tekrar bastırıyorum

—“nefes almıyor.”

Operatör konumu doğrular ve bana başka bir şey söyler, ama kalbim çok hızlı attığı için duyamam. Aslında, kalbimin sesi kulaklarımda o kadar yüksek ki, diğer her şeyi bastırıyor.

Herkes nerede? Bir saat önce onlara akşam yemeği yedirdim.

"Yardım edin," diyorum zayıf bir sesle, gözlerim yaşlarla dolarken alnımda ter damlaları beliriyor. "Ölme. Lütfen ölme."

Yeterince bastırıyor muyum? Yeterince hızlı mı? Bir işe yarıyor mu?

Zaman kavramını tamamen yitiriyorum, korkuya boğuluyorum.

Boğulmak. Sanki o boğuluyor gibi.

"Ölme, Chris," diye fısıldıyorum.

Sesler duyuyorum, ama sanki her şey su altında yankılanıyor gibi. Birisi beni durduruyor ve sağlık görevlileri ona müdahale ederken beni ondan uzaklaştırıyor. İçlerinden biri gömleğini kesip açarken

diğeri ise defibrilatör pedlerini göğsüne yerleştirmek için hazırlıyor.

"Ölme," diye fısıldıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Yüz."

Paramediklerin arkasında, Blair ve Vera ellerini ağızlarına kapatarak ağlıyorlar. O anda beni Hunter'dan uzak tutanın Murphy olduğunu anlıyorum.

Onun kollarında dönüyorum. Dudakları hareket ediyor. Konuşuyor galiba, ama emin değilim.

"Onu kurtaramadım. Herkesin ölmesine izin verdim." O irkilir.

Onun kollarından kurtulup, onun yanından geçip arka kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm. "Gitmeliyim."

Vera onu özleyecek. Ve onu çılgına çevirmek için yaptığı tüm şeyler, kalbinde büyük boşluklar bırakacak. Ona söylediği tüm kaba sözleri pişman olacak.

Kırk Üçüncü Bölüm

Murphy

*Trajediler o kadar trajiktir ki, çünkü her şeyin
parçalanması için hiçbir zaman doğru zaman yoktur.
Zaman bizim en büyük düşmanımızdır.*

Akşam yemeğinden sonra gölün etrafında yürüyüşe çıktık. Hunter hazımsızlık çektiği için gelmedi.

Neler olduğunu anlamak biraz zaman alıyor. Vera ve Blair çığlık atıyor. 9-1-1'i arıyorum, ama onlar cevap verirken, sağlık görevlileri ön kapıdan içeri giriyor. Alice onları aramış olmalı.

Ona geri çekilmesini söylerler, ama o onları dinlemez, bu yüzden onu çekip uzaklaştırmak zorunda kalırım, o da "Ölme. Yüz." diye fısıldar.

Blair ve annesi yıkılmış durumda. Müstakbel kayınpederim yerde ölü yatar. Ama benim odaklanabildiğim tek şey Alice. Onu tekrar kaybediyorum.

Bu olamaz.

Elimden kaçıyor, ama onu bırakamam, gözlerindeki o uzak bakışla olmaz.

"Bunu yapma," diyorum, omuzlarından tutup, kapıyı açmadan onu arka kapıya doğru itiyorum. "Beni duyuyor musun

"

İlk kez, vahşi gözleri kayar ve benimkilerle buluşur. "Alice, hayır kimse boğulmuyor boğulmuyor. Tamam mı? O iyi. Sen iyisin." Yalanlar ve çaresizlik altında sesim çatlıyor. "Tamam mı, bebeğim?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırışştırıyor, yüzünden iri gözyaşları akıyor.

Hayatımda hiç bu kadar içsel bir çatışma yaşamamıştım. Aynı anda her yerde olamam. Bu mu? Seçim yapmam gereken an bu mu? Bu yeni bir düzeyde acımasızlık.

"Bana odaklanmanı istiyorum. Sen. İyisin."

Callen'ın kamyonu sokakta. Onu bu kadar çok istediğimi hiç düşünmemiştim.

"Kıpırdama. Burada kal. Tamam mı?"

Gözyaşları uzun kirpiklerine yapışmış.

"Alice, cevap ver." Ellerimi yüzüne bastırıp onu öpüyorum.

Cevap vermiyor.

"Alice," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Merhaba," diye dua eder gibi söylüyorum.

Ellerini bileklerime koyar ve bana öpücük vermek için eğilir. Rahatlamış bir şekilde burnumdan nefes alırım. Sonra geri çekilir ve acı ve paniği bastırarak gülümserim. "İşte buradasın. Benim Alice'im. Burada kal. Tamam mı?"

Bir süre sonra başını sallar.

Alnına son bir öpücük kondurup, Hunter'ı sedyeye yerleştirirken mutfağa geri koşuyorum. Blair ağlayarak kollarıma atılıyor.

"Kalbi atıyor," diyor Vera, gözlerini silerken. "Ambulansla gidiyorum."

"Ben de gitmeliyim." Blair beni bırakır.

Başımı sallıyorum. "Arabayı ben sürerim, orada buluşuruz."

Yüzü yine ağlamaya başlar, Vera onu koluna alır ve ön kapıdan çıkarlar. Arka kapıya dönerim, Alice ayaklarına bakarak heykel gibi hareketsiz durmaktadır. Neredeyse uyuyormuş gibi görünür.

"Hazır mısın?" İki elini de tutup ağzıma götürüyorum. Parmak eklemlerini tek tek öpüyorum.

"Hazırım," diye fısıldar.

"Hunter'ın kalbi atıyor. Senin sayende hayatta." Anlaması zormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Gidelim." Onu misafir odasına götürüp sürgülü kapıyı açtım.

"Bebeğim, neden bu kadar uzun sürdü? Kıyafetlerini çıkar ve o seksi kıcını buraya getir," diye Callen yatak odasından seslenir.

"Sadece Alice değil," diyorum.

Bir dakika sonra köşeden çıkar, üstü çıplak, kot pantolonunu giymiş ama tam olarak iliklememiştir. Çenem kısa bir süre kasılır, ama kızmak ya da kıskanmak için vaktim yok. Bu gece, onun burada olmasına inanılmaz derecede minnettarım çünkü gitmem gerekiyor ve o yalnız kalamaz.

"Onun geçmişi hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum. O, Alice'e bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Başına trajik bir olay gelmiş. Ve bazı şeyler travma sonrası stres bozukluğunu tetikliyor. Hunter kalp krizi geçirdi ve bu da onu tetikledi."

"Tanrım," diyor ve Alice'i kollarına alıyor. Alice, gevşek bir oyuncak bebek gibi ona yaslanıyor.

"Hastaneye gitmem gerek. Ben dönene kadar onunla kal. Anladın mı?"

Callen bana bakar ve aramızda bir şey geçer. Derin endişemi gizlemekte çok başarısız olduğumdan eminim. Onun için hissettiğim her duyguyu, yüzümden parlayan bir tabela gibi okuduğundan eminim.

"Tabii ki, ona bakarım," diyor daha sert bir sesle.

Dönüp eve koşarak arabayı almaya gittim. Adrenalin etkisi geçince, bir paket marshmallow açıp hayatımın çöp kutusu ateşi üzerinde s'mores kızartacağım, ama şimdilik devam etmeliyim, diğerlerinin dağılmasını engellemeliyim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Alice

*Her şeyi mahvedeceksen, bunu krallar
gibi yap.*

CALLEN BANA BANYO YAPTIRIR, sonra beni bornozuma sarar ve ben kanepede oturup televizyonun altındaki elektrikli şöminenin büyüleyici ışığını izlerken bir fincan çay yapar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, o bana bardağı uzattığında.

"Rica ederim." Kanepenin yanıma oturur, dirseklerini dizlerine dayar, başını eğirir. "İyi misin?"

Birkaç saniye düşünürüm. "Evet."

"Geçmişinde ne olduğunu sorabilir miyim? Bu, ölen arkadaşınla mı ilgili? Ve *patronunun kızının nişanlısı* Murphy'nin benim bildiğimden daha fazla şey bildiğini sorabilir miyim?" Omzunun üzerinden bana bakar.

"Ölen nişanlımdı, arkadaşım değil." Bunun etkisini anlaması için bir süre beklerim. Callen'ın bakışları kupadan bana dönünce devam ederim. "Hayattan kaçmam gerekiyordu. Bu yüzden buradan çok uzak olmayan bir yer kiraladım. Murphy, tatil evinin sahibi ve ev sahibiydi."

Callen'ı ve yüzündeki ince değişiklikleri gözlemlerim. Detaylar önemli değil, ama onun buna inanacağından emin değilim.

"Kaldığınız süre boyunca ikiniz *yakın* mıydınız?"

Çayımı yudumlayıp dikkatimi şömineye geri çevirdikten sonra hafifçe başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Ne kadar yakındınız?"

Cevap vermiyorum.

"Çünkü az önce bana attığı bakış, kendimi bir yabancı gibi hissettirdi, sanki senin yatağında olması gereken kişi ben değilmişim gibi."

"Onunla yatmıyorum," diyorum, sanki bu noktada ayrıntılara takılmanın gerçekten önemi varmış gibi.

"Ama yatmak istiyorsun, değil mi?" "Callen..."

"Bu basit basit bir soru, Alice. Ne istiyor istiyor başka başka bir kadının nişanlısını sikmek ister misin?"

Geri çekiliyorum.

"Vay canına." Ayağa kalkar, şakaklarını ovuşturur. "Eğer bu cevabı düşünmen gerekiyorsa, benim cevabım da hazır."

"Callen..."

Elini uzatır, gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Yıllar önce kaybettiğin için ve bu gece seni tetikleyen şey için üzgünüm. Kalmamı istersen kalırım. Ama gitmemi istersen giderim. Ve geri dönmem gerekmez, eğer bu ilişkinin bitmesine hazırsan."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum.

Callen kanepenin önünden geçer, sonra durur ve kanepenin arkasına yaslanır, dudaklarını başımın üstüne bastırır ve fısıldar: "Numaram sende var."

Ertesi sabah, her zamanki gibi saat beşte uyanıyorum ve rutin işlerimi yapıyorum. Meditasyon. Göl çevresinde koşu. Duş. Kahvaltı.

Saat yediye biraz kala ana eve varıyorum. Ayakkabılarımı değiştiriyorum. Önlüğümü bağliyorum. At kuyruğumu düzeltiyorum. Hayatım buna bağılymış gibi rutinime sıkı sıkıya bağliyorum. Ama yorgun iki göz benimkilerle buluştuğunda adımlarım duruyor.

Murphy mutfak adasındaki tabureden yavaşça ayağı kalkar. Saçları, uzun bir gece geçirmiş gibi dağıntıdır. Kırışık beyaz tişört. Koyu renk kot pantolon. Ayakkabısız.

Konuşmak için ağızımı açıyorum, ama o parmağıını dudaklarına koyup başını sağı doğru sallıyor. Bir saniye sonra, sessizce onu bodrum merdivenlerine kadar takip ediyorum. Merdivenlerin sonunda keskin bir sağı dönüş yapıp koridorun sonundaki yatak odasına varıyoruz. Bazen Vera, Hunter'dan saklanmak için buraya gelir. Burasının evin en sessiz odası olduğunu söyler.

Murphy, ben geçtikten sonra kapıyı kapatır.

Ona dönüp ellerimi ovuşturuyorum. "Bay Morrison nasıl?"

"Sen iyi misin?" Murphy, benim sorumun önemi yokmuş gibi sorar. Yüzündeki ıstırap, kıyıya vuran yirmi metrelik bir dalga gibi beni vurur.

"Evet," diye fısıldarım.

Kapıdan uzaklaşır. "Bay Morrison nasıl?"

Murphy sol yanağıını parmak eklemleriyle okşuyor. Gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. Eli kaybolduğunda gözlerimi tekrar açıyorum. Gözlerimin içine kilitlenen bakışlarının yoğunluğu tüm soruları yok ediyor.

O, önlüğümü çözmek için kollarını belime dolarken, kalbimin göğsümde çarpması dışında, ortalık ürkütücü bir sessizlik içinde. Vücudumdaki hiçbir kas direnmiyor, tereddüt ya da şüphe belirtisi göstermiyor.

Hunter öldü mü?

Vera ve Blair nerede?

Ve neden bu soruların cevaplarını bulmayı birinci önceliğim haline getiremiyorum?

Önlükümü yere attıktan sonra Murphy başını eğip kulağıma "Merhaba" diye fısıldadı.

Elbisemin düğmelerini açarken boynumu öptüğünde tüylerim diken diken oldu. Elbiseyi omuzlarımdan sıyırdıktan sonra, ben de onun tişörtünün eteğine uzandım. O da tişörtün arkasını boynundan tutup başının üzerinden çıkardı. Dudaklarımız birbirine değdi, dillerimiz tanıdık bölgeleri keşfe çıktı.

Çevik parmaklarıyla sütyenimin kopçalarını açıyor ve ben onu yere atıyorum. Murphy nazikçe bileklerimi arkamda birleştiriyor ve sırtımı eğiyor. Sertleşmiş meme uçlarım göğsündeki seyrek kıllara değiyor ve içimde hissettiğim acıyı hayal ettiğimden daha güçlü bir şeye dönüştürüyor. Ve tanrım... nasıl da hayal etmişim.

Başını eğip boynumu öper ve ısırırken, ellerimi daha sıkı tutarak göğsümü biraz daha dışarı çıkarır.

"Ohhh..." Bir saniye için inlerim, sonra alt dudağımı ısırarak tepkimi bastırıyorum, çünkü meme ucumu ağzına alıp dişleriyle çeker. Diğer tarafa geçer ve aynı şeyi yapar.

Kan tadı alana kadar dudağımı ısırıyorum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu, orgazmın eşiğine geldiğimi hatırlamıyorum. Dizlerim titriyor ve o, meme ucumu ve ellerimi aynı anda bırakırken cildime karşı sırtlıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip sıkıca yumruk yapıyorum ve onu kendime çekip bir kez daha derin bir öpücük veriyorum. Eli iç çamaşırımın içine dalıyor ve iki parmağı içime girerken ciğerlerimde kalan azıcık nefesimi de çalıyor.

"Bir daha beni böyle terk etmeye kalkışma," diyor derin, sarsılmaz bir sesle, alınlarımız birbirine yapışmış, zor nefesler alırken, parmaklarını her daha derine sokuşunda benimki takılıyor.

Aynen öyle.

Benden onun olmama izin istemiyor. Dün gece Hunter'a kalp masajı yaptıktan sonra, yağmurda araba yolda kayarken olduğu gibi, aklımı kaybetmememi istiyor. Murphy parmaklarını çekip önümde eğiliyor,

k lotumu uyluklarımdan aŗaęı kaydırıyor.

Tısıyorum ve sonra çenem, dili bacaklarımdan arasına girerken sessiz bir çığlık atarak açılıyor. "Oh... Tanrım..." Gözlerimi sıkıca kapatıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, zevk vücudumdaki her sinir lifini kaplarken saçlarını sertçe çekiyor. Kama topuklu ayakkabılarımla geriye doğru sendelediğimde, o da öne doğru dizlerinin üzerine çöküyor, sanki bana a mıŗ gibi kalçalarını kavırıyor, zevkini mırıltanıyor, parmakları etime g m yor.

Dizlerim titriyor ve yatağın kenarına çöküyorum, ama Murphy yüzünü bacaklarımdan arasında tutmaya devam ediyor, bacaklarımdan birini i   amaŗımdan kurtarıp beni açarak, acımasız diliyle beni yalıyor.

Sırtımı kamburlaŗtırıyorum, vücudum bükülüyor ve kıvrılıyor, bir elim onun saçlarını tutarken diğer elim altımdaki yatak örtüsünü kaldırıyor.

"Murph..." Nefes nefeseyim. "Murphy, ben..."

Bacağımdaki elini çekiyor ve dilini klitorisime son bir kez değdirdikten sonra kot pantolonunun fermuarını açarken çıkan yumuŗak sesi duyuyorum ve orgazm oluyorum.

Baŗım bir yandan diğer yana sallanıyor, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor, kulaklarıma sağır edici bir yankı geliyor. "Evet..." Karın kaslarım geriliyor, vücudum titriyor, sanki sadece ikimizin bildiği bir yere, sekiz yıl önce gittiğimiz o yere taŗınmıŗım gibi hissediyorum.

G r ŗ m geri geldiğinde, o üzerimde dikiliyor, kendini serbest bırakmak için kot pantolonunu ve i   amaŗını aŗaęı indiriyor. Bu, hatırladığım Murphy. Bana girmeden önce tüm kıyafetlerini çıkarmakla uęraŗmayacak kadar a ğ zl , sabırsız adam.

"Oh, Tanrım!" O bunu yaptığında nefesim kesildi.

"Alice," dilini göğsümde yukarı doğru sürükler ve eli dizimin arkasına kayar, "sen çok güzelsin.

senin içinde ölmek istiyorum, bebeğim." Murphy, pelvisini benimkine sürterken boynumdaki deriyi emiyor.

Gövdesini kaldırdığında, başımın yanındaki yatağa ellerini düz bir şekilde koyarken, kapüşonlu gözleri göğüslerime takılır. Yatak gıcırda, biraz kayarken, yastıklı başlık duvara hafifçe vurur.

"Neden dünyanı mahvediyorsun?" diye fısıldarım, gözlerim ağırlaşır, kalbim göğsümden fırlayacak gibi olur, içimdeki adamı sahiplenmekten başka bir şey istemem.

Göz kapaklarımın arkasında, sekiz yıl önce kanepede otururken, Leslie Gore'un "You Don't Own Me" şarkısı pikapta çalarken Murphy'nin bana girmesini görüyorum. Birkaç saniye arayla boşaldık ve o kulağıma "*Ama ben istiyorum*" diye fısıldadı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ya da onun arka bahçede Arnold Palmer ile beni karşıladığı günden beri aramızda olan kontrolsüz çekiciliğin ötesinde bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum. Ama Murphy Paddon'ın iyi olacağını biliyorum. Onu kırmadım.

O, muazzam bir sevgi kapasitesiyle yoluna devam etti. Kalbi sınırlarının ötesine uzanıyor. Benimki ise... kırılıyor.

Öpüştüğümüzde, sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi hissediyorum. Belki de dünyanı basitleştirdiğim, dünü ve yarını pek önemsemediğim için böyle hissediyorum. Ama Murphy'nin bir hayatı var. *Gerçek* bir hayat. Kaybedecek daha çok şeyi var. incitebileceği daha çok insan var. Hesap verebilirlik ve sorumluluk.

Döngü tamamlandı mı? Ben onun kaçıışı mıyım? Bakış açısı için buna mı ihtiyacı var?

Sorular, ayrıldığımızda yok oluyor; parmaklarım sırtındaki tutuşunu gevşetiyor. Otuz saniye boyunca her şey mükemmel. Tam bir mutluluk. Vücudumdaki her hücre saf sevinç ve coşkuyla titriyor.

"Murphy." Adı dudaklarımdan dökülüyor.

Ne yaptık biz?

Kırılma ve pişmanlık aramızdaki boşluğu doldurmaya fırsat bulamadan, yanıma yuvarlanır ve bedenimi kendine o kadar sıkı sarar ki, başka hiçbir şey için yer kalmaz.

Vicdanıyla savaşıyor ya da beni buraya getirirken tereddüt ediyor olsa da, ben bunu asla bilemeyeceğim. Alnıma bastırıldığı sabırlı dudakları ve çıplak sırtımı okşayan nazik elleri dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Hunter kalp krizi geçirdi. Stent takıldı. Senin sayende tamamen iyileşecek," diyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bir şey mi yaptım? Tek hatırladığım boğulma hissi.

"Vera ve Blair burada mı?"

"Hayır. Vera dün gece hastanede kaldı. Blair işlemiden sonra eve geldi, ama sen buraya gelmeden önce hastaneye geri döndü. Hunter, Hermes battaniyesini ve Sea Island pamuklu çarşafalarını istedi."

Elimi kalbinin üzerine koyarak göğsünü öpüyorum. "Umarım onu teselli etmişsindir. Sarılmışsındır. Sevmişsindir."

Saniyeler dakikalarca sürer ve o cevap vermez. Zaten bunlar soru değildi. Sadece, onun kollarında olan ben olsam bile, onun için ne kadar önemli olduğunu anlayamadığımı düşünmesini istemiyorum.

Kollarından kurtulup yerden kıyafetlerimi topluyorum ve koridorun karşısındaki banyo kapısından içeri giriyorum. Geri döndüğümde Murphy giyinmiş, yatağın ucunda oturmuş, başı eğik, elleri bacaklarının arasında kavuşturulmuş durumda. Erkekler üzerinde böyle bir etkim var galiba.

"Paramediklerin eve girdiği ahşap zemini temizlemek istiyorum. Tüm çamaşırların temiz olduğundan emin olmak istiyorum. Yeni çarşaf. Vazolardaki çiçekleri değiştirmek. Market alışverişi yapmak." Omuz silkiyorum. "Onlar eve döndüklerinde her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

Bir anlığına gözlerini kısarak baktıktan sonra başını salladı. "Birkaç gün eve gelmeyecek. Hastaneye gitmelisin. Seni görmekten çok mutlu olur. Vera ve Blair de öyle. Onun yanında olduğun için sana çok minnettarlar."

"Ben burada değildim. Olay olduğunda burada değildim. Telefonumu unutmuşum ve almaya geri dönmüştüm. Callen beni şaşırttı ve

beni aramaya çalıştığını söyledi. O zaman telefonumu unuttuğumu fark ettim. Belki de beni görmeye geldiği için Callen'a teşekkür etmeleri gerekir."

Murphy ayağa kalkar ve bana doğru iki adım atar. Yüzümü ellerinin arasına alır. "Alice, sen inanılmaz derecede özelsin. Ve sanki bunu senden başka herkes biliyor gibi hissediyorum. Trajedi, hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır. Ama bence en büyük trajedi, kendini değersiz hissetmektir." Beni öpmeden önce başparmağının ucuyla alt dudağımı okşar.

Murphy ile her öpücük son öpücük gibi geliyor.

"Bebeğim," diye fısıldar, "Kendini değerli hissetmeni istiyorum. Hayal kurmanı istiyorum." Dudakları, gözyaşlarım akmaya başlar başlamaz onları yakalar.

"Yapamam."

"Neden?" Dudaklarını yanağıma sürter.

Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmek için gömleğini sıkıca tutuyorum. "Çünkü seni hayal ederim."

Kırk Beşinci Bölüm

Alice

Şefkat bedelsizdir. Sadakat ise bir bedeli vardır.

"İŞTE KORUYUCU MELEĞİM," diyor Hunter hastane yatağından, yorgun, tıraşsız yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en alçakgönüllü ifadeyle.

Cevap veremeden, Vera beni uzattığı kollarıyla sarar ve "Çok teşekkür ederim" diye fısıldar.

Beni bıraktığında, boğazımdaki düğümü yutarak gülümser ve başımı sallarım.

Daha da büyük bir darbe olarak, Blair de aynı şeyi yapar. Ancak o, konuşamayacak kadar duygulanmıştır. Beni bıraktığında, hızla gözlerini siler.

Gülümsemesi biraz solana kadar gözlerim ona kilitli kalır ve ona çok uzun süre baktığımı fark ederim. Altı saat önce Murphy ile bodrumda yaptıklarımı bilselerdi bana teşekkür ederler miydi?

Hâlâ kahraman mı olurdum? Yoksa kötü adam mı?

Murphy'nin istediği şeyi yaparsam, yani kendimi değerli hissedip hayaller kurarsam, o zaman hayattaki rolümü, hiçbir anlamı olmayan bir dizi geçici anlardan ibaret olmayan bir şey olarak yeniden kabul etmem gerekir. Sorumluluk almam gerekir.

Buna hazır değilim.

"Gelecekte zam alacağımı hissediyorum." Şakacı bir şekilde, gülümseyen bir yüzle karakterime bürünerek, her kelimeyi iyi prova edilmiş bir skeç gibi söylüyorum. Bu, alternatif bir evrende yaşamanın sanatıdır.

Onlar gülüyorlar, ama Hunter utanıyor.

"Üzgünüm. Seni güldürmek istemedim. Eminim canın acıyordur." Yatağının yanında durup elini sıkıyorum. Sonra çantamdan bir kitap çıkarıyorum. "Sana bir hikaye okunmasını isteyebileceğini düşündüm."

"Aman Tanrım," diyor Blair. "Anne, sanırım akşam yemeği için işaret geldi. Murphy'yi arayıp hastane kafeteryasında yemek yemeyeceğimizi söyleyeyim."

Vera yatağın diğer tarafına yaklaşır ve alnını öper, sonra fısıldayarak "Seni seviyorum" der.

Onca yıl geçmesine rağmen, gözlerinde hala ona olan sevgisiyle dolu. Bu beni içten içe eritiyor.

"Biz dönene kadar onunla kalabilir misin?" diye sorar

Vera. "Tabii ki."

Onlar odadan çıktıklarında, bir sandalye çekip yatağının yanına oturuyorum.

"Artık hayat boyu birbirimize bağlıyız. Sanki bana böbreğini bağışlamışsın gibi."

Gülümserim ve başımı sallarım.

"Sana bir şey söylersem, sırrımı saklayabilir misin?" diye soruyor.

"Tabii." Bacaklarımı çaprazlayıp ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Seni gördüm."

"Beni mi gördün?"

Omzumun üzerinden bakıyor, bakışları odaklanmamış. "Bana kalp masajı yaptığını gördüm. Yukarıdan. Sanki bedenimde değilmişim gibi."

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Bana Chris dedin."

Hemen üşüyorum ve başım dönüyor. "Chris kim?"

Birkaç kez göz kırptıktan sonra başımı salladım.

"Sana daha önce kimseye anlatmadığım bir şeyi anlattım. Ve kimseye anlatmayacağım da, çünkü zaten deli olduğumu düşünüyorlar. Bana bir karşılık ver. Kimseye anlatmadığın bir şeyi anlat bana."

Ellerimi ovuşturarak derin bir nefes alıyorum. "Chris nişanlımdı. Bir trafik kazasında öldü. Yağmur yağıyordu ve araba suda kaymaya başladı. Araba köprünün kenarından nehre düştü. Ben dışarı çıktım. O öldü."

Gözlerini kısıyor. "Üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Ama bunların bir kısmını biliyordum."

Ellerime bakıyorum. "Evet." Gözlerimi kaldırıyorum. "Ama arabayı benim sürdüğümü kimse bilmiyor."

Burnunun köprüsünün üzerindeki çizgiler derinleşti.

"Araba tamamen suya batmadan önce camı indirdim. Ve ikimizin emniyet kemerlerini çözdüm. Sonra önce ben dışarı çıktım." Anılarımdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. Hâlâ orada. Eskisi kadar canlı değil, ama tamamen kaybolmuş da değil. "Onun hemen arkamda olduğunu sanıyordum." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Ama değildi."

Hunter hemen cevap vermek için acele etmiyor. Bazı şeyler, sıcak bir gülümsemeden öteye geçmeye gerek duymaz.

"Sana kitap okumamı ister misin?"

"Çok isterim," diye gülümser ve fısıldar.

On beşinci bölümün ilk birkaç sayfasını okumaya başlıyorum ve tam Hunter uykuya dalmışken, gülümsüyor. Ana karakter Jessica Day'e aşık, psikiyatristine aşık seksi bir suikastçi. Okumaya devam ediyorum:

O, argyle çoraplarını ütölemeye devam etti. "Seks yapman lazım. Normal insanlar senin gibi düşünmez. En son ne zaman seks yaptın?" diye sordu Jessica.

Luke onu görmezden geldi. Jessica onun hayatına burnunu sokmaya çalıştığı anda her zamanki tavrını sergiledi.

"Eminim sen misyoner pozisyonunu seven bir adamsındır. Kitaba göre: 7,5 dakika ön sevişme, otuz saniye klitoral

uyarılmasıyla ıslanmasını sağlamak ve tam olarak otuz beş kez itmeye doruğa ulaşmak, ardından on dakika kaşık pozisyonunda yatmak, yanağına bir öpücük kondurmak ve hatta belki de centilmençe bir "teşekkür ederim" demek, sonra da gerekli olan sekiz buçuk saatlik uykunu alabilmek için onun gitmesini ısrarla istemek.

"O çok seksi ve çok cesur," diye mırıldanır Hunter.

Gülümserim ve o uykuya dalana kadar okumaya devam ederim, ama bu sefer onu uyandırmam. İkimizin de Vera ve Blair'in dönmesini beklemekten başka gidecek bir yeri ya da yapacak bir işi yok.

İki saat sonra, tam da bunu yapıyorlar. Ama bu sefer Murphy de onlarla birlikte.

Ayağa kalkıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve çantamı omzuma asıyorum.

"Ne kadar zamandır uyuyor?" diye fısıldıyor Vera.

"Yeterince uzun değil," diyor Hunter, gözlerini açarak.

"Nasıl hissediyorsun?" Blair yanımdan geçip babasının elini tutar.

"Yaşayabilirmişim gibi."

"Onunla kaldığın için teşekkürler." Vera elimi sıkıyor. "Bence biraz dinlenmelisin. Hunter en az bir hafta eve gidemeyecek ve biz de ya onunla burada kalacağız ya da düğün hazırlıklarıyla uğraşacağız. Bahçeyi sulaması için birini ayarlayabilirim."

Odadaki "düğün planları" sözleri yankılanırken Murphy'ye bakamıyorum. Bu yüzden Vera'ya gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Bunu hak ettin," diye cevaplıyor.

"Bana kim kitap okuyacak?" diye sorar Hunter, bu sözünü hem karısının hem de kızının kaşlarını çatmasına neden olur.

Ona bir öpücük gönderiyorum. "Başını belaya sokma. Hemşirelere iyi davran."

"Blair, iş için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor Murphy, telefonunu kaldırarak.

Onunla göz teması kurmadan kapıdan çıkıp asansöre doğru yöneliyorum.

Smack!

Elini kapanan kapıya uzatarak kapıyı durdurur. "Alice, benden kaçıyor musun?" Asansöre biner ve telefonunu cebine koyar.

"Hayır. Sadece biraz izin almaktan heyecan duyuyorum." Arka duvara yaslanıp, onu güvenli bir mesafede tutmak için çantamı kucakladım.

"Ara verdiğin bu sürede ne yapacaksın?"

"Düğününde giyeceğim bir elbise alacağım. Artık neredeyse ailenin bir parçası olduğum için, eminim davet edileceğim."

Dudakları yavaşça kıvrılır, elleri rahatça arka kot pantolonunun ceplerine sokulur. "Optimizmin olağanüstü."

"İyimserlik mi?"

Kapılar açılır ve ben onun yanından geçip giderim. O da birkaç adım geride kalarak beni takip eder.

"Sence hala benimle evlenecek mi?"

"Bence senin şansın da diğerleri kadar iyi." Otomatik kapılar otoparka açıldığında sıcak hava yanımdan esip geçiyor.

"Bu çok ilginç olurdu. Muhtemelen onu çok seven ve onu asla aldatmayan iki erkeği bıraktı, ama olanlardan sonra beni tutacağını mı düşünüyorsun?"

Kaldırıma ulaştığımda, arkanı dönerim. "Ona söyleyecek misin?" "Evet. Onlara karşı tamamen dürüst olmadan Tamamen dürüst olacağım. Sen olur muydun?"

Midem düğümlenir.

"Ona söylememi istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum ama aynı zamanda başımı sallıyorum. "Ben... Bilmiyorum. Ona bunu söylemek için çok kötü bir zaman gibi görünüyor."

"Ne zaman söylememi önerirsin? Düğünde mi? Prova yemeğinde

mi?" Kaşlarımı çattım.

Murphy'nin yüzü düşer. "Seni seviyorum." Beklerim.

Ve bekle.

"Ama?" diye soruyorum.

Murphy yavaşça başını sallar. "Alice, ama yok. Bu üç kelime açıklama gerektirmeden kendi başına anlamlı. Seni sevmek için bir bahaneye ihtiyacım yok."

"Sen de onu seviyorsun." "Evet."

Her birlikte olduğumuzda, cesur bir yüz takınmak gittikçe zorlaşıyor. O, bende gerçek bir şey istememi sağlıyor.

"Sen onu daha uzun süredir seviyorsun."

"Onu üç yıl dört aydır seviyorum. Seni ise sekiz yıl iki aydır seviyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Bana öyle bakma. Baban seni evimden götürdüğü gün, seni bir daha göremeyebileceğimi biliyordum, ama hiçbir şey beni hayatımın geri kalanında seni sevmekten alıkoyamazdı."

"Onunla evlenip beni sevemezsin."

"Sevebilirim."

Onu ve her şeyi kapsayan kalbini lanetliyorum. "Bu, evleneceğim anlamına gelmez."

Hunter, Vera ve Blair'i düşünmeden edemiyorum. Onlar beni, benim Murphy'yi eskiden yaptığım gibi bir kaideye oturtmuşlar. Bu ihanet yıkıcı olur.

"O zaman yap. Onunla evlen ve beni sev." Kaşlarını çatıyor.

"Hoşça kal, Murphy." Dönüp anahtarlarımı alıyorum ve kendimi tutmak için nefesimi tutuyorum.

O bana güvenmiyor, ama onlar güveniyor. Birinin güvenini bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama istiyorum. Morrisonlar bana karşı büyük bir minnettarlık duydukları için beni işe aldıklarına memnun olsunlar istiyorum.

Kırk Altıncı Bölüm

Murphy

Hayat kolay olsaydı, ne anlamı kalırdı?

ONUNLA EVLEN VE BENİ SEV?

Bu ne biçim bir tavsiyeydi?

Alice hayatıma yeniden girmiş olmasaydı, Blair ile evlenir, bir aile kurar ve güzel bir hayat sürerdim. Hiç şüphe yok. Hiç şüphe yok.

İşte burada büyük harflerle yazılmış bir AMA var.

Alice hayatıma geri döndü ve kalbim onu unutmadı, onu sevmekten de vazgeçmedi.

Blair ile tanıştığımda, yeteneğine, güzelliğine ve çaresizce ihtiyacım olduğu anda bana taze bir nefes gibi geldiğine kapıldım. Kendime güveniyordum ve havalıydım. Her şey yolundaydı. Cazibem tavan yapmıştı.

Ancak, o gün kiralık evimin arka bahçesinde Alice ile tanıştığımda, gergindim, sözlerim karışıyordu, kızarıyordum ve iki hafta boyunca beni okulun en güzel, en yetenekli kızına aşık olan genç bir çocuk gibi davranmaya ve hissetmeye zorladı.

Sekiz yıl sonra, o bana yine o genç çocuk gibi hissettiriyor. Belki de onun gizemli birisi olması nedeniyledir. Ama onu çözüp çözemeyeceğimi bilmiyorum ve bu yüzden ona tamamen

güvenemiyorum. Bu yüzden, o benim kiracımken yaptığım gibi onu gözetliyorum.

Nereye gidiyor? Ne yapıyor? Ve neden?

Blair, babasını ziyaret etmek, düğün planlarını tamamlamak ve video görüşmeleriyle galerisinin inşaatını denetlemek arasında zamanını bölüşürken, ben Alice'in her hareketine takıntılıyım.

Dün, bir park bankında oturmuş kitap okurken, çocuklar oyuncaklarda oynuyor ve çimlerde futbol topu oynuyorlardı. Kanadalı kazlar ise balık tutulan göle giden beton yürüyüş yolunun her yerine pisliyorlardı. Gerçek bir sapık gibi tüm zamanımı orada geçirmedim. Merakımı giderdikten sonra işime geri döndüm.

Bugün, emlakçıyla buluşup Edina'da satılık bir evi gezecek, ki buradaki evler pek de ucuz sayılmaz.

Taşınıyor mu? İşinden ayrılıyor mu?

Neden bir ev? Neden burada? İşinden ayrılırsa, burada yaşamayı karşılayabilir mi?

Bütün bunlar "Beni ilgilendirmez" dosyasına konmalı, ama birkaç gün önce onunla seks yapmak, onu benim işim haline getirmişim gibi hissettirdi.

O evden çıkarken beni görme riskini göze alamam. Bunun yerine Blair'e mesaj atıyorum. Konuşmamız lazım.

Restorana vardığımda, Blair beni terastaki bir masaya çağırıyor.

"Bu çok beklenmedik bir sürpriz," diyor ve beni öpüyor.

Oturması için sandalyesini çekiyorum. "Çok şey oldu ve bir ara verip, biraz yavaşlayıp konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Omuzları bir santim kadar düşecek kadar derin bir nefes alır. Sonra elimi tutar ve sıkıca sıkar. Parlak dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşür. "Hamilelik testi yaptım."

Hayatımda sadece birkaç belirleyici an vardı. Sonuncusu sekiz yıl önce, tanıdığım en büyüleyici kadınla akşam yemeği yedikten sonra arabamın suda kaymasıydı. Hayatımın gidişatını bundan daha fazla değiştirecek bir şey olacağını düşünmemiştim.

Ta ki şimdiye kadar.

Blair devam ediyor. "Sonucu beklemek çok zordu. Çok korkmuştum. Çocuk sahibi olmayı konuştuğumuzu biliyorum, hatta yakında, ama babam kalp krizi geçirdi ve düğüne daha altı hafta var. Ya mide bulantısı ve halsizlik çekersem? Ya galerim ne olacak? Ya New York'a taşınmam? Bunların hiçbirini hamileyken yapmak istemiyordum. Stres benim için de bebeğimiz için de iyi olmazdı." Yine içini çekiyor. "Sonra başka hiçbir şeyin önemi olmadığını fark ettim. Düşündüm ki... bebeğimiz olacak. Bunu başarabiliriz. Ben bunu başarabilirim. Bir yıl sonra, on yıl sonra, zamanlamanın biraz yanlış olması önemli olmayacak."

Zorlukla yutkunuyorum, ruhumda bir savaş hissediyorum, kalbimin sınırları sonuna ulaşıyor. Gülümsayarak yavaşça başımı sallıyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum çünkü bazen kararları biz veririz, bazen de kararlar bizi verir.

Birkaç masa ötedeki garsona odaklanır ve gülümsemesi kaybolur. "Hayatımın en uzun iki dakikası beni cehenneme götürüp geri getirdi. Ve tam kendime bir heyecan kıvılcımı, yeni olasılıkların doğuşunu hissetmeye izin verdiğim anda, sonuç olumsuz çıktı."

Onun sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı, birkaç uzun göz kırpması.

Gözlerinden akan yaşları siler. "Bu çok aptalca. İstemediğim bir şey için nasıl kalbi kırık hissedebilirim?" Burnunu çeker. "Ama hissettim. Ve şimdi canım acıyor."

Sandalyeyi ona yaklaştırıp onu kollarıma alıyorum. "Özür dilerim," diyorum. Ve gerçekten üzgünüm. Her ne kadar hepsini pişman olmasam da, milyonlarca farklı nedenden dolayı üzgünüm. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Kurtarılamayacak kadar kusurlu mu?

Alice'e olan aşkımdan pişman olmadan, onu incittiğim için üzgün olabilir miyim? Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için? Kalp her zaman doğru yolu mu izler? Yoksa insanları kaçınılmaz olarak hataya düşüren tek şey mi?

"Sen her şeyi daha iyi hale getiriyorsun," diye fısıldıyor, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarılıyor. "Hayatımda hiçbir şeyden ya da kimseden senin kadar emin olmadım."

Blair — benim meşhur hamilelik testi — hayat bana başka bir seçenek sunana kadar istediğim her şeydi. Ve şimdi bunların hiçbirini kabullenemiyorum. Her karar yanlış ve acımasız geliyor. Blair'in kalbini kırarsam, kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum ve şimdi Alice'in de dahil olduğu mutluluğu hak ettiğimi hissedebilir miyim bilmiyorum.

Kırk Yedinci Bölüm

Alice

Gerçekten kimse hiçbir şeyi "hak ediyor" mu?

"Kuşşabilir miyiz?" Murphy'ye, başımı köşeden onun yatak odasına uzatarak soruyorum.

Blair ve Vera bu sabah hastanede çünkü Bay Morrison bugün taburcu ediliyor. Murphy son zamanlarda benden kaçınıyor ve bunun Blair'le birlikte olduğu için olduğunu varsaymak zorundayım.

Sandalyesinde dönerek birkaç saniye boyunca bana dikkatle baktıktan sonra başını salladı. Onun gülümsemesini özlüyorum. Beni sevdiğini hissettiren o gülümsemeyle bana bakmalı uzun zaman oldu.

"Blair'e bizden bahsedecek misin?"

Gözlerini kısıyor. "Neden?"

"Çünkü bu işi devam ettirebilecek miyim bilmem gerekiyor."

Murphy sandalyesine yaslanıp parmaklarını saçlarında gezdirir. "Bilmem gerek."

Bu pek yardımcı olmadı.

"Onunla evlenecek miyim bilmek mi istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece ona söyleyecek misin bilmek istiyorum. Eğer söyleyeceksen, sorun değil. Anlıyorum. Ama senin

kararın benim hayatımı etkiliyor. Eğer ona söylemen gerekiyorsa, sana söylememeni asla istemezdim. Sadece, vermem gereken bir karar var ve işimin güvenli olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Söylentilere göre komşun için çalışabilirsin," diyor.

Burnumu kırıstırırım. "Bunu düşündüm. Ama bu bir ihanet gibi olur. Ve dürüst olmak gerekirse, Blair'e söylersen, saygımdan dolayı Morrison'lara o kadar yakın olmak istemem."

Gözlerini yere indirir. "Seni hak ediyor muyum?"

Kalbim, Hunter'ı mutfak zemininde baygın halde bulduğum gün olduğu kadar sıkışıyor. Bu ne biçim bir soru? Ve buna nasıl cevap verebilirim? "Murphy

..."

"Seninle ilgili bu fikir her aklıma geldiğinde, bir şeyler oluyor ve her şey mahvoluyor. Ve seni suçlamıyorum." Acı dolu bir kahkaha atarak, tekrar bana odaklandı. "Kimsenin suçu olduğunu düşünmüyorum. Ama yıllar önce sana kalbimi açtım, seni sonsuza kadar yanımda tutmaya kararlıydım, sonra sen benden alındın. Yıllar sonra, geri dönmeyeceğine ikna oldum ve seni gerçekten bırakmanın zamanının geldiğine karar verdim. Sonra geri döndün. Bu yüzden, çekincelerime rağmen, başka hiçbir şeyi veya kimseyi düşünmeden tekrar atladım, ama sanki paraşütüm açıldı, ama ben ona dolandım ve şimdi serbest düşüşteyim ve yere indiğimde çok fena acıyacak."

Anlamıyorum, bu yüzden satır aralarını okumaya çalışır gibi gözlerimi kısıyorum, ama her şey çok bulanık.

Murphy bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Blair'e söylemeye çalıştım. Tüm cesaretimi topladım ve birkaç gün önce onunla öğle yemeğinde buluştum. Bunun acı vereceğini biliyordum, ama sen buna değersin. Tanıştığımızdan beri kalbimin seni sevmek için can attığı şekilde sevmek için hak ediyorsun. Seni ve onu istemekle mücadele ettim. Ama sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. İki kadını da seviyorum, ama sadece biriyle birlikte olmak *istiyorum*."

Gülüyor, ama bu iyi bir gülüş değil. "Son. Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar. Değil mi?"

Onun kötümser tonu ve ürkütücü alaycılığı, sonsuza kadar mutlu yaşamaya geçiş gibi gelmiyor.

"Blair hamile olduğunu sanıyordu. Hamile olmadığını öğrendi. Kalbi kırık. Ve ben onun can simidiyim."

Boğazıma kadar yükselen safrayı yutuyorum, ama mide bulantısı geçmiyor.

Bana bakmıyor ve ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Dakikalar geçiyor. Kaç dakika? Emin değilim, ama sessizlik uzadıkça havadaki ağırlık daha da yoğunlaşıyor ve boğucu hale geliyor.

"Neden bu kadar çok paraya ihtiyacın olduğunu sorabilir miyim?" Konuyu değiştiriyor ve ben onun sorusunu anlamak için bir saniye düşünüyorum. "Ücretsiz kalacak bir yerin var."

"Bir ev satın almak istiyorum."

"Yani işinle özel hayatın arasında bir mesafe mi olsun istiyorsun?"

"Fena fikir değil."

Gözlerini kısıyor. "Bu bir cevap sayılmaz. Daha çok ikinci bir düşünce gibi."

"Blair'in hamile olma ihtimaline ne hissettiniz?"

Yüzü gevşer ve yavaşça başını sallar. "Uyuşmuş. Konuşamıyorum.

Ve..." "Ve?"

"Ezilmiş," diye fısıldar. "Sonra utanmış." "Çok üzgünüm."

Sandalyesinden kalkmadan önce bir anlığına gözleri benimkilere takılır. Her adımında kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlar.

"Neden üzülüyorsun?"

"Çünkü yanlış işi seçtiğimi düşünüyorum," diyorum. "Sen bir adamın hayatını kurtardın."

"Ben seninkini mahvediyorum."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Öyle deme."

"Yanılıyor muyum?" diye gülüyorum. "Seks yaptık. İyiydi. Sekiz yıl önce de çok iyidik. Ama eminim ki

Blair senin aletini gayet iyi kaldırıyor. O sanatsal. İyi bir yetiştirilme tarzı var. O..."

"Ciddi misin?" Elini kalçasına koyup tavana bakıyor. "Ailevi değerler mi? Blair iyi bir aileden geldiği için onunla birlikte mi olmalıyım?"

"Hayır. Ama bu kötü bir şey değil."

Murphy bana sert bir bakış attı. "Bunu bana sırtmadan söyle. Gözlerimin içine bak ve bana, biriyle hayatının geri kalanını geçirmek için *çocuk* sahibi olmanın ciddi bir düşünce olduğunu söyle."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Hayır. Yapma bunu. Sırtışını saklama. Böyle bir ifadenin saçmalığını görmemiş gibi davranma."

"Konuşmamız bitti." Dönüp topuklarımla yere vurarak çamaşır odasına doğru yürüdüm.

"Konuşmamız bitti dediğimde konuşmamız biter." Arkamdan takip ediyor.

Burnumu kırıştırıp fısıldayarak taklit ediyorum, "Konuşmamız bitti dediğimde konuşmamız biter."

"Seni duyabiliyorum." Çamaşır odasına adımımı attığım anda kolumu yakalayıp beni döndürüyor.

Bu komik değil. Kalp kırıcı, ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Gülmeyi kes. Komik değil." Gözlerini kısıyor. "Ve seks yaparken bizi tanımlayan kelimenin '*iyi*' olmadığını biliyorsun."

"Seninle seks yapmayacağım," derim, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta olmasına rağmen. Nefes nefese konuşmama rağmen. "Bir milyon kez 'merhaba' diyebilirsin. Ama bu olmayacak. Artık diğer kadın olmak istemiyorum. Ben ev hanımıyım, ev yıkıcı değil."

Dudakları seğirir. "Öyle mi?"

Çenemi kaldırıp ona hızlıca başımı sallarım.

"Zaten havamda değilim." Dönüp köşeyi dönerek kaybolur.

Ağzım açık kalır. Ne?

Birkaç seçkin kelime uçmaya hazırlanırken kapıya doğru sıçrayıyorum.

"Merhaba," diye fısıldadı, köşede durarak beni korkuttu.

Ağzı benimkine yapıştığında nefesim kesildi. Öpücüğü her şeyi tüketiyordu. *O* her şeyi tüketiyordu. Kendimi kontrol etme gücümün her zerresi yok oldu, vicdanımı da beraberinde mezara götürdü.

Ona direnmeyi bırakana kadar beni bırakmaz. Çılgın gözlerle ve zor nefeslerle birbirimize bakarız.

"Neden Edina'ya taşınmak istiyorsun?" diye sorar, sonra elinin tersiyle ağzındaki kırmızı ruju siler.

Gözlerimi kısıyorum. "Edina'da bir ev aradığımı sana hiç söylemedim."

Çenesi sıkılır.

"Ben sana bunu *hiç* söylemedim."

"Soruma cevap verebilir misin?"

"Beni neden takip ettiğini söyleyebilir misin?"

Kısa bir çekişmeden sonra, kollarını göğsünde kavuşturur, ama bu onu korumayacaktır.

Ben de moralim bozulur. "Onunla evlen ve beni unut."

Onu geçip giderken kolumu tekrar tutar, ama bu sefer beni zorla kendine dönmez. "Sana güvenmek istiyorum."

"Neden?" Yere bakıyorum.

"Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum, ama sana güvenemezsem, bu asla yürümez."

"Blair..."

"Blair ile evlenmek istemiyorum!"

Nefesimi tutarak kaskatı kesildim, o kadar kızgın ki kafam allak bullak oldu.

Kolumu bırakıp duvara doğru geri adım attı ve başını duvara dayadı. "Blair ile evlenmek istemiyorum," daha sakın bir ses tonuyla tekrarladı. "Ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

Başımı kaldırıp ona dönmeden, "Oğlum Edina'da yaşıyor" diye mırıldandım.

Kırk Sekizinci Bölüm

Murphy

Plan yapmayı bırak. Tanrı sana gülüyor.

TIK. TIK. TIK.

Alice mutfığa doğru uzaklaşırken adımları yavaş yavaş kaybolur. İtirafı, sinyali zayıf bir hava durumu radyosu gibi kafamda yankılanır. Bazı kelimeler gürültünün içinden geçerken, diğerleri parazitte kaybolur.

Edina.

Oğlum

Adımı tekrar tekrar duyuyorum, ta ki kafamı duvardan ayırıp bileğimdeki ele bakana kadar.

Sarı saçlar.

Tanıdık gül ve safran kokusu.

"Bebeğim, beni duydun mu?" Blair gülümsüyor. "Ön tarafta park ettik. Babam yardıma ihtiyacı olmadığını düşünse de, gelip ona yardım et." Gözlerini deviriyor.

"Eve geldin," diye mırıldanıyorum, beni ön kapıya doğru çeken onu takip ederek.

"Evet. Onu erken serbest bıraktılar. Senin neyin var?" O gülüyor. "Neden duvara yaslanıp duruyordun?"

"Şey," diye başımı hızla sallıyorum. "Sadece düşünüyordum."

Blair, Vera'nın Porsche'sinin yolcu kapısını açar.
"Yardıma ihtiyacım yok," diyor Hunter.
Koluna uzanıyorum.
"Oğlum, beni dinlemiyorsun."
Onu bırakıp bir adım geri çekildim.
"Çok inatçısın," diyor Blair, kolunu onun koluna dolayarak.
Hunter onun yardımını kabul etmiş gibi görünüyor, ben de onların hemen arkasında eve giriyorum.
"Dur," diyor, mutfağı geçerken Blair'in kolunu silkerek.
"Hoş geldiniz, Bay Morrison." Alice, az önce beni hayrete düşürmemiş gibi parlak bir gülümsemeye karşılıyor.
"Kokusu harika. Öğle yemeğinde ne var?" O mutfağa girip ada masasına otururken, kadın otları kesiyor.
"Öğle yemeği değil. Bir sonraki ekşi mayalı ekmeğim için biberiye. Akşam yemeğine yakın bir saatte eve geleceğini sanıyordum. Hemen öğle yemeğini hazırlamaya başlayayım." Ona göz kırpar ve o da sırtarak onu yutar.
"Babam öğle yemeğinde tavuk veya balıkla salata yiyecek. Artık kırmızı et yok," der Blair, ona bir bardak su verirken.
Adam suya, sonra da ona kaşlarını çatır, ama o aşırı tatlı bir gülümsemeye karşılık verir.
Ben ise dikkatimi Alice'e veriyorum, ama o bana en ufak bir bakış bile atmıyor. Sanki odada yokmuşum gibi.
"Kırmızı etmiş, hadi oradan," diyor Hunter. "Bu saçmalık. Beni öldürmeye çalışan kırmızı et değil."
"O zaman nedir?" Blair, onun yanındaki tezgaha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur.
"Stres."
Blair alaycı bir şekilde gülüyor. "Stres mi? Ne stresi? Her şeyin için hizmetkarların var. Bugün çalışmayı bıraksan, hayatının geri kalanında hiçbir şeye ihtiyacın olmaz."

"Ve haftada bir kez sakso çekiliyorsun," diyor Vera, sinsi bir gülümsemeyle mutfağa girip Hunter'ın sırtına sarılmadan önce.

"İğrenç, anne!" Blair yüzünü buruşturur.

Hunter bana sanki... sevinçle mi bakıyor? Emin değilim. Dikkatimi Alice'e geri çevirdiğimde, o hiç kıpırdamıyor.

Başı eğik.

Elleriyle sürekli biberiyeyi doğramaya devam ediyor.

"Hayatımın geri kalanında tavuk ve balık yemekten, bir parça biftekle boğulup ölmeyi tercih ederim."

"Sakin ol, hayatım. Kendine bir kalp krizi daha geçierteceksin," Vera onun elini tutar.

Ayağa kalkıyor. "Benim sikimi yalayacak mısın?" "Dur!" Blair kulaklarını kapatıyor.

Sonunda, Alice'in dudakları hafifçe gülümser, ama başını kaldırmaz.

Vera ve Hunter köşeyi dönüp kaybolduğunda, Blair ellerini yanlarına indirir. "Bu gece taşınalım ve kaçalım."

Ben bir şey söylemeden önce, ki söyleyecek bir şeyim de yoktu, saçlarını omzunun üzerinden atar ve arkasını döner. "Bu hafta sonu yapılacak gelin partisi için Alison'ı aramam lazım."

İkimiz yalnız kaldığımızda, Alice'den bıçağı alırım. Alice başını kaldırır. "Ne yapıyorsun?"

Elini tutup arka kapıya götürdüm. "Murphy..."

"Şşş." Onu kapıdan dışarı çekip bahçeleri geçerek misafir evine götürdüm.

Sürgülü kapıdan içeri girer girmez elini bırakıp odada volta atmaya başlarım, şakaklarımı ovuştururum. "Çocuğun mu var?"

O benden çok daha sakin. Fazla sakin. Tezgâhın önündeki bar taburesine otururken başını sallar. Sonra bacak bacak üstüne atar, ellerini dizlerinin üzerine koyar ve Hunter'ın çok sevdiği bantlı topuklu ayakkabılarla ayağını yavaşça sallamaya başlar.

"Nasıl? Ne zaman? Neden onu sen yetiştirmiyorsun?" Durmadan soruları arka arkaya sıralıyorum.

"Çünkü babası bir trafik kazasında boğuldu ve annesi akıl hastanesine yatırıldı."

Durdum. "Alice, biz birlikteyken bir çocuğun mu oldu?" Bu yüzden geri dönmek zorunda kalmıştı. Çocuğunu geride bırakmıştı. "Çok..." Başımı salladım. "Çok üzgünüm."

Biraz hüzünlü ama umutsuz olmayan bir gülümsemeye karşılık verdi. "Mutlu görünüyor. İyi ebeveynleri var. Kız kardeşleri var. Futbol oynuyor ve tiyatroyu seviyor."

Yapbozun parçaları yerine oturuyor. "Callen'la yeğenin futbol maçında tanışmadın. Oğlunun futbol maçında tanıştın."

Alice gülümser ve başını sallar.

"Evlatlık olduğunu biliyor mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum çünkü ne onunla ne de ailesiyle hiç konuşmadım. Evlatlık ajansına, onlarla iletişime geçmek istersem bilgilerini benimle paylaşma izni verdiler. Ama ailem ve ben, bariz nedenlerden dolayı bilgilerimin onlarla paylaşılmasına izin vermedik. Kim çocuğunun annesinin akıl hastanesinde yattığını öğrenmek ister ki?"

"Yani sen sadece," bu çok üzücü olduğu için kaşlarımı çatıyorum, "onun maçlarına ve oyunlarına mı gidiyorsun? Onu uzaktan izliyorsun, ama onunla hiç konuşmadın mı?"

"Tek istediğim onun mutlu olması ve o gerçekten mutlu görünüyor. Hayatı iyi görüldüğü için onu rahatsız etmek istemiyorum. Ama," dudaklarını ısırp gözyaşlarını tutmaya çalışırken gülümsemeye devam ediyor, "onu görmek hoşuma gidiyor. Kendimi onun koruyucu meleği gibi hissediyorum. Anneler de budur, değil mi?"

"O çok genç olmalı. Chris öldüğünde kaç yaşındaydı?"

Gözleri küçük bir çizgiye dönüştü. "Henüz doğmamıştı. Chris öldüğünde hamileydim, ama henüz bilmiyordum."

"O öldü. Bir ay sonra, Minneapolis'te iki haftalığına sevimli bir ev kiraladım."

"Alice," diye fısıldadım, yavaşça başımı sallayarak, her şeyi anlamaya çalışarak, "onun Chris'in oğlu olduğunu nereden biliyorsun?"

Sallanan bacağı durur, omurgası düzelir. "Ç-çünkü öyle."

"Ama nereden biliyorsun?"

Kafasını yarım düzine kez sallar. "Çünkü o Chris gibi koyu saçlı ve... ve..." Parmak uçlarını yanaklarına sürer. "Chris'in çocukken olduğu gibi çilleri var."

Gözlerimi kırıpıyorum. Vücudumun geri kalanı hareket edemediği için yapabileceğim tek şey bu.

"Alice?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve bana bakar.

"Benim saçım kahverengi."

"Ama..."

"Ve ben de küçükken çillerim vardı."

Gözleri kızarır ve boğazını temizlerken hızla gözlerinin kenarlarını siler. "Önemli değil," diye fısıldar. "İyi değildim, Murphy."

"*Önemli değil mi?*" Ağzım açık kalır.

Alice başını sallar ve bakışlarını başka yöne çevirir.

"Alice, o çocuk benim olabilir, ama senin tepkilerin sanki *bu hiç önemli değilmiş gibi?* Ama benim için kesinlikle önemli!"

O yüzünü buruşturur. "Bunu yapma," diye fısıldar. "Benim neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Neyi yapmayayım? Dışarıda benim varlığımdan haberi olmayan bir çocuğum olabileceğini umursamayı mı? Nasıl bilmezsin? Ultrason yapmadılar mı?"

Bana bakar ve gözlerinde acıyı hissederim, ama bu öfkemi dindirmek için hiçbir işe yaramaz. "Yaptılar, ama geç oldu, bu da gebelik tarihini belirlemeyi zorlaştırdı. Ama ben biliyordum."

"Onun çocuğu olduğunu mu biliyordun? Bizim gibi her gün seks mi yapıyordun?" Sözlerimin bu kadar sert ve duyarsız

ama onun gibi bunu sindirecek vaktim olmadı.

"Biz gerçek değildik," diye mırıldanıyor.

"Alice," saçlarımı elime alıp ęülerek, "ya iyileştin ya da tekrar tedaviye başlaman gerekiyor. Biz gerçektik ve bunu çok iyi biliyorsun. Bana saçmalamayı kes. Takip ettiğin o ocuk, Edina'ya taşınmak istediğin ocuk? O benim çocuğum olabilir. Bu çok gerçek. O yüzden sana önemliymiş gibi davranma, ama benim için önemli olmamalı." Daha fazla şey söylemeye başlıyorum. Tanrı biliyor ki söyleyecek çok şey var, ama dilimi ısırp geri alamayacağım bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum.

O haklı. Onun neler yaşadığını bilmiyorum. Orada değildim. Ve bu berbat gerçek için kimseyi özellikle nefret etmiyorum.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Alice

*Birinin ilk tercihi olmak ama tek tercihi
olmamak berbat bir şey.*

BİLİYORDUM.

En azından, Cameron Beckett'ı çilli yüzüyle görene kadar biliyordum. Yıllarca onun Chris'in mi yoksa Murphy'nin mi oğlu olduğunu merak ettim. Her iki adamın da oğlu olabileceğini *biliyordum*. Ama onun Chris'in oğlu olmasını istedim çünkü aksi takdirde birçok insana ihanet etmiş gibi hissederdim.

Chris'in çocukken çilli olduğu fotoğraflarını görmüştüm. Ve işte o an anladım. O çillerin ona ait olduğunu biliyordum. Ajans bana Beckett'ların adresini ve iletişim bilgilerini verdiğiğinde, ailesinin Minneapolis'te yaşaması kader gibi geldi. Murphy'yi aramak için oraya taşınmıştım.

Artık kadere inandığımı sanmıyorum.

Ana eve döndüğümde, Vera mutfakta salata yapıyordu.

"Özür dilerim. Misafir evine geri dönmem gerekti. Bırak ben yapayım."

Gülümseyerek başını salladı. "Onun salatasını ben yapabilirim.

Yapmak istiyorum."

Bakışlarımız buluştuğunda, işimin sona erdiğini anlıyorum, ama yine de gülümsüyorum.

Vera gözyaşlarını silip, elindeki bıçağa ve kesme tahtasındaki doğranmış salatalıklara yeniden odaklanır. "Neredeyse ölecekti," der, sesi zayıf ve kırılgan. "Ve oynadığımız bu oyunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Başlangıçta komikti. İkimiz de taviz vermek zorunda kalmamıştık. Ama bu gerçek bir evlilik değil. Değil mi?" Başını tekrar kaldırır.

Tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamaktı.

"Düğünden sonra da kalmanı çok isterim. Yardıma ihtiyacım var. Sonra sana yeni bir iş buluruz. Senin gibi birini işe almak isteyecek birçok insan tanıyoruz." Biraz güldü. "Ve eminim sana o saçma elbiseleri ve önlüğü giydirmeyeceklerdir."

Kesme tahtasının kenarından biberiyeyi kaydırıp elimden ekşi maya kasesine atıyorum. "Aslında, elbiseler eğlenceli bence. Belki de benim için çalışırken bu elbiseleri giymemi isteyecek birini bulmanı istiyorum."

Vera gülümser ve elinin tersiyle gözünün köşesini siler. "Teşekkürler Alice. Sen ailemizin başına gelen en güzel şeysin."

Gülümsemem yüzümden bir kaya parçası gibi düşer.

"Bana tüm püf noktalarını öğretmelisin. Ekmek pişirmeyi ve mükemmel altın kahverengi renkte çikolata parçacıklı kurabiye yapmayı öğrenmek istiyorum. İçi yumuşak, dışı çıtır çıtır. Umarım çok uzak olmayan bir gelecekte büyükanne olurum."

Ellerim titriyor, ekşi maya kasesini havluyla örtüyorum. "Eminim harika bir büyükanne olacaksın," diyorum, tecrübeli bir aktris gibi hiç duraksamadan.

"Kim harika bir büyükanne olacak?" diye soruyor Blair, başını telefonuna eğmiş bir şekilde mutfağa girerken.

"Ben, aptal. Sen ve Murphy bana torun verdiğinizde."

Blair başını kaldırır ve ikisi sessizce konuşurlar. Vera'ya hamile olduğunu düşündüğünü söylemiş olmalı.

"Murphy bu gece bize bir otel odası ayırttı. Bize bir gece baş başa kalmamız gerektiğini söylüyor." Blair gülümsemesini kontrol etmek için alt dudağını ısırır.

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor," diyor

Vera. Evet. Kulağa *hoş* geliyor.

"Bahçede otları yolacağım," derim, başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek.

Vera burnunu kırıstırır. "Dışarısı çok sıcak. Bunu sabah ya da akşamüstü yapsan daha iyi olmaz mı?"

Evet. Haklı. En uygun zaman o. Ama şu an terlemek ve sinirimi istilacı küçük toprak yaratıklarından çıkarmak için en uygun zaman.

Bu kadar sinirliyen karakterimde kalamadığım için şort ve tişört giydikten sonra bahçedeki otları koparıp, çekip, yoluyorum. Parmaklarım pençe gibi kıvrılıyor, bitkiler arasındaki toprağı tırmıklıyorum. Tırnaklarımın altına sıcak toprak girerken, toprağın tatlı kokusunu içime çekiyorum. Alnımdan ter damlıyor.

"Beni seçmeni iste."

Ellerim otları ve toprağı sıkıca kavrayarak duruyorum, ama dönmüyorum. "Neden?"

"Çünkü bunu senden duymak istiyorum."

"Eh, her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Değil mi?"

"Hayır. Edemeyiz."

"Onu seç," diye mırıldanıyorum, yabancı otları kovaya atarken.

"Çünkü o iyi bir aileden mi geliyor?"

"Hayır. Çünkü sen onu zaten seçtin. Sözünün bir anlamı olsun. Ve eğer o senden ayrılmak isterse, onun için savaş. Senin mükemmel olmana ihtiyacı yok, sadece onun yanında olmana ihtiyacı var. O yüzden onu seç."

"Ya seni seçersem?" "O
zaman sen bir aptalsın."
"Neden?"

Dönüp, kolumla alnımdaki teri siliyorum. "Çünkü acil bir durum olduğunda her seferinde çılgına dönmeyecek. Onu sakinleştirmek zorunda kalmayacaksın. Ve New York'ta, San Francisco'da ya da istediğin herhangi bir yerde yaşayabilirsin, çünkü onunla birlikte olanaklar sınırsız." Kirli parmağımı göğsüme batırıyorum. "Ama önümüzdeki on yıl boyunca o genç çocuğun yanında olacağım, onun bir erkek olarak büyümesini izleyeceğim, çünkü *tek* istediğim bu. Hepsi bu. Seyahat etmeme gerek yok. Süslü bir kariyere ihtiyacım yok. Bir kocaya ihtiyacım yok. Yağmurlu futbol günleri ve hafta sonu tiyatro matine gösterileri dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim geleceğim seyirci olmak. Karışmamak. Artık bana ait olmayan bir şeyi almamak."

Murphy'nin yüzü asılır ve gözlerini kaçıır. "Adı ne? En azından onu söyleyebilir misin?"

"Cameron."

"Cameron," diye tekrarlar. "Soyadı ne?"

Kafamı sallarım. "New York'a git, Murphy. O yetim değil. Onu seven bir ailesi olan genç bir çocuk. İki küçük kız kardeşi var. Bir Bernedoodle köpeği. Arkadaşları var. En iyisini hak ediyor ve tam da buna sahip."

Murphy dudaklarını büküp birkaç saniye bana bakar, sonra başını sallar. Sonra cebinden bir şey çıkarır ve bana uzatır.

Güneşin gözlerimi kamaştırmasına rağmen gözlerimi kısarak parlak şeye, yüzüğe uzanırım. Nişan yüzüğümü onun kiralık evindeki şarap kadehlerinin bulunduğu dolapta bırakmıştım. Bunca zaman saklamış.

"Bekledim," diyor. "Hayatıma devam etsem bile, bir parçam bekledi. Seninle olmak için mi? Seni görmek için mi? Yüzüğü vermek için mi? Ya da sadece iyi olduğunu bilmek için mi? Bilmiyorum. Ama bekledim."

Yüzüğe bakıp onun sözlerini dinlerken gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum. "İyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum." O arkasını dönüp eve doğru yürürken, ben de bu ilişkinin sona ermesinin getirdiği acıyı içime atıyorum.

Elimdeki yüzüğü izliyorum. Kazadan iki gün önce onun dolabında *bulmuştum*. Chris, meraklı davranarak o anı mahvettiğimi söylemişti. Ben de şaka yollu olarak onunla evlenmeyeceğimi söyledim. Bu yalan, bizim için korkunç bir gerçeğe dönüştü.

Ellinci Bölüm

Murphy

Yalanlar yavaş bir ölümdür. Gerçek ise hızlı bir ölümdür.

"Beni kaç kez başımdan aldığını sayamadım," diyor Blair, loş ışıklı İtalyan restoranında, hafif müzik ve havayı dolduran sarımsak ve baharat kokusu eşliğinde şarabını yudumlarırken.

Gülümserim, bir elimle sakın bir şekilde bira şişemi tutarken, diğer elimle bacağımda sıkı bir yumruk yapıp açarım.

"Bana her zaman çıkacağımıza söz ver. Çocuklarımız olduğunda ve yorgun düştüğümüzde bile. Bir bakıcı tutacağına, güzel bir restoranda rezervasyon yaptıracığına ve beni bir geceliğine kaçıracağına söz ver." Bir parça ekmek koparıp ağzına atıyor.

Garson makarna kaselerimizi masaya koyar. Gülümser ve teşekkür ederiz.

"Bu harika görünüyor." Blair penne makarnasına üfler ve dikkatlice bir ısırık alır. "Mmm..." Gözlerini kapatır.

Yine gülümsüyorum çünkü o çok güzel ve hayat dolu. Onun gülümsemesini ve bir şeye heyecanlandığında gözlerinin adeta dans edişini seviyorum. Onun coşkusu bulaşıcı.

tanıştıktan sonra, bu bana da bulaştı. Ona çok şey borçluyum ve hayatımın geri kalanını ona minnettarlığımı göstererek geçirmeliyim.

"Düğün organizatörü mekanın bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir taslağını gönderdi. Çiçekler, yumuşak sarılar ve beyazlarla nasıl görüneceğini. Sandalyelerin arkasına yerleştirilecek altın renkli fiyonklar. Mumlar. Muhteşem olacak. Sana telefonumdan göstermek isterdim ama hak ettiği değeri veremezdi. Yarın eve döndüğümüzde laptopumdan gösteririm." Bir lokma daha alır ve gözlerini bana çevirir. "Ne?" diye mırıldanır, peçeteyi ağzına bastırır. "O bakış ne? Neden yemiyorsun?"

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum.

Blair gözlerini kısar. "Neyi?"

"Önceki nişanını bozduğunda. Nasıl yaptın? Yüz yüze mi? Telefonla mı? Mesajla mı?"

Peçeteyi kucağına geri koyar ve yavaşça yutar. Sonra şarabından bir yudum alır. "Sana bunu yapmıyorum. O kişi sensin, bebeğim. Lütfen bana güven."

"Güveniyorum," diyorum. "Sadece bilmem gerekiyor." Kaşlarını çatıyor, alını gerginleştiriyor.

"Gergin miydin? Korkmuş muydun? Tereddüt ettin mi?"

Burnundan uzun bir nefes aldıktan sonra, nefesini tutar ve aynı yavaşlıkla bırakır. "İlk seferinde, onun evine gittim. Ben..." Başını salladı. "Çok korkmuştum. Onun tepkisinden korkuyordum. Cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum. Evet, tereddütlerim vardı. Ama en çok hissettiğim duygu, bunu yapmamak ve hayatımın geri kalanını sevdiğim ama yeterince sevmediğim biriyle yaşamaktan korkmaktı." Mavi gözleri benimkilere baktı. "Anlatabildim mi?"

Ona hafifçe başımı salladım.

"İkinci sefer daha kötüydü. İlk seferinde olduğu gibi, tek kelime bile etmeden ağlayarak dağılmak istemedim, bu yüzden onunla kavgaya ettim. Onu kışkırttım. Ve bana kızdığında,

ilişkimizi bitirdim." Gözlerini kaçırarak, acı bir gülümsemeyle gözlerinin kenarlarını sildi. "Kendimi çok korkak hissettim. Birkaç gün sonra özür dilemeye çalıştı ama ben çok geç olduğunu söyledim."

O hıçkırıyor ve ben ortadan kaybolmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Bilmiyorum, ama burada olmak istemiyorum.

"Eğer tekrar yapma şansın olsaydı, ne yapardın?" diye soruyorum, çünkü kendimi durduramıyorum.

"Neden?"

" nk  geçmişten ders almak önemli bence."

şarabından bir yudum daha alır, bu seferki biraz daha fazla, sanki cesarete ihtiyaı varmış gibi. "Bilmiyorum. Kötü bir şeyi yapmanın iyi bir yolu yoktur. Birine kötü haber vermenin iyi bir yolu yoktur. Zor. Acı verir. Doğru kelimeler asla yoktur, çünkü onlar mevcut değildir."

Masanın ortasındaki çay mumu sanki s necekmiş gibi titriyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Teklif ettiklerinde evet dediğine pişman mısınız?"

Artık a değilmiş gibi makarnasından daha küçük bir lokma alır ve çiğnerken bakışları kaseye takılır. "Bilmiyorum. Doğru kararı vermediğim için pişman mıyım? Yani, tabii ki. Ama ben mükemmel değilim. Her hatamızı, her yanlış kararımızı sonsuza kadar pişmanlık duyarak mı geçirmeliyiz? Belki de yanlış bir karar değildi. Belki o zaman doğruyd , ama koşullar ve duygular değişti. Anlıyor musun?"

O bana baktığında, "Evet" diye fısıldıyorum. Beni duyduğundan emin değilim, ama sonra dudakları açılıyor ve gözleri kırpmayı bırakıyor.

Nefes alıp almadığından emin değilim.

Bu, hayatımın en uzun anı. Alice'in arabası köprünün kenarından suya düşmeden saniyeler önce nasıl hissettiğini hayal ediyorum. Yavaş ekim, bir kare bir kare, oysa gerçekte her şey bir göz açıp kapayınca kadar bitiyor.

Ve o yapar. Blair gözlerini kırpar ve gözlerindeki gözyaşları yüzüne akar.

Bitti.

"N-neden?" Titrek bir elini ağzına götürür, gözlerini kapatır, ama gözyaşları akmaya devam eder.

Boğazım düğümlenir. Ve acı veren kişi olmasına rağmen, gözlerim duygudan yanar.

Kötü bir şeyi yapmanın iyi bir yolu yoktur. Birine kötü haber vermenin iyi bir yolu yoktur. Zor. Acı verici. Doğru kelimeler asla yoktur, çünkü onlar mevcut değildir.

Doğru kelimeleri bulamamak mı, yoksa onun kelimelerini çalmak, tek tek ondan almak, onu bizim için çıkmaz bir yola sürüklemek mi daha kötü, bilmiyorum.

Blair çantasını alır, sandalyesini geri iter ve , restorandan koşarak çıkar. Masaya bir deste para atarım ve onun peşinden koşarım. Ön kapıdan dışarı çıktığımda donakalırım. Kaldırımda duruyor, bir eli elektrik direğine, diğer eli saçlarını tutuyor ve sanki kusacakmış gibi eğilmiş.

Yutkunup gözlerimi sildikten sonra yerden çantasını alıyorum. Sonra onu kollarıma alıyorum. O da bana sarılmıyor, direnmiyor. Birlikte acı çekiyoruz ve bir zamanlar var olan, ama bir daha asla aynı olmayacak aşkımızın yasını tutuyoruz.

"Seni istediğin yere götürürüm," diyorum ve arabanın kapısını açıyorum.

Koltuklara bakıyor ama binmiyor. "Anahtarı ver."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra anahtarı ona veriyorum.

"Çantayı arkadan çıkar."

Yine, isteğini bir saniye düşündükten sonra çantayı arkadan çıkarıyorum.

Yolcu kapısını kapatıyor, omurgası kamburlaşmış, gözleri donuk. "Senden *nefret ediyorum*."

"Biliyorum."

"Alison'a gidiyorum. Yarın eve döndüğümde gitmiş olmanı bekliyorum."

Başımı sallıyorum. "Ailenle konuşacağım."

Kafasını sallar, çenesini sıkar. "Hayır. Tek kelime bile etme. Sadece eşyalarını al ve git. Seni görmelerine izin verme. Açıklama yok. Veda yok."

"Blair..."

" *Hayır*
dedim."

"Tamam," diye fısıldarım.

Elli Birinci Bölüm

Alice

Asla çok geç değildir, ta ki çok geç olana kadar.

"Sana olan aşkım bitti."

Gülümserim, günün çiçek aranjmanını yemek masasına koyarken, Bay Morrison taze çileklerle süslenmiş ve yerel bal ile tatlandırılmış, kalp sağlığına iyi gelen yulaf ezmesini kaşıkla karıştırırken kaşlarını çatıyor.

"*Neden Etçiliz ve Bitkiler Sizi Nasıl Zehirlemeye Çalışır* adlı bir kitap olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum." Gülerek cevap veriyorum.

"Bu öğleden sonra okumaya başlamalıyız. Eminim sen beni terk etmeden bitirebiliriz."

Kahvesini yeniden dolduruyorum. "Buradaki işim bitti sayılır. Seni terk etmiyorum. Seni özgür bırakıyorum."

Ben odadan çıkıp çarşafaları toplamak için giderken o bir şeyler mırıldanıyor. Blair ve Murphy henüz dönmediler, ben de önce onların yatağını topluyorum. Onları kollarımda tutarak kapıya doğru ilerliyorum, ama bir şey gözüme çarpıyor. Yarı boş olan dolap. Blair'in kıyafetleri yerlerinde asılı, ama Murphy'ye ait tek bir parça bile yok.

Masaya bakıyorum. Bilgisayarı ve siyah sırt çantası da yok. Neler oluyor?

Çamaşır odasına giderken merdivenlerden geçerken, Vera merdivenlerin başında belirir.

"Günaydın," diyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp başını sallar, gözleri yaşlarla doludur.

"Oh, iyi misin?" Çarşafı yere bırakıp merdivenleri çıkıyorum.

O, başını yarım düzine kez sallar, sonra parmak uçlarını gözlerine bastırır. Kollarımı açarım ve o da kucaklamamı kabul eder.

"O onu terk etti," diye fısıldadı Vera titrek bir sesle. "Murphy düğünü iptal etti." Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Başım dönüyor.

Düğünü iptal etti. Giysileri yok.

O gitmiş.

Elli İkinci Bölüm

Alice

*Hayal kurmaya devam et.
Ne olacağını asla bilemezsin.*

İki Ay Sonra...

Cameron'ın evinin karşısındaki Edina'daki eve teklifte bulunuyorum, ama ilk çocuklarını bekleyen bir çift benden daha yüksek bir teklif veriyor. Yıkılmış durumdayım.

Tek iyi yanı, Hunter'ın Minneapolis şehir merkezinde bir çatı katında yaşayan arkadaşında bana sıkıcı ama maaşı iyi bir iş bulmasıydı. Ücretsiz konaklama dahil değildi, ama sorun değildi. Şimdilik Edina'da bir daire buldum, böylece oğlumu takip etmek kolay ve rahattı.

Murphy'nin telefon numarası yok, bu da güzel bir karma, ve Hunter ya da Vera'dan bunu kırmızı bayrak olmadan nasıl alabileceğimi henüz bulamadım. Ne diyeceğim ki? Beni seç? Bunun için biraz geç oldu. Ne Blair'i ne de beni seçti, ve onu suçlamıyorum.

Yine de onu özlüyorum.

Bugün sonbahar futbol sezonu başlıyor. Cameron'ın hangi sahada oynayacağını bilmiyorum, o günü hatırlatıyor bana...

Callen ile tanıştım. Ah, Callen... o da burada olabilir. Cameron'ın ailesi ve iki küçük kız kardeşi C sahasının yakınında sandalyelerini kurarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Çocuklar ısınma egzersizleri için her yöne koşarken, mavi formalı grubu tarayarak çilli, siyah saçlı çocuğu arıyorum. Onu gol direğine doğru topu vurup sonra sıranın arkasına koşarken gördüğümde içim ısınır. Koç, Cameron'ın saçlarını şakacı bir şekilde karıştırır ve onu gülümsetir.

Katlanır sandalyemi ebeveynlerin arkasına kuruyorum. Tam otururken, Cameron'ın babası yeni koçla sohbet etmek için ayağa kalkıyor. İki adam bir şeye gülüyorlar, sonra koç beyzbol şapkasını çıkarıp kafasının arkasını kaşıyor.

Ne oluyor lan?

Murphy. Yeni koç *mu*? Sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavrarım, öfke karnımın derinliklerinde yükselir. Nasıl yapabilir? Cameron'ın hayatını bozmaması konusunda çok net olmuştum. Ne yaptı? Ne söyledi? Sandalyeyi iterek kalkarım, öfkenin boynuma kadar yükseldiğini ve yanaklarıma yerleştiğini hissederim. Tam o anda Murphy'nin dikkati saha kenarından bana kayar.

O kadar geniş bir gülümsemeyele sırtıyor ki, Cameron'ın annesi de dahil olmak üzere birkaç anne, onun dikkatini çeken şeyi görmek için arkasına bakıyor.

Ölmek istiyorum, ama onu öldürmeden önce.

Bana eliyle işaret eder. "Gel, ailemle tanış, tatlım!"

Ailemle tanışmaya mı? Tatlım mı?

O ne yaptı? Titrek bacaklarımla sahaya doğru ilerlerken midem bulanıyor.

"Bu benim karım Alice," diyor.

Gözlerim büyüdü, vücudum kaskatı kesildi. *Karım mı? KARIM MI!?*

"Paris'ten ne zaman döndün?" diye soruyor Cameron'ın annesi, kısa sarı at kuyruğunu sıkılaştırarak.

Bu bu dördüncü dördüncü duvar duvar asla olması kırılmaması kırılmayacak. Çok korkuyorum, ama kalbim yeni

ve beklenmedik bir şey hissediyor, çünkü çocuğumu büyüten bu hoş kadın bana gülümsüyor ve benim hiçbir şey bilmediğim Paris gezisini soruyor.

"Dün gece geç saatlerde," Murphy, sessizlik çok garip hale geldiğinde benim yerime cevap veriyor. Elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Kepini ters çevirdikten sonra, "Merhaba" diye fısıldıyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor.

Ben ona karşılık veremiyorum çünkü hareket edemiyorum, konuşamıyorum, hele ki kocamı öpmek...

"Sandalyenizi yaklaştırın," diyor Cameron'ın annesi. "Bir kişiye daha yer açmak için kenara kayacağız."

"Çocukların yanına dönmem lazım," diyor Murphy. "Maçı izlemenin keyfini çıkarın." Göz kırparak şapkasını düzeltir ve sahaya doğru yavaşça yürür.

"Ben Rose, bu da kocam Jonathan. Bebeğim, Alice'in sandalyesini getir."

"Oh, ben alabilirim..." Beynim ve ağzım tam olarak işbirliği yapamadan, Jonathan terk edilmiş sandalyeme doğru yarı yola gelmiştir.

"Bunlar bizim iki kızımız, Casey ve Aurora."

The iki sarışın kızvermiyor ver bana tek tek bakış bile atmıyorlar. Kucaklarında M&M'leri renklere göre ayırmakla meşguller. "Teşekkürler çok diyorum buluyorum iki daha kelime daha sunmak daha

Cameron'un babası sandalyemi Rose'un yanına koyar.

"Oğlumuz topu tekmeleyecek sıradaki kişi. Kahverengi, dağınık saçlı olan. Saçını kestirmesi lazım," Rose gülüyor. "Adı Cameron."

"Cameron," diye fısıldarım.

Gözlerim yaşlarla doluyor, bu yüzden güneş gözlüklerimi takıyorum. Bu korkunç. Aynı zamanda harika. Çıldırıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Mutluluk
gözyaşları.

Korku
gözyaşları.

Ne oluyor?

"Murphy bize, zengin bir iş adamının yönetici asistanı olduğunu söyledi. Dünyayı çok geziyor musun?" diye soruyor Rose.

"Şey," boğazımı temizleyerek, oyuncular ve koçlarına odaklanmaya devam ediyorum, "genelde değil. İşim daha çok onun evinde sıradan görevleri yerine getirmekten ibaret. Paris gezisi sürprizdi."

"Fransızca biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz." Gergin bir kahkaha kaçıyorum. "Aslında hiç bilmiyorum."

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa, Jonathan akıcı Fransızca konuşur. Değil mi, bebeğim?" Elini onun dizine koyar.

O ise dikkatini sahaya vermiş durumda. "Oui."

İlk kez içten bir gülümseme hissediyorum. O, ilişkilerinde golden retriever, o ise kara kedi.

"O tüm çocuklara Fransızca öğretmiş, ama ben en kötüsüyüm. On beş yıldır evliyiz ve sanırım on kelimedenden az öğrendim." Gülüyor.

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Onu çok seviyorum.

Ve oğlum Fransızca mı konuşuyor?

Oyun başlar ve kalbim bu kadar çok duyguya yetişemez. Murphy'nin son iki aydır ne yaptığını bilmiyorum, ama bir şekilde Cameron'ın oğlu olduğuna karar verdi, bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz.

Bunun onu hayalperest mi yoksa gelmiş geçmiş en iyi adam mı yaptığını bilmiyorum.

Maçtan sonra tüm ebeveynler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, ben de öyle, çünkü benim de sahada bir oğlum var. Takımlar el sıkışmak için sıraya giriyor, aslında yumruklarını çarpıştırıyorlar.

Cameron, Rose ve Jonathan'a doğru koşar. Güneş gözlüklerim için şükürler olsun. Gözyaşlarım görünmeden önce silip duruyorum. Kalbim patlayacak gibi. Onu doğurduğum gün ve onu bıraktığım gün dışında, oğluma en yakın olduğum an bu.

"İyi maçtı, bebeğim." Rose ona sarılır.

Kalbim gırtlığımda.

Cameron ona sarıldığında Jonathan, "Aferin şampiyon" diyor.

"Cam, bu bu Koç Paddon'un eşı Alice." Rose beni oğluma tanıştırır.

Ne kadar boğazımdaki düğümü yutmaya çalışsam da konuşamıyorum. Bu yüzden gülümsüyorum ve bunun her şeyi anlatmasını umuyorum.

"Memnun oldum," der ve elini uzatır.

Gah!

Ne kadar kibar bir genç adam yetiştirmişler. Minnettarım, gurur duyuyorum ve henüz ifade edemediğim milyonlarca başka duygu daha var.

Elini biraz fazla uzun süre tutuyorum, ama kendimi tutamıyorum. Sonra, tamamen dağılmadan, hızlıca "Ben de" diyorum.

O, uzaktan görebildiğimden çok daha güzel, yakışıklı, sevimli, her şeyiyle daha fazla. Gözleri ela rengi.

Benimkiler mavi.

Chris'inkiler de maviydi.

Bunun, ela gözlü bir çocuk sahibi olamayacağımız anlamına gelmediğini biliyorum, ama Murphy'nin gözleri ela.

"Peki, öğleden sonra görüşürüz o zaman," diyor Rose. Görüşecek miyiz?

Gülümser ve başımı sallarım.

Ebeveynler sandalyelerini ve çocuklarını toplarken, ben aynı yerde kalırım. Bu gerçek mi?

Murphy ve diğer koç, futbol toplarını ve antrenman konilerini bir file çantaya topluyorlar.

"Yarın antrenmanda görüşürüz," diyor diğer koç Murphy'ye, sonra muhtemelen oğlu olan bir oyuncuyla birlikte otoparka doğru yöneliyor.

"Kazandık," diyor Murphy, sandalyemi çantaya koyarken. Sonra sandalyeyi kenara koyup yavaşça güneş gözlüklerimi çıkarıyor ve kafama takıyor.

Gözlerimin şiş olduğunu hissediyorum, ne kadar kırmızı ve şişmiş olabileceklerini ancak tahmin edebilirim.

Elleriyle yüzümü kavrar, başparmaklarıyla yanaklarımı okşar. "Kazandık," diye tekrar fısıldar.

O oyundan bahsetmiyor.

"Senin için yeni bir şey olmadığını biliyorum, ama benim için yeni ve gerçekten çok iyi hissettiriyor." Bana öpüşmeden önce sırtıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve yeni bir grup oyuncu ve ebeveynler bir sonraki maç için sahaya doğru yönelene kadar öpüşüyoruz.

Murphy öpüşmeyi bitirip gülümser. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Bir elinde ekipman çantasını ve sandalyemi taşıırken, diğer eliyle elimi tutarak beni otoparka götürür.

"Bu riskliydi Murphy. Seni sahada gördüğümde sana çok kızmıştım. Çok yakındın. Biz onun ebeveynleri değiliz."

O gülerek, eşyaları koyu kiraz kırmızısı bir kamyonetin arkasına yükler. Bu, beyaz lüks bir SUV'den daha çok ona yakışır.

"Biliyorum. Biz farklıyız." Arka kapıyı kapatır. "Ne?"

Belimi kavrar ve yüzünü boynuma gömer. "Göreceksin. Arabayı nereye park ettin?"

Birkaç sıra ötesini işaret ettim. "Tamam. Beni takip et."

Kaşlarımı çattım, bu da onun sırtışını daha da genişletti. İşaret parmaklarını ağzımın köşelerine bastırarak beni gülümsemeye zorladı.

"Dur." Kafamı çeviriyorum.

"Sen dur. Somurtmayı bırak. Endişelenmeyi bırak. Kendini değersiz hissetmeyi bırak. Sadece beni takip et. Ben senin yanıdayım." Kamyonetine atlar.

Kafamı salladım ve kalabalık otoparkta arabama doğru ilerledim, çünkü bana ne göstereceğini çok merak ediyordum. Murphy beni kaybetmemek için yavaş sürüyordu.

Yol tanıdık geliyor. Fazla tanıdık.

Ağaçlıklı sokaklar yıllardır zihnime kazınmış durumda.

Cameron'un evine vardığımızda fren lambaları yanıyor, ama onun kamyoneti yavaşça yanından geçiyor, dönüş yapıyor ve onların evinden iki ev ilerideki

onların evinden iki ev ötedeki araba yoluna. Onun geri çıkıp dönmesini bekliyorum, ama dönmüyor. Kamyonetinden atladığında, caddenin karşı tarafına park ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum, arabamın kapısını kapatarak.

"Acıktım. Bize öğle yemeği hazırlayabileceğini düşündüm. Belki güzel bir biftek ve senin gizli Dijon soslu salata."

Tek yönlü caddeyi geçmeden önce sağa bakıyorum. Sonra, şu anki sakinler benden daha yüksek teklif vermeden önce satın almak istediğim eve bakıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, park etmiş kamyonunun arkasındaki araba yolunda tereddütlü adımlarla ilerlerken.

"Bilirsin, Ribeye ya da New York strip." Elimi tutup beni ön kapıya doğru çeker, sonra cebinden bir anahtar takımı çıkarır ve kapıyı açar.

"Murphy," diye fısıldıyorum.

"Ev kurallarını unutma: ayakkabılarını çıkar." Mütevazı, açık yeşil renkli, iki katlı evin kapısının hemen içinde spor ayakkabılarını çıkarır.

Ben kıpırdamayınca, önümde eğilip ayakkabılarımı çıkarır, sonra elimi tutup beni dört basamak yukarı, meşe ahşap zeminli ve beyaz ahşap işçiliğiyle yapılmış ana kata çıkarır. Güneş ışığıyla dolu oturma odasının bir duvarı, yemyeşil arka bahçeye bakan pencerelerle kaplıdır. Köşede rahat bir odun sobası durmaktadır.

Yavaşça bir daire çizerek dönüyorum.

"Kaybolmuştum," diyor. "Bir kadını yas tutarken, diğerine layık olmadığımı hissediyordum. Seni istemek ve seninle olmak yanlış olduğu için kendimden nefret ediyordum. Kalbim bunu kabullenemiyordu. Bu yüzden annemin yanına taşındım ve ona hiç bilmediği her şeyi anlattım." Gülümsüyor. "Bana neden onunla zamanımı boşa harcadığımı sordu. O zaman Alice Harikalar Diyarında oyunundaki programı çıkardım ve Cameron adını aradım. Soyadının Beckett olduğunu öğrendiğimde, evini bulmak daha kolay oldu. Karşıdaki evin yakınında olması gerektiğini biliyordum

Ne yazık ki o ev artık satılık değildi, ben de kapıları çalmaya başladım, evini bana satmak isteyen var mı diye bakmak için."

"Murphy..." Duygular göğsüme yumruk gibi çakılıyor.

"Teklifi kabul ettikleri gün, oğlumuzla tanıştığım gündü."

Oğlumuz.

"Ailesi gerçekten harika. O, iyi konuşan, terbiyeli bir genç adam. O gün bahçede futbol topu oynuyordu, ben de onunla birlikte oynadım. Futbol oynayıp oynamadığını sordum, evet dedi, ama koçu taşınyordu, bu yüzden yeni bir koça ihtiyaçları vardı." Murphy omuz silkiyor. "Benim zamanım vardı."

Gölerek gözlerimi silirim.

"Peki ne yapacağız, güzelim?" Kollarını belime doladı. "Oğlumuzun komşusu mu olacağız? Onu koçlayacak mıyız? Çimimizi biçmesi için onu işe alacak mıyız? Ona kurabiye mi pişireceğiz? Oyunlarına gidecek miyiz?"

Dişlerimi dudağıma sürterek hıçkırırım. "Bu tuhaf mı?"

Yanaklarımı siler ve başını sallır. "Evet. Ve ben de tamamen katılıyorum. Biz stalkerız, ama iyi türden. Gizli koruyucular."

"Açıkça söylemek gerekirse, benimle birlikte yaşamamı istiyorsun, doğru mu?"

Dudakları seğirir. "Herkes bir karım olduğunu söylediğim için, senin benimle yaşamamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Beni ne zaman bulup bu evi satın aldığını söyleyecektin?"

"Asla. Senin ortaya çıkacağını biliyordum." Bacaklarımın arkasını tutup beni kendine doğru kaldırır.

Bacaklarımı beline doladım. "Yani yeni rolüm senin karınmış gibi davranmak mı? Ev hanımın mı?"

"Taklit etmekten kim bahsetti?" Boynumu öper. "Evimizin geri kalanını görmek ister misin?"

Parmaklarımla saçlarını okşayıp kulak kepçesini öpüyorum.
"Evet."

"Hadi başlayalım başlayalım yatak yatak
dedi diyor, ağzını ağzını boynuma doğru
çekerek koridorda yürürken.

Beni ayağa kaldırıp kapıyı tekmeleyerek kapatırken gömleğini
çıkarınca kıkırdayarak gülüyorum.

"Beni seç," diyorum, o şortunu bacaklarından aşağı indirirken.
Murphy başını kaldırıp, sözlerimi anlamamış gibi bir anlığına
bana bakar.

"Senin beni seçmeni istedim."

O sırtıyor. "Biliyorum. Seni çoktan seçmiştim. Sadece bunu
senin ağzından duymak istedim, bu tür bir sevgi ve mutluluğa
layık olduğunu hissetmeni istedim." Ben gömleğimi çıkarırken, o
şortumun düğmelerini açıyor ve iç çamaşırımla birlikte
bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ama sen kırılmışsın, bebeğim."
Bacağımdan yukarı doğru öpüyor. "Ama sorun değil, ben işleri
düzeltmekte iyiyimdir."

"Ben kırılmadım." Gözlerimi
deviriyorum. "Sen kırıldın."

Dili bacaklarımdan arasında oynadığında irkildim. Sonra
vücudumun yukarısına doğru devam etti, sütyenimi çıkardı ve
göğüslerimi öptü.

"Birkaç hafta boyunca durmadan sevişmekle
düzeltilemeyecek bir şey değil." Daha da çok kıkırdayarak
güldüm.

Çenemi öper, ereksiyonu bacaklarımdan arasına kayar.
"Merhaba," diye fısıldar, dudakları benimkileri ele geçirmeden
önce.

Epilog

Murphy

*Bir köy gerektiğinden,
kendi köyünü kurmayı unutma.*

Sekiz Yıl Sonra...

"Ona dokunursan, elini keserim," diyor Alice, ben çikolata kremalı kaseye parmağımı uzattığımda elinde bıçakla.

"Babamın elini kesme," diyor üç yaşındaki Mia, beş yaşındaki ablası Sophie ile mutfak masasında dostluk bilezikleri yaparken.

"O zaman kremadan uzak dursun. Bu Cam'in doğum günü pastası için."

"Çok küstahsın," diye Alice'in kulağına fısıldıyorum ve kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum.

Omuzu sıçrar. "Dur!" Cam'in sevdiği meyve kebabları için ananası keserken gülüyor.

Burayı evimiz haline getirip iki güzel kızımız olsa da, Alice ve ben her zaman nefesimizi tutup Beckett'ların taşınmaması için dua ettik. Rose ve Jonathan, ile yakınlaşmakla kalmadık, ömür boyu sürececek bağlar kurduk.

Cameron ve kızları. Ailelerimiz birlikte tatil yaptılar. Jonathan ile golf oynuyorum. Rose ve Alice ise rekreasyon merkezinde pickleball takımındalar.

Jonathan hayat sigortası satıyor ve Rose, ızgaraya atılamayacak veya Crock-Pot'a konamayacak hiçbir şeyi pişirmekten hoşlanmayan bir peyzaj mimarı. Bu yüzden Cameron, Alice'in sürekli yemek pişirdiği ve pasta yaptığı için en iyi komşu olduğunu düşünüyor. Rose, Jonathan'dan boşanıp Alice ile evleneceğini şaka olarak söylüyor.

"Garajda olacağım," diyorum.

"Bana da biraz odun ayır," diyor Alice gülümseyerek.

Bir gün kızlarımız, annelerinin odun kavramı ile benim odun tornalama hobimin tamamen farklı şeyler olduğunu anlayacaklar.

"Her zaman ayırırım," derim ve garaja gitmeden önce bir bardağa güneş çayı doldururum.

Sanat eserlerim yerel galerilerde ve dükkanlarda kolayca ve hızlıca satıldığı için, hala serbest teknik yazarlık yapıyorum ve ev elbiseleri giyen tam zamanlı bir ev hanımı tutacak kadar para kazanıyorum. Ancak, onun çıplak ayakla çim bahçede dolaşp bahçesine gidip gelmesini tercih ederim.

At kuyruğu yok.

Dalgalı kumral saçları arkasında dalgalanıyor. Bu, en harika hayat.

Bir sonraki projem için yeni odun parçaları keserken, Cameron yan kapıyı açar ve arkasından kapatır.

"Selam dostum. Ne haber? Yarın on altı yaşına girmeye hazır mısın?"

Gülümsemesi parıldıyor.

Ne Rose ne de Jonathan, Cameron'ın evlatlık olduğunu hiç bahsetmediler, bu yüzden ona söyleyeceklerini sanmıyorum. Ama önemli değil. O, on altı yaşındaki halimin tıpatıp aynısı ve annem de bunu fark etti. Alice ve ben, Cameron'ın

ve böbrek nakli veya kemik iliği nakli gibi bir şeye ihtiyaç duyduğu durumlar hariç, bu konuyu asla açmamaya karar verdik.

"Bu kamp hakkında ne düşünüyorsun?" Bana telefonunu ve Atlanta'daki bir futbol kampı hakkında bir e-postayı gösterdi.

"Hmm, ailen ne düşünüyor?" Torna tezgahına boş parçamı yerleştiriyorum.

"Sana sormamı söylediler."

Gülüyorum. "Bana ilet. Sonra okurum."

"Teşekkürler." Telefonunu cebine koyar. "Ne yapıyorsun?"

"Şey, sanırım Alice'in babası için bir satranç takımı yapacağım."

"Harika. Bana da nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Ona bakıyorum. "Ahşap tornalama öğrenmek mi istiyorsun?" "Evet." Başını sallıyor. "Yani, öğrenebileceğimi düşünüyorsan."

Göğsüm kabardı. "Tabii ki öğrenebilirsin. Öğrenmen gereken birçok güvenlik önlemi var, bu yüzden anne babana danışacağım, ama sana öğretmeyi çok isterim." Çok heyecanlı konuştuğumdan korkuyorum, sanki benim heyecanımı onun futboluyla birleştirip aynaya bakıp birdenbire "Vay canına! Sanırım ben Murphy Paddon'un oğluyum." diye düşünecekmiş gibi.

Alice ve benim, Rose ve Jonathan ona söylemeden önce onun öğrenmesinden ne kadar korktuğumuzu düşününce komik geliyor. Belki de ona evlatlık olduğunu asla söylemeyecekler. O da olur.

"Sır tutabilir misin?" diye soruyor Cameron.

"Sanırım tutabilirim."

"Bu kıza çıkma teklif etmek istiyorum ama sürekli cesaretim kırılıyor. Arkadaşlarım onun hayır diyeceğini düşünüyor. Babama bundan bahsettiğimde, hayır demesi için deli olması gerektiğini söyledi. Ama bu babacan bir cevap gibi geldi bana. Sen ne düşünüyorsun?"

Yüz kalkanımı alıp kayışını kurcalıyorum. "Şey, babanla aynı fikirdeyim. Hayır derse deli olur. Ama hayır diyebilir. Ve bu çok kötü olur. O yüzden, hayır demesinin, evet diyeceğini asla bilememekten daha mı kötü olacağına karar vermelisin. Alice ile tanıştığımda, ona aşık olmamam konusunda beni uyardı.

ona aşık olmamam konusunda uyardı. Ama ben aşık oldum. Ona tüm kalbimi açtım. Neredeyse ağlayacaktım."

"O kaldı mı?" diye sorar Cameron.

Gülümserim. "Hayır. Onu sekiz yıl boyunca görmedim. Ama o sekiz yıl boyunca ona söylediğim tek bir kelimeye bile pişman olmadım."

"Henüz bu kızı sevdiğimi sanmıyorum. Yani..." Dişlerini alt dudağına sürterek omuz silkiyor.

"İşte, cevabın bu."

"Ama," burnunu kırıştırır, "ondan *gerçekten* hoşlanıyorum."

"O zaman omuzlarını geriye çek, çeneni kaldır. Dişlerini fırçala ve diş ipi kullan. Son saniyeye kadar kendinden emin ol, sonra ona en ufak bir kırılganlık göster. Şöyle bir şey söyle: 'Sana çıkma teklif etmeyi düşünüyorum, ama şu anda kimsenin tek sevgilisi olamam, kararımı sana bildiririm. Bu arada, bugün çok güzelsin.'"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Ben de ona mesaj atacaktım."

Dudaklarımı sıkıp yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam. Sorun değil. Ama ben aynı cümleyi kullanırdım ve 'kararımı sana bildiririm' yazdığın sonra üç nokta ve güneş gözlüğü emojiyle bitirirdim."

"Bu tür bir cümle senin için işe yaradı mı?" "Kesinlikle."

Kesinlikle işe yaramadı.

"Düşüneceğim," diyor ve ben onun sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyorum.

"Annene ya da Alice'e sordun mu?"

"Hayır." Tezgâhın üzerindeki ağaç kütüğünü kurcalıyor. "Annem bana prezervatif verir, Alice de muhtemelen verir."

Boğazımı temizledim. "Prezervatifler iyi bir fikir, eğer, şey, ihtiyacın olacağını düşünüyorsan."

Cameron bana bakar. "On sekiz yaşından önce prezervatif alabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyorum. Ayrıca Cameron'ın garajında durup benimle bu konuşmayı yaptığını da biliyorum, çünkü Alice ve ben prezervatif kullanmadık. "Bazen onlara ihtiyacın olmayacağını düşündüğünü biliyorum... ta ki ihtiyacın olana kadar. Ve bir kez o noktaya geldiğinde durmanın gerçekten zor olduğunu biliyorum..."

"Dostum, ciddi. Kondomlarım var."

Yarım düzine kez başımı sallıyorum. "Evet. Harika. Ee... buna torna denir."

Cameron iki saatten fazla bir süre benimle garajda takıldı, ben eve girdiğimde kızlar yatmış, Alice de Cameron'ın tatlı on altıncı yaş günü pastasına son rötuşları yapıyordu. Everly Brothers'ın "All I Have to Do Is Dream" şarkısı, oturma odasındaki dedemin pikapından hafifçe çalıyordu.

"Pastanın fotoğrafını Rose'a gönderdim. Pastaya bayıldı ve Cam'in de seveceğini düşünüyor."

Ön kollarımı tezgahın üzerine dayadım. "Bebeğim, bunlar yenilebilir futbol topları mı?"

"Evet. Fondan yaptım, büyük beyaz toplar ve daha küçük beyaz ve siyah toplar yaptım, büyük beyaz topun dışına yapıştırarak futbol topu deseni verdim, hepsini hafifçe yuvarlayarak biraz düzleştirdim ve tüm küçük topları birbirine bağladım. Çok havalı değil mi?"

Karımın her şeyi harika, muhteşem, muazzam ve hayranlık uyandırıcı.

"Mükemmel. Neyin mükemmel olmadığını bilmek ister misin?"

Karısı gülümseyerek burnunu kırıştırarak bana baktı. "Ne?"

Başımı omuzlarımin arasına gömdüm. "Cameron bir kıza çıkma teklif etmekle ilgili benden tavsiye istedi ve ben işi batırdım. Aptalca şeyler söyledim, sonra konuyu prezervatif konusuna çevirdim ve durum gittikçe daha da garipleşti, sonunda kaçtım."

Alice kıkırdar. "Ah, onunla seks hakkında konuşma fırsatı bulduğun için kıskanıyorum."

Başımı kaldırırım. "Kıskanmak mı? Bebeğim, kıskanacak bir şey yok. Aslında, bence ebeveynlik yapmanın en iyi yolu, bunu başkasına bırakıp yan komşu olarak yaşamak ve onları şımartabilecek büyükanne ve büyükbaba gibi davranıp sonra geri vermek. Gerçekten, Rose ve Jonathan'ın Mia ve Sophie'yi büyütmek isteyip istemediklerini bir soralım."

"Dur!" O gülerek ellerini siler, sonra bitmiş pastayı buzdolabına götürür. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

"On altı yaşındaki bir gencin gözünde havalı olmanın dersleri mi?" "Murph, sadece benim gözümde havalı olman gerekiyor."

Buzdolabından

bitişikteki fırından kasap kağıdına sarılmış bir şey çıkarır, sonra en sevdiği dökme demir tavayı ön ocağa koyar ve ateşi yakar.

Yağ.

Sarıms

ak.

Biberiye.

Tuz ve karabiber.

Isındıktan sonra, bifteği tavaya atıp kızartır. En son ne zaman gece saat dokuzda biftek yaptığını hatırlamıyorum.

"Biraz buna ihtiyacın var." Isıyı biraz ayarlıyor. "Ve biraz da buna." Bana elini uzatıyor. "Dans kartımda son bir yerim kaldı."

Gülümserim, bir elimi arkama atarken diğer elimi ona uzatarak yavaşça eğilirim.

O kabul edince, onu kollarıma çekerek nefesini kesiyorum.

"Bugün Hunter Morrison'ı gördüm," diyor.

"Öyle mi?" Müzikle birlikte sallanırken kaşlarımı kaldırırım.

"Parktaydı. Anlaşılan resim yapmaya başlamış, bir ağaç çiziyordu."

"Vera yok mu?"

Kafasını sallar. "Vera, Blair ikinci galerisini kocasıyla açarken New York'ta torununa bakıyor."

Bu sen olabilirdin."

"Hmm..." Dudaklarımı büküyorum. "New York'ta sıkıcı bir hayat mı, yoksa her gün öğle yemeğinden sonra göl kenarında تنها bir yerde ev hanımımı becermek mi?"

Alice gülüyor. "*Her* gün değil. Kızlar çarşamba günleri erken çıkıyor." Boynumun arkasını okşuyor ve ağzıma bakıyor.

Onu öpmek için başımı eğiyorum ama o geri çekiliyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Yine onu öpmeye çalışırım. Yine geri çekilir.

"Merhaba demelisin."

Yumuşak sese doğru başımızı çeviririz. Sophie köşeden başını uzatır. "Söyle, anne de seni öpsün."

"Neden yatmıyorsun?" diye sorar Alice.

"Çünkü Cam'in doğum günü partisi için çok heyecanlıyım." Aramıza sıkışır, annesinin eskiden yaptığı gibi ayak parmaklarının üzerine basarak bacaklarıma sarılır.

Sophie'yi aramızda sıkıştırıp müziğe göre sallanmaya devam ediyoruz.

"Söyle, baba," diye fısıldar.

Alice'in yüzünü ellerimle çerçeveleyip dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, çünkü kızlarımızın bizim sevgimizi görmeyi ne kadar sevdiklerini biliyorum.

"Söyle." Sophie'nin fısıltısı tıslamaya dönüşür.

Alice sırtar.

"Merhaba," diye fısıldarım, sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım.

Hunter Morrison'ın en sevdiği kurgusal karakter Jessica Day'e aşık olmak ister misiniz? [*Jack & Jill serisini*](#) inceleyin. İlk bölüme göz atmak için okumaya devam edin.

Tüm yeni yayınlardan haberdar olun ve özel teklifler almak için posta listeme katılın. [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Kitaplarımı okuyan diğer kişilerle konuşmak ister misiniz? [Jonesies ile sohbet etmek için buraya gidin.](#)

Sneak Peek End of Day

Day

Bugün Okuyun

*Dört mezar.
Dört tabut.
İki ceset.*

Aileleri ve arkadaşları, Golden Gate Köprüsü'nden sadece birkaç kilometre uzaklıkta, bir tepenin eteğinde yer alan mezarlıkta, gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında dört masum insanın kaybını yas tuttu. Bir hafta önce bir DEA ajanı ve eşi öldürülmüş, ertesi gün ise iki yetişkin çocuklarının bir apartman dairesinde ölü bulunduğu bildirilmişti. Soruşturmacılar ölüm nedenini intihar olarak açıkladı. Aynı soruşturmacılar, raporları karşılığında bir teslim noktasında bir çanta dolusu nakit para aldılar ve bu da iki boş tabut ve Jessica Maeve Day ve Jude Paxton Day isimlerinin kazındığı mezar taşlarına yol açtı.

"Kaç kişi kendi cenazesini görebilecek kadar yaşar?" G.A.I.L'in baş ajanı Knox, başkanlık konvoyu standartlarına uygun olarak özel olarak üretilmiş SUV'nin sürücü koltuğundan mırıldandı.

"Boynunu kırıp tek bir gözyaşı bile dökmeden yapabilirim. Gözyaşı bile dökmeden," diye cevapladı Jessica Day.

Kibirli ajan, hayatı ve ölümü bir iş gibi gören her pislik gibi kıkırdadı. "Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim. Çok endişeli değilim."

"Hayır, bana bildiğin her şeyi öğrettin."

"Jess," diye uyardı Jude, yumruklu elini tutup gevşeyene kadar tuttu.

"Yeterince gördüm. Gidelim." Jessica pencereden uzaklaştı ve yavaşça içini çekerek gözlerini kapattı. Neden normal bir hayatı olamıyordu? Çok çalışan ama onu çok seven bir koca, uzun siyah saçlı bir kızı ve onun saçını çekmeyi seven huysuz bir oğlu ve beyaz çitlerinin kenarına dikilmiş çiçekleri kazıp bozan bir köpeği olamaz mıydı?

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

"Trafik tıkanmış. Birkaç arabayı parçalamadan erken çıkamayız, bu da olay çıkarır. Ve en son istediğimiz şey olay çıkarmak."

Knox'un söylediği her kelime Jessica'yı uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. Bir şeye vurması gerekiyordu. *Birine* vurması gerekiyordu. Hayatının en acı dolu saati saniye saniye geçiyordu ve ona sonsuzluk gibi geliyordu. Jessica kendi cenazesini görmek için yaşamak istemiyordu. Arabadan atlayıp tabuta, *kendi* tabutuna koşma, içine girme ve onu canlı canlı gömmelerine izin verme dürtüsüyle mücadele etti. O anda, hiçbir ölüm, alternatif olan yaşamak kadar acı verici olamazdı.

"Bana bak." Kardeşinin sesindeki tedirgin titreme, tüylerini diken diken etti, saçları diken diken oldu.

Jessica'nın kalbi boğazına kadar çıktı, gözyaşları gözlerini yakarken vücuduna dalgalar halinde zonklayan bir acı yayıldı. Jude'un neden ona bakmasını istediğini biliyordu. Gizlilik camının diğer tarafında, onun *her şeyi* vardı.

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir? "Jess, yapma... Sakın yapma."

Jessica, kendi şakağına doğrultulmuş bir silahın tetiğini çekmeden önce birinin bakacağı şekilde kardeşine baktı: cansız ve pişman. "Yapmak zorundayım... Onu son bir kez görmeliyim."

Kalbi kırık kadın pencereye döndü ve orada, ailesinin çevresinde duran adamı gördü. Güneş gözlükleri, en parlak sözleri kadar onu yeniden bir araya getiren derin lacivert gözlerini gizliyordu. O gün giydiği imzalı takım elbise siyahtı. Daha özgün olamadığı için ona lanet okudu - cenazesini onurlandırmak için bir parça renk katabilirdi.

Gözleri onun ayakkabılarına kaydı. İçinde, acıdan bir anlık bir rahatlama hissetti, dudaklarına ulaşmayan bir gülümseme. O argyle çoraplarını giyyordu; onları göremiyordu... sadece biliyordu. Jessica o adamı tanıyordu. Jessica o adamı seviyordu. Ve tam o anda, o adama veda etti. Bir başka göz açıp kapayıncaya kadar, acı geri döndü.

Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Jude elini sıktı. "O da bizimle gelebilir."

"Biliyorum." Sesi acının ağırlığı altında çatladı. Adam onu zaten ölmüş sanıyordu. "Onu onlardan alamam. Onu istiyorum... ama onlar onu *hak ediyor*."

Günler, medeniyetten milyonlarca kilometre uzakta, ıssız bir yer olarak tanımlanan gizli bir yere nakledildiler

—cep telefonu, televizyon, bilgisayar... alkol yoktu. Uçakla bırakıldılar, kelimenin tam anlamıyla sırtlarında paraşütlerle uçaktan atıldılar. Jessica ve Jude, G.A.I.L. (Masum Hayatlar için Koruyucu Melekler) üyesiydi ve bu nedenle iki alanda uzmandılar: savaş ve hayatta kalma.

Haftalık yiyecek erzakları, askerlere yardım ve erzak gibi aynı uçaktan atılıyordu. Ama onların savaşı

fiziksel bir savaş değildi; dūřman onların duygularını hedef almıştı. Gizli kameralar yoktu, ama altı ay boyunca kūçük bir kulūbede tek başlarına yaşarken, yasın aşamalarını geğirdiler ve bu acımasız bir psikolojik deney gibi geldi. Ebeveynlerinin kaybını ve kendilerinin kaybını yas tuttular.

Ölümü birden fazla kez atlatan Jessica, kısa hayatında çok řey görmüştü. Bir kez bile kendi hayatının değerini dūřünmemiřti. Bir kez bile intihar etmeyi dūřünmemiřti — ta ki mezarlıkta Luke'a sessizce veda edene kadar. Jude aylarca onu uğurumun kenarından çekip çıkardı, omzunu uzattı ve bazen ona akıl vererek dövdü. En çok yas tuttuğu kiři nasıl hala hayatta olan tek kiři olabilirdi?

Ne yazık ki, yeni hayatlarında hata yapma lüksü yoktu. Duygusal bağları koparmak onları hayatta tutacaktı. Zaman. Onları iyileştirmeyecekti, ama geçen her gün duygularını sertleştirerek onları hissiz bırakıyordu.

Jude, yıldız işaretli gün gelene kadar takvimdeki her günü işaretledi. Üzerinde şöyle yazıyordu: fin de journée — Günün Sonu. Kapının çalınmasıyla, altı uzun ayın ardından farklı bir yüz görmek için çaresizce birbirlerini kontrol ettiler.

"Merhaba!" Knox içeri girerken gülümsedi.

Jessica, Knox'u gördüğünde heyecanlanacağını hię dūřünmemiřti. Her bakımdan ondan nefret ediyordu. Ancak o zamana kadar, şeytanın kendisini bile kulūbelerine kabul ederdi. Kardeřini seviyordu, ama altı ay boyunca onunla bař bařa, bu kadar ilkel koşullarda yaşamak, zaten sorgulanabilir olan akıl sağlığını sınamıştı.

"Görüyorum ki birbirinizi öldürmemişsiniz."

Jessica ve Jude birbirlerine anlamlı gülümsemeler attılar. Birkaç kez birbirlerini bayılttıracak kadar sert yumruklar attılar.

"Ödevini yaptın mı?"

"Ödev mi?" Jessica, Jude'a baktı. "Yani birbirimizi öldürmemekten başka bir şey daha mı vardı?"

Knox inledi. "Tanrım! Bir kez olsun söyleneni yapamaz mısınız? Yas danışmanlığı almayı ısrarla önerdik, siz reddettiniz. Jude'un görünür tüm dövmelerini sildirmesini önerdik, o da reddetti. Şimdi, kendinize bir geçmiş yaratmanızı ve geleceğinizi planlamanızı istediğimizi çok iyi biliyorsunuz — yeni meslekler veya edinmek istediğiniz yeni beceriler düşünün — ama bunu da yapmadınız mı? İkinizin de kafasına birer kurşun sıkıp bu işi bitirmek istiyorum!"

"İsimleri seçtik." Jude gözlerini kocaman açarak sırttı. Yüzünde en ufak bir samimiyet bile yoktu.

"Eh, şükürler olsun." Knox mutfak masasına oturdu ve çantasından bir bilgisayar çıkardı. "Sizinle bir sürü bilgiyi gözden geçireceğim. Ana hedefimiz sizi güvende tutmak, bu yüzden kuralları dinler ve uygularsanız, hiçbir sorun çıkmaz. İkinci hedefimiz ise

G.A.I.L'in keşfi ve tanımlanmasının asla açığa çıkmaması veya tehlikeye atılmamasıdır."

Jessica ve Jude başlarını salladılar.

"Öyleyse başlayalım."

Dört saat sonra çıkış eğitimlerini tamamladılar ve son varış noktalarına ulaşmak için az sayıda eşyalarını topladılar.

"Her şeyi aldınız mı?" Knox, bilgisayarına birkaç şey yazmayı bitirirken sordu.

Küçük kabini son bir kez daha gözden geçirdiler.

"Hazırız," diye onayladı Jude.

"Tamam, son bir şey daha, böylece biz oraya vardığımızda yeni kimlikleriniz hazır olabilir. Ne olacak? Yeni isimlerinizi seçtiniz mi?"

Days'ler birbirlerine baktılar ve sırttılar.

[Okumaya devam](#)

Acknowledgments

Taylor Swift'in "Fortnight" şarkısından esinlenerek bir hikaye yazmamı istediğın için teşekkürler, Beth Ann. Eminim hayal ettiğın gibi olmamıştır. Benim yorumlarım nadiren başkalarının yorumlarıyla örtüşür. Yine de bu çok eğlenceliydi!

Jyl, kızlarla Minnesota'ya yaptığımız gezi için teşekkürler. Orada, burayı gelecekteki kitabımın mekanı olarak kullanacağımı hemen anladım. Umarım gelecekte daha birçok gezi yaparız.

Bu kitap, çalma listesi olmasaydı bugünkü haliyle olmazdı. Eskiden anne babamın eski plaklarını dinlemeyi çok severdim. Büyük bir mobilya parçası olan bir plak çalarları vardı. "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka-Dot Bikini" şarkısına defalarca dans ettim. O zamandan beri, babamın garajında çalışırken arka planda eski şarkılar çalmadan nadiren görürüm. Teşekkürler baba.

Son olarak, tüm kitaplarımı siz okuyuculara ulaştırmamda yardımcı olan her zamanki şüphelilere büyük bir teşekkür ederim: asistanım (Jenn), beta okuyucularım ve editör ekibim (Sarah, Monique, Leslie, Jenn, Shauna), Georgana ve Valentine PR'daki muhteşem ekibi, çarpıcı kapak tasarımı için Boja Design. Lyric Audio ve seslendirenler Charlotte North & Robert Hatchet. Anna Shields'a, kitabımın kapağında yer alan fotoğrafını hayal ettiğı için özel bir teşekkür etmek istiyorum. Beni etiketlediğın için çok mutluyum. Fotoğraf muhteşem! Teşekkürler.

Also by Jewel E. Ann

Bağımsız Romanlar

[Idle Bloom](#)

[Undeniably You](#)

[Naked Love Only](#)

[Trick](#)

[Perfectly Adequate](#)

[Look The Part](#)

[When Life Happened](#)

[A Place Without You](#)

[Jersey Six](#)

[Kızıl Taş](#)

[Lucy İçin Beklediğim](#)

[Gibi Değil](#)

[Bizden Önceki Aşıkların](#)

[Yaptıkları](#)

[Eğer Bu Aşksa](#)

[Doğru Adam, Yanlış](#)

[Kelime Seni Düşündüm](#)

Göl Zinciri Serisi

[Ev Hanımı](#)

Pazar Sabahı Serisi

[Pazar Sabahı](#)

[Elma Ağacı İyi Bir](#)

[Kitap](#)

Orman Yangını Serisi

[Havadan](#)

[Hiçbir Yerden](#)

Balıkçı Serisi Çıplak

[Balıkçı Kayıp Balıkçı](#)

Jack & Jill Serisi

[Günün Sonu](#)

[Şövalyenin Ortası](#)

[Sonsuzluğun](#)

[Safağı](#) Bir

(bağımsız)

[Aşkın Sonu](#) (tek başına)

[Onun Yüzünden](#) (bağımsız)

Seni Tutmak Serisi

[Seni Tutmak](#)

[Beni Serbest](#)

[Bırakmak](#)

Transcend Serisi

[Transcend](#)

[Epoch](#)

Tesadüf (bağımsız)

Hayat Serisi

[Önemli Olan Hayat](#)

[Çaldığın Hayat Bir](#)

[Hayatın Parçaları Bir](#)

[Hayatın Anıları](#)

About the Author

Jewel E. Ann, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Çağdaş bir aşk romanı olan LOOK THE PART, romantik bir gerilim serisi olan JACK & JILL TRILOGY ve duygusal bir kadın romanı olan BEFORE US dahil olmak üzere otuzdan fazla roman yazmıştır. 10 yıl boyunca diş ipi kullanımı konusunda konferanslar veren yazar, diş hijyeni kariyerinden erken emekli olarak akıllara durgunluk veren aşk hikayeleri yazmaya başladı. Şu anda Iowa'da eşi, üç oğlu ve Goldendoodle cinsi köpeği ile mutlu bir hayat sürmektedir.

Özel teklifler alın ve yeni çıkan kitaplar, indirimler ve özel hikayelerden haberdar olun:

www.jeweleann.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

